

ಚಂದಮಾಮ

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು : ನಾಗರಾಜ್

ಕುಟುಂಬಕರು : 'ಚಕ್ರಪಾಣಿ'

ಸರ್ವಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಮಾನವರ ಗುಣವು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೊಂದಿಗೆ ಬದಲಾಯಿಸಿಹೋಗುವುದುಂಟು. ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿರುವಾಗ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದವರಿಗೆ, ಪ್ರತ್ಯುಪಕಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಕಷ್ಟಗಳು ನೀಡಿ ನಿಜವಾದ ಮೇಲೆ, ಮೆಲ್ಲನೆ ಬದಿಗೆ ಸರಿದು ಮರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ಸುಖವು ತನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದಲೇ ಬಂದಿತೆಂಬ ಸಮರ್ಥನೆಯೂ ಮೂಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ರಾಮನ ಸಹಾಯದಿಂದ ವಾಲಿಯನ್ನು ತೊಲಗಿಸಿದ ಸುಗ್ರೀವನಿಗೆ ಹೀಗೆಯೇ ಆಯಿತು. ಕಡೆಗೆ ಹನುಮಂತನಿಂದ ಎಚ್ಚರಕ್ಕೆ ಬಾದನೆಂಬುದನ್ನು "ವೀರ ಹನುಮಾನ್"ದಲ್ಲಿ ಓದುವಿರಿ.

ಸಂಪುಟ: ೫೫] ಮೇ: ೨೫ [ಸಂಚಿಕೆ: ೫

ಮಿತ್ರಭೇದ

೨೨

ವಂಚಕನ ಕಥೆ

ಹಿಂದೆ ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೋಸಲ ದೇಶಕ್ಕೆ ರಾಜಧಾನಿಯಾದ ಅಯೋಧ್ಯಾ ನಗರದಲ್ಲಿ ಸುರಥ ನೆಂಬ ದೊಡ್ಡ ರಾಜನಿದ್ದ. ಅವನು ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಯಾದುದರಿಂದ ಅವನ ಕೈಕೆಳಗೆ ನೂರಾರು ಸಾಮಂತ ರಾಜ್ಯಗಳಿದ್ದುವು. ಅವನ ಪರಿಪಾಲನೆ ಬಹಳ ಚೆಂದಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತಿರಲು, ಒಂದಾದಿನ ಅರಣ್ಯ ಶಾಖೆಯ ಮುಖ್ಯಾಧಿಕಾರಿ ಅತಿ ವೇಗವಾಗಿ ಬಂದು, ಸುರಥ ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು :

“ಮಹಾರಾಜರೇ, ಅರಣ್ಯರಾಜ್ಯವು ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತ ವಾಗಿದೆ. ವಿಂಧ್ಯಕುಟುಂಬ ವಿದ್ಯೋಹಿಯ ಮುಖಂಡತ್ವ ದಲ್ಲಿ ಅತಿವಿರ ಜಾತಿಯವರಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿ ಬಂಡಾಯ ವೆದ್ದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಬಲವನ್ನು ಅಡಗಿಸಲು ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಹೋಯಿತು. ತಾವು ಕೂಡಲೇ ಬೇಕಾದುದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ.”

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನು ಆ ಬಂಡಾಯವನ್ನು ಅಡ ಗಿಸಲು, ಅದರ ನಾಯಕನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಶಿಕ್ಷಿಸಲು, ಪ್ರಹ್ಲಾವಂತನೂ, ಬುದ್ಧಿ ಕುಶಲತೆಯುಳ್ಳವನೂ ಆದ

ಯುದ್ಧವಂತ್ರಿ ಬಲಭದ್ರನೆಂಬವನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಬಲಭದ್ರನು ಸೈನ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋದ ನಂತರ, ಗ್ರೀಷ್ಮಕಾಲದ ಕೊನೆಯ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅಯೋಧ್ಯಾ ನಗರಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ದಿಗಂಬರ ಸನ್ಯಾಸಿ ಬಂದನು. ಅವನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದವರಿಗೆ ಭವಿಷ್ಯತ್ತು ಹೇಳ ತೊಡಗಿದ. ಹಾಗೆಯೇ ಜಾತಕ ಗುಣಸುವೈದ್ಯ, ಮುಹೂರ್ತ ಕಟ್ಟುವುದು, ಶಕುನದ ಫಲಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುದು, ವಂದಿಯ ಗುಟ್ಟುಗಳನ್ನು ತಿಳಿದು ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಮಾತಾಡುವುದು ಮೊದಲಾದುವು ಗಳಿಂದ ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದ.

ಈ ಸನ್ಯಾಸಿಯ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಕೇಳಿಕೇಳಿ ಕೆಲವು ತುಂಬಿಹೋದ ಸುರಥರಾಜನು ಕುತೂಹಲಗೊಂಡು ಅವನನ್ನು ರಾಜಭವನಕ್ಕೆ ಕರೆಯಿಸಿ, “ಆಯ್ಯಾ, ನೀವು ಮನಸ್ಸಿಗೊಳಗಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದು ಹೇಳುವಿರಂತೆ. ಇದು ನಿಜವೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

“ನಾನು ಎಷ್ಟು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಮಾಡಿದ್ದೇ ನೆಂಬುದನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದರೆ ನಿಮಗೇ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಬರುವವರು ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರಲ್ಲ—” ಎಂದು

ಸನ್ಮಾಸಿ ತಾನು ಮಾಡಿದ ಘನಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು
ಒಂದೊಂದಾಗಿ ತಾನೇ ಹೇಳುತ್ತ ರಾಜನಿಗೆ ವಿಷಯ
ವಸ್ತುಂಟುಮಾಡಿದ. ರಾಜನು ಆ ಸನ್ಮಾಸಿಗೆ ಗೌರವ
ವಿತ್ತು. ದೇವರ ಮಹದ ಅವರಣೆಯೊಳಗೆ ಅವನು
ಗೊಂಡು ಮಠವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ದಿನಾ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆಯಿಸಿ
ಅಪರಿಸಲು ತೊಡಗಿದ.

ಒಂದು ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಆ ಸನ್ಮಾಸಿ ರಾಜ
ಭವನಕ್ಕೆ ಬಂದು, "ರಾಜಾ, ನಿನಗೊಂದು ಶುಭ
ವಾರ್ತೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲರೂ
ಒಂದು ನನ್ನನ್ನು ತುಂಬಾ ಒಲವಂತವರಿಸಿದುದರಿಂದ
ನಾನು ಈ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗಾವೆಯಲ್ಲಿ, ನನ್ನ ಭೌತಿಕ
ದೇಹವನ್ನು ಮಠದೊಳಗೆ ಬಿಟ್ಟು, ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಶರೀರ
ದಿಂದ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಇದೇ ಈಗ ತುಸು
ಮುಂಚೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದು ನನ್ನ ಈ ದೇಹಕ್ಕೆ
ಹೊಕ್ಕಿದ್ದೇನೆ ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮ ಕ್ಷೇಮ ಕೇಳಿದರು.
ನೀನೂ ಧನ್ಯನಾದೆ ಮಹಾರಾಜಾ." ಎಂದು ಹೇಳಿದ.

ರಾಜನಿಗಾದ ಆಶ್ಚರ್ಯಕ್ಕೆ ಅಳತೆಯೇ ಇಲ್ಲ.
"ಮಹಾತ್ಮರೆ, ನೀವು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಹೋದಿರಿ ?
ಅದು ಸುಲಭ ಸಾಧ್ಯವೆ ?" ಎಂದು.

"ಸುಲಭವಲ್ಲವೆಯೆಂದು ನಿಜ. ಸಾಧನೆಯಿಂದ
ಸಿದ್ಧಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನನಗೆ ಅದು ರೀಲಾ
ಮಾತ್ರವಾಗಿದೆ. ನಾನು ದಿನಾ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ
ಬರುತ್ತಾ ಇರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಸನ್ಮಾಸಿ.

ರಾಜನು ಸರಳ ಸ್ವಭಾವದವನಾದುದರಿಂದಲೋ,
ಸನ್ಮಾಸಿಯ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ನೋಡಿರುವನೆಂಬ
ನಂಬುಗೆಯಿಂದಲೋ, ಅವನ ಅದ್ಭುತ ರೀತಿಗಳನ್ನು
ಕಿವಿ ತುಂಬಾ ಕೇಳಿದುದರಿಂದಲೋ ಅವನ ಮಾತು
ಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಂಬಿಬಿಟ್ಟ. ಆಮೇಲೆ ಅವನು
ರಾಜಕಾರ್ಯಗಳ ಗೊಡವೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತನ್ನ ರಾಜ
ಯನ್ನು ಕುರಿತು ಯೋಚಿಸುವುದನ್ನು ಕೂಡಾ ಬಿಟ್ಟು,
ಯಾವಾಗಲೂ ಆ ಸನ್ಮಾಸಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಹತ್ತಿರದಿಟ್ಟು

ಕೊಂಡು ಸ್ವರ್ಗದೊಳದ ವಾರ್ತಾವಿಶೇಷಗಳನ್ನು
ಕೇಳಿಕೊಡಗಿದ. ಸನ್ಮಾಸಿಯೂ ರಮ್ಯವಾದ ಸ್ವರ್ಗದ
ಸಮಾಚಾರಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ
ರಾಜ್ಯದ ಹಾಗೂ ರಾಜನ ಕುಟುಂಬದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳು
ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತವಾಗತೊಡಗಿದುವು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆರಾಧ್ಯ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಬಂಡಾಯವನ್ನೆಲ್ಲ
ಅಡಗಿಸಿ, ಯುದ್ಧಮಂತ್ರಿ ಬಲಭದ್ರನು ಆಯೋಧ್ಯೆಗೆ
ಬಂದನು. ಅವನು ರಾಜಧಾನಿಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ
ಕೂಡಲೇ ರಾಜನು ಸನ್ಮಾಸಿಯ ಕೈಯ ಕೀಲು
ಬೊಂಬೆಯಾಗಿರುವ ಸಂಗತಿ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು.
ರಾಜನು ಸಭೆಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೂ, ಮಂತ್ರಿ
ಗಳೊಡನೆ ಆಲೋಚನೆ ನಡೆಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೂ,
ಅಂತಃಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದನ್ನು ಕೂಡ ಬಿಟ್ಟಿರುವ
ನೆಂದೂ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ರಾಜಭವನದ
ದರ್ಬಾರು ಮಂಟಪವು ನಿರ್ಜನವಾಗಿದ್ದಿತು. ಮಂತ್ರಿ
ಗಳಿರುವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಜೇಡನ ಬಲೆ ತುಂಬಿತ್ತು. ಒಂದು

ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜನೂ ಸನ್ಯಾಸಿಯೂ ಏಕಾಂತವಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸನ್ಯಾಸಿ ರಾಜನಿಗೆ ಏನನ್ನೋ ಬಹಳ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ರಾಜನು ಆರಳುಮೊಗದಿಂದ ಸನ್ಯಾಸಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಗುಟಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಮಂತ್ರಿ ಬಲಭದ್ರನಿಗೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಅರ್ಥವಲ್ಲ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಯಿತು. ಅವನು ಮಹಾ ರಾಜನ ಮುಂದೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, “ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಜಯಜಯ!” ಎಂದನು.

ತಾನು ಯಾವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಆ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಕಳಿಸುವೆನೆಂಬುದನ್ನು ಕೂಡಾ ನೆನಪಿಲ್ಲದೆ ರಾಜನು, “ನೋಡಿ ಬಲಭದ್ರರೇ, ನಿಮಗೆ ಈ ಮಹಾತ್ಮರು ಗೊತ್ತೆ?” ಎಂದು ಸನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಕೇಳಿದ.

“ಅಹಾ! ಎಷ್ಟೋ ಮಂದಿ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಮಹಾ ಪುರುಷರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಈ ಮಹಾಮಹಿಮರನ್ನು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದರೇನು? ಅವರು ಆಗಾಗ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಕೂಡಾ ಹೋಗಿರುವರೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ನಿಜವೇ?” ಎಂದ ಬಲಭದ್ರ, ನಂಬಿಯೂ ನಂಬಲಾಗದವನಂತೆ, “ಸಂದೇಹವೇ ಬೇಡ” ಎಂದ ರಾಜ.

ತನ್ನನ್ನು ಕುರಿತು ಮಂತ್ರಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸನ್ಯಾಸಿ ತುಡುಕಿಹಿಗ್ಗಿದ. ಮಂತ್ರಿಗೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ನಂಬುಗೆ ಏರ್ಪಡುವಂತೆ

ಮಾಡಲು, “ಯಾಕೆ ಸಂದೇಹ? ಕುತೂಹಲವಿದ್ದರೆ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಸ್ವತಃ ನೋಡಬಹುದಲ್ಲ? ಬನ್ನಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಎದ್ದು ಮಠಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕು ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಒಳಗಿನಿಂದ ಅಗಲ ಹಾಕಿಕೊಂಡ.

ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳು ಕಳೆದಮೇಲೆ ಮಂತ್ರಿ ರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿ, “ಅವರು ಸ್ವರ್ಗದಿಂದ ಯಾವಾಗ ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಾರೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

“ಅವಸರವೇನಿದೆ? ಅವರು ತಮ್ಮ ದೇವನನ್ನು ಮಠದೊಳಗೆ ಬಿಟ್ಟು, ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಶರೀರದಿಂದ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ” ಎಂದ ರಾಜ.

“ಆದು ನಿಜವಾದರೆ ಬೆಂಕಿಯನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನೂ ಬೇಗನೆ ತರಿಸಿರಿ ಮಹಾರಾಜರೇ. ಈ ಮಠಕ್ಕೆ ಅಗ್ನಿ ಸಂಸ್ಕಾರ ಮಾಡೋಣ” ಎಂದ ಮಂತ್ರಿ. ರಾಜನು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ “ಏಕೆ?” ಎಂದ.

“ಏಕೆಂದು ಕೇಳುವಿರಾ? ಜೀವವಿಲ್ಲದ ದೇಹ ಅಶವಿತ್ರವಾದ ಶವ. ಕಟ್ಟಿಗೆಯಂತಹ ಶವವು ಸುಟ್ಟು ಹೋದಮೇಲೆ ಅವರು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಶರೀರದಿಂದ ತಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಅದರಿಂದ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ತಮ್ಮ ಕೀರ್ತಿ ಲ್ಯಾಪಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ನಾಗಕುಮಾರಿಯ ಕಥೆ ನೆನಪಾಗುತ್ತದೆ.” ಎಂದು ಮಂತ್ರಿ ಆ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳತೊಡಗಿದ.

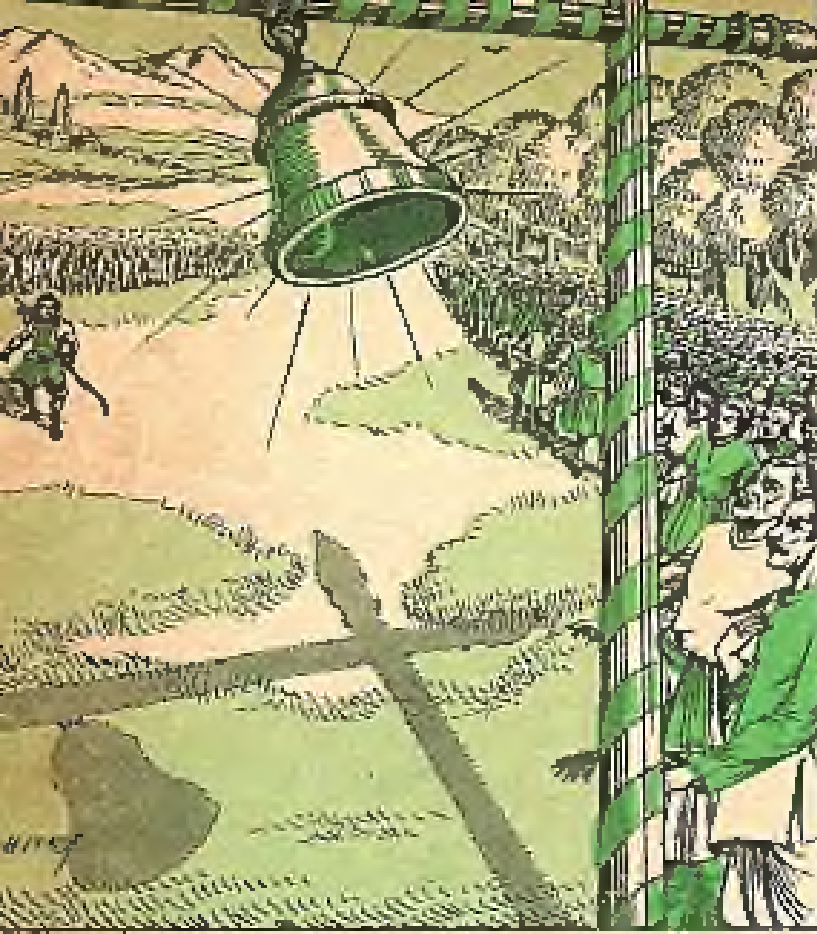

ಮೂವರು ಬಿಲ್ಲಾಳುಗಳು

ಪಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟರೂ ಹುಟ್ಟಿ ಬಿಡದ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಮತ್ತೆ ಮರದ ಬಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ, ಮರದ ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಶವವನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಿ ತನ್ನ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು, ಎಂದಿನಂತೆ ಮೌನವಾಗಿ ಸ್ಮಶಾನದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯತೊಡಗಿದನು. ಆಗ ಶವ ದೊಳಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಬೇತಾಳವು ಮೂತಾಡಲು ತೊಡಗಿ, "ಎಲೈ ಮಹಾರಾಯನೇ, ನೀನು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರತಿಭಾಶಾಲಿ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಎಷ್ಟೇ ಪ್ರತಿಭೆಯುಳ್ಳವನನ್ನಾದರೂ ಮೀರಿಸುವಂತಹ ಪ್ರತಿಭಾವಂತನೊಬ್ಬ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿದ್ದಾನೆಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯಬೇಡ. ಇದಕ್ಕೆ ನಿದರ್ಶನವಾಗಿ ನಿನಗೆ ಸವ್ಯಸಾಚಿ ಎಂಬವನ ಕಥೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಕೇಳುತ್ತಾ ನಡೆವರೆ ನಿನಗೆ ಶ್ರಮ ತಿಳಿಯಲಾರದು" ಎಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭವನ್ನಾಡಿತು :

ಸವ್ಯಸಾಚಿಯಂಥವನು ಅವನ ಊರಿನಲ್ಲಾಗಲೀ ಬೇರೆ ಊರುಗಳಲ್ಲಾಗಲೀ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವನಲ್ಲಿರುವ ವಿಶೇಷವೇನೆಂದರೆ, ಅವನು ಎರಡು ಕೈಯಿಂದಲೂ ಎರಡು ಬಾಣಗಳನ್ನು ಒಂದೇಬಾರಿಗೆ ಬಿಡಬಲ್ಲ ಬಿಲ್ಲಾಳಾಗಿದ್ದನು. ಆ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ

ಬೇತಾಳ ಕಥೆಗಳು?

ಅವನಿಗೆ ಸವ್ಯಸಾಚಿ ಎಂಬ ಹೆಸರು ಬಂದು. ಅವನ ನಿಜವಾದ ಹೆಸರು ಮರೆತು ಹೋಗಿತ್ತು. ಅವನ ಲಾಫವವು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಇತ್ತೆಂದರೆ, ಅವನು ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಹಾರಿಕೊಂಡಿರುವ ಎರಡು ಪಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದು ಕೆಡವಬಲ್ಲವನು. ಎಲ್ಲರೂ ಅವನ ಬಿಲ್ಲು ಎದ್ದೆಯ ಕುಶಲತೆಯನ್ನು ಹೊಗಳುವವರೇ.

ಅವನಿಗೆ ತಾನು ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಬಾಣನಾಗಿರುವುದು ನಿಜವೇ ಎಂದು ಸಂದೇಹವಾಯಿತು. ಎಂತೆಂಥವರೂ ತನ್ನನ್ನು ಹೊಗಳುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ತನಗಿಂತಲೂ ದೊಡ್ಡ ಬಿಲ್ಲಾಳುಗಳು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿಬಿಡಬೇಕೆಂಬ ಕುತೂಹಲ ಉಂಟಾಯಿತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ಪರ್ಯಟನೆಗೆ ಹೊರಟನು.

ಅವನು ಬಹಳ ದೂರ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿ ಒಂದು ನೊಂದು ಗ್ರಾಮವನ್ನು ತಲುಪಿದನು. ಆ ಊರಿನ

ವಿಶೇಷವೇನೆಂದು ಅಲ್ಲಿಯವರನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದಾಗ, ಪ್ರಸ್ತುತ ಅಲ್ಲಿ ದಸರೆಯ ಉತ್ಸವ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಸಮಾಚಾರ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅದು ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ವಿಶೇಷವಂತೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಬಿಲ್ಲುಗಾರರನ್ನೇಕರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ನೈಪುಣ್ಯತೆಯನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತಾರಂತೆ. ತಾನು ಕೂಡಾ ತನ್ನ ಪ್ರಾಮೀಢ್ಯತೆಯನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಅದು ತಕ್ಕ ಅವಕಾಶವೆಂದು ಸವ್ಯಸಾಚಿಗೆ ತೋರಿತು. ತನಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನವರನ್ನು ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕೂ ಇದೊಂದು ಸಂದರ್ಭವೆನಿಸಿದುದರಿಂದ, ಅವನೂ ಆ ಉತ್ಸವ ನಡೆಯುವ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೋದನು.

ಜನರ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದುಕಡೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾಗವನ್ನು ಪಾಲಿಮಾಡಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗಂಟೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿದರು. ಅಮೇಲೆ ಒಬ್ಬ ಕುರುಡನನ್ನು ರಂಗದ ಮಧ್ಯಕ್ಕೆ ನಡೆಯಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅವನ ಕೈಗೆ ಬಿಲ್ಲು, ಬಾಣಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಗಂಟೆಯನ್ನು ಎಳೆದು ಶಬ್ದ ಮಾಡಿಸಲಾಯಿತು. ಕೂಡಲೇ ಕುರುಡನು ಬಿಲ್ಲಿಗೆ ಬಾಣ ಹೂಡಿ ನಾಣೆಳೆದು ಬಾಣ ಬಿಟ್ಟನು. ಆ ಬಾಣ ಗುರಿ ತಪ್ಪದೆ ಬಂದು ಗಂಟೆಯನ್ನು ತಾಗಿ ಧ್ವನಿ ಎಬ್ಬಿಸಿತು. ಪ್ರೇಕ್ಷಕರು ಹರ್ಷಧ್ವನಿ ಮಾಡಿದರು.

ಉತ್ಸವದ ಗೌಜಿ ಮುಗಿದಮೇಲೆ ಸವ್ಯಸಾಚಿ ಆ ಕುರುಡ ಬಿಲ್ಲಾಳನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸಿ, "ಅಕ್ಕಾ, ನೀನು ಅದ್ಭುತ ಗುರಿಗಾರನನ್ನಲ್ಲ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ನಾನು ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದಲೂ ಗುರಿ ತಪ್ಪದೆ ಬಾಣ ಬಿಟ್ಟು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಹಾರುವ ಪಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ಕೆಡವಬಲ್ಲೆ. ಎರಡು ಕಣ್ಣುಕಾಣದ ನೀನು ನನಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನವನೆನ್ನಲು ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಶಬ್ದದ ಗುರಿಹಿಡಿದು ಬಾಣ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಲು ನನ್ನಿಂದಾಗದು" ಎಂದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಕುರುಡನೆಂದ: "ಹೌದಪ್ಪ. ಕಿವಿಯ ಹೊರತು ನನಗೆ ಬೇರೆ ಕಣ್ಣಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೇ ನನ್ನನ್ನು ಶಬ್ದವೇಧಿ ಅನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಈ ಎದ್ದೆಯನ್ನು ಕಣ್ಣು ಸಂಭ್ರಮಗೊಡುವರು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಟ್ಟೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು

ವೈದರ್ಭಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ನನ್ನಂತೆ ಹುಟ್ಟು ಕುರುಡು
ನಾಗಿತ್ತು ಶಬ್ದವೇಧಿ ಎದ್ದ ಸಾಧಿಸಿದವನು ಪ್ರಪಂಚ
ವಲ್ಲಿಲ್ಲಿಯೂ ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಎಂದಿಗೂ ನನ್ನ ಗುರಿ
ತಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ.”

“ನಿನ್ನಂತಹ ದೊಡ್ಡ ಬಿಲ್ಲಾಳುಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ
ಯಾರಟವನು ನಾನು. ನೀನೊಬ್ಬ ನನಗಿಂತ ಎಂ
ಲಾಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದೆ ಇನ್ನೂ ಹುಡುಕಬೇಕು.
ಬಿಲ್ಲು ಎದ್ದೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟು ಬಗೆಯ ಶಕ್ತಿ
ಗಳಿವೆಯೋ ತಿಳಿಯುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲವೆ ?”
ಎಂದ ಸವ್ಯಸಾಚಿ.

“ನಡೆ, ನಾನೂ ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದ
ಶಬ್ದವೇಧಿ. ಹೀಗೆ ಇಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ ಅಲ್ಲಿಂದ
ಹೊರಟರು. ಧರ್ಮಪುರಕ್ಕೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಒಂದು
ಕಾಡು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಎಚ್ಚಿತ್ತ
ದೊಂದನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಬಿದಿರು ಮೆಳೆಯ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ
ಎರಡು ಕೈಗಳೂ ಇಲ್ಲದವನೊಬ್ಬ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ಅವನು
ಎಡಗಾಲಿನ ಬೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಬಿಲ್ಲು ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು
ಬಾಯಿಯಿಂದ ಪಾಣವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಎಳೆದು
ಎಲ್ಲಿಗೋ ಬಿಟ್ಟ. ರೊಂಬೆಯೆ ನೋಡ ಆ ಬಾಣ
ದುರದ ಮೇಲಿದ್ದ ಗೊರವಂಕಗಳ ಜತೆಯನ್ನು
ಹೊಡೆದುರುಳಿಸಿತು. ಎರಡು ಗೊರವಂಕಗಳೂ ನೆಲಕ್ಕೆ
ಬಿದ್ದು ಪ್ರಾಣ ಬಿಟ್ಟುವು. ಇದು ಅಸಾಧಾರಣವಾದ
ಶಕ್ತಿಯೇ ಸರಿ.

ಈ ಅದ್ಭುತವನ್ನು ನೋಡಿ ಸವ್ಯಸಾಚಿ ತಾನು
ನೋಡಿದುದನ್ನು ಕುರುಡನಿಗೆ ತಿಳಿಯಪಡಿಸಿದನು.
ಆಗ ಕುರುಡನು ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯವಡುತ್ತ, “ಇವನು
ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನವನಲ್ಲ. ಎರಡು
ಕೈಗಳೂ ಇಲ್ಲದವನು ಬಾಣ ಬಿಡುವುದೇನೆ ?
ಅದ್ಭುತವೇ ಸರಿ !” ಎಂದನು.

ಅವನನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸಲು ಇಬ್ಬರೂ ಆ ಮೊಂಡನ
ಬಳಿಗೆ ಹೋದರು. ಅವನ ಚಾತುರ್ಯವನ್ನು ತುಂಬ

ಹೊಗಳುತ್ತ, “ಕೈಗಳೇ ಇಲ್ಲದವನು ಬಾಣಪ್ರಯೋಗ
ಮಾಡುವುದನ್ನು ನಾವೆಲ್ಲಿಯೂ ನೋಡಿಲ್ಲ. ಕೇಳಿಲ್ಲ.
ನನ್ನ ಗುರಿ ಕೂಡ ಅದ್ಭುತ !” ಎಂದರು.

ಹಾಗೆಯೇ ಆವರಿಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪರಿಚಯ
ಮೊಂಡನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ, ತಮಗಿರುವ ಬಿಲ್ಲುಗಾರಿಕೆಯ
ಚಾತುರ್ಯವನ್ನೂ ಹೇಳಿದರು.

“ಹೌದು, ನನ್ನಂಥ ಮೊಂಡ ಬಿಲ್ಲುಗಾರ
ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಕಾಲಿನಿಂದ ಬಿಲ್ಲು ಹಿಡಿದು
ಬಿಡುವವನೂ ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಗುರಿ ಕೂಡಾ
ಎಂದಿಗೂ ತಪ್ಪಲಾರದು. ನಿಮ್ಮ ಹಾಗೆ ನನಗೆ ಕೈ
ಳಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ, ನಾನು ಎರಡು ಕಾಲುಗಳಿಂದಲೂ,
ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದಲೂ ಬಾಣ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೆ.” ಎಂದ
ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಆ ಮೊಂಡ.

ಸವ್ಯಸಾಚಿ ಉಳಿದಿಬ್ಬರನ್ನು ಕುರಿತು, “ಅಂತೂ
ನಾವು ಮೂವರೂ ಒಂದೊಂದು ವಿಧದಲ್ಲಿ ಪ್ರಚ್ಛಾ
ಮಕರೇ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಶೋಕಕ್ಕೆ ತಿಳಿಯುವ

ಹೋದರೆ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನವಿದೆ? ಆದುದರಿಂದ ನಾವು ಮೂವರೂ ಧರ್ಮಪುರದ ಮಹಾರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ನಮ್ಮ ಬಿಲ್ಲು ಎದ್ದೆಯನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸೋಣ. ಅದರಿಂದ ನಮಗೆ ಕೀರ್ತಿಯೂ ಬಹು ಮಾನವೂ ಸಿಗುತ್ತವೆ. ನಮ್ಮ ಬಾಣ ಕಾಡು ಬೆಳದಿಂಗಳಿನಂತೆ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಬೇಕೆ? ಹೋಗೋಣವೆ? ಏನನ್ನುವಿರಿ?" ಎಂದನು.

"ನಿಜವೇ, ರಾಜನು ನಮಗೆ ಬಹುಮಾನ ಕೊಡುವುದು ಖಂಡಿತ. ಅವನ್ನು ನಾವು ಹೇಗೆ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಕೂಡ ಈಗಲೇ ನಿರ್ಣಯಿಸಿ ಬಿಡೋಣ. ಆಮೇಲೆ ತಕರಾರು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಬೇಡ." ಎಂದ ಮೊಂಡ.

"ಇದರಲ್ಲಿ ತಕರಾರಿಗೇನಿದೆ? ನಾವು ಮೂವರೂ ಒಟ್ಟಾಗಿದ್ದು ಸಮನಾಗಿ ಅನುಭವಿಸೋಣ. ಇದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವುದೇಕೆ?" ಎಂದ ಸವ್ಯಸಾಚಿ. ಆದರೆ ಮೊಂಡನು ಗುಣದಲ್ಲಿಯೂ ಮೊಂಡನೇ

ಆಗಿದ್ದ. ಅವನು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. "ರಾಜನು ಕೊಡುವ ಬಹುಮಾನವನ್ನು ನಾವು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿಯೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ, ನನಗೇ ದೊಡ್ಡ ಬಹುಮಾನ ಬರುವುದೆನ್ನಲು ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಕೈಗಳಿರುವ ಬಿಲ್ಲಾಳುಗಳು. ನಾನು ಕೈಗಳೇ ಇಲ್ಲದ ಮೋಳು ಮೊಂಡ ಗೊತ್ತಾ?" ಎಂದ ಮೊಂಡ.

"ಅದೇನು ಮಾತು? ರಾಜನು ನನಗೇ ದೊಡ್ಡ ಬಹುಮಾನ ಕೊಡಲೂ ಬಹುದು. ಏಕೆಂದರೆ ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಕಣ್ಣುಗಳಿರುವ ಬಿಲ್ಲಾಳುಗಳು. ನಾನು ಹುಟ್ಟು ಕುರುಡ. ಆದುದರಿಂದ ನಾನೇ ಹೆಚ್ಚಿನವನೆಂದು ರಾಜನು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದರೆ ಯಾರಾಗಬಾರದು?" ಎಂದ ಶಬ್ದಮೇಧಿ.

ಈ ತಕರಾರು ನೋಡಿ ಸವ್ಯಸಾಚಿಗೆ ಬೇಸರ ಬಂದಿತು. "ಯಾರ ವಿಧ್ವಂಸತೆಯೋ ಎಂದು ರಾಜನೇ ನಿರ್ಣಯಿಸುತ್ತಾನೆ. ಮೊದಲೇ ತಕರಾರು ಬೇಡ. ನಡೆಯಿರಿ" ಎಂದನು.

ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಈ ವಾದವಿವಾದಗಳನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಟ್ಟು ಕೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದ ಬೇಡರ ಹುಡುಗಿಯೊಬ್ಬಳು, ಈಗ ಆ ಮೂವರು ಬಿಲ್ಲಾಳುಗಳ ಸಮೀಪ ಬಂದು, "ಧರ್ಮಪುರದ ರಾಜನು ನಿಮ್ಮ ಬಿಲ್ಲು ಎದ್ದುಗಳಿಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬಹುಮಾನ ಕೊಡಲಾರ. ಒಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದು ಮೊತ್ತವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ನೀವು ಮೊದಲೇ ನಿರ್ಣಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು" ಎಂದಳು.

ಅವಳ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಸವ್ಯಸಾಚಿ ಕೋಪದಿಂದ, "ನೀನು ನಮ್ಮೊಳಗೆ ಭೇದ ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಹುಲ್ಲು ಹಾಕುವೆಯಾ? ಮಹಾರಾಜನು ಆಗಲೇ ಬಹುಮಾನ ಕೊಟ್ಟಂತೆಯೂ, ನಾವು ತಕರಾರು ಮಾಡುತ್ತಿರುವಂತೆಯೂ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟೆ. ನಡೆ ನಡೆ!" ಎಂದ. ಆ ಮಾತಿಗೆ ಬೇಡರ ಹುಡುಗಿ ಅಲಕ್ಷ್ಯದಿಂದ ಕಿಲಕಿಲನೆ

ನಕ್ಕಳು. "ನಗಲಿಕ್ಕೇನಾಯಿತು?" ಎಂದು ಕಬ್ಬವೇಧಿ ಕೋಪದಿಂದ ಅವಳನ್ನು ಕೇಳಿದ.

"ಏನಾಯಿತೆಂದು ಕೇಳುವೆಯಾ? ನೀನೋ ಕುರುಡು. ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಕೈಗಳಿಲ್ಲ. ಕೈಗಳೂ ಕಾಲುಗಳೂ ಇರುವವನು ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಮೀರಿಸಿ ಎಲ್ಲಾ ಬಹುಮಾನವನ್ನೂ ತಾನೇ ತಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಿಮ್ಮೊಳಗಿನ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಾನು ನಗದೆ ಏನು ಮಾಡಲಿ?" ಎಂದಳು.

ಅವಳ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಮೊಂಡನೊಡ: "ಅಹಾ! ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ. ನಮ್ಮ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆಗಳನ್ನು ಭಾವೇ ನಿರ್ಣಯಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವೆಂದು ಕಾಣದು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾರು ಹೆಚ್ಚಿನವರೆಂಬುದು ನೀನೇ ನಿರ್ಣಯಿಸಿ ಹೇಳಬಿಡು ನೋಡುವಾ. ನಿನ್ನ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ನಾವು ಮೂವರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ರಾಜನೂ ಬೇಡ. ಮಂತ್ರಿಯೂ ಬೇಡ."

"ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನೀವು ಮೂವರೂ ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ನನ್ನ ಮುಂದೆ ತೋರಿಸಿರಿ" ಎಂದಳು ಬೇಡರ ಹುಡುಗಿ.

ಮೂವರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ಮೊಂಡನು ಕಾಲಿನಿಂದ ಬಿಲ್ಲು ಹಿಡಿದು, ಬಾಯಿಯಿಂದ ಬಾಣ ಹೂಡಿ, ಆಗಲೇ ಮರದಲ್ಲಿ ಬಂಡೆರಗಿದ ಒಂದು ಹಕ್ಕಿಯನ್ನು ಹೊಡೆದ. ಕುರುಡನು ಇನ್ನೊಂದು ಮರದಮೇಲೆ ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದ ಒಂದು ಹಕ್ಕಿಗೆ ಬಾಣ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಂದು ಕೆಡವಿದ. ಸವ್ಯಸಾಚಿ ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದಲೂ ಎರಡು ಬಾಣಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಹಾರುವ ಎರಡು ವಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ನೆಲಕ್ಕೆ ಕೆಡವಿದ.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿದ ಬೇಡರ ಹುಡುಗಿ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಸವ್ಯಸಾಚಿಯೇ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬಿಲ್ಲುಗಾರನೆಂದೂ, ಕಬ್ಬವೇಧಿ ಎರಡನೇಯವನೆಂದೂ ಹೇಳಿ ಅಲ್ಲಿಂದ

ಕದಲಿದಳು. ಕೂಡಲೇ ಮೊಂಡ ಕೋಪದಿಂದ "ಬಿಲ್ಲು!" ಎಂದು ಕೂಗಿ, "ನಿನಗೇನು ಗೊತ್ತಿದೆ? ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬದುಕುವವಳು ನೀನು. ನಿನಗೆ ಬಿಲ್ಲು ಎದ್ದೆ ಏನೆಂಬುದಾದರೂ ಗೊತ್ತಿದೆಯೆ? ನಿನ್ನ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ನಾವು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ!" ಎಂದನು.

"ನನ್ನ ನಿರ್ಣಯ ಒಪ್ಪದಿದ್ದರೆ ಬಿಡಿರಿ. ತೀರ್ಪು ಹೇಳುವಂತೆ ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದು ಕೂಡಾ ನೀವೇ. ಇನ್ನು ಬಿಲ್ಲುವಿದ್ಯೆ ಕುರಿತು ನನಗೇನು ಗೊತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಕೇಳುವವನು ನೀನು ತಾನೇ? ನೋಡು. ನಿನ್ನ ಬಿಲ್ಲನ್ನೂ ಬಾಣವನ್ನೂ ಇತ್ತ ಕೊಡು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬೇಡರ ಹುಡುಗಿ ಮೊಂಡನ ಕೈಯಿಂದ ಬಿಲ್ಲು ಬಾಣಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು.

ಅವಳು ಮರದ ಮೇಲಿರುವ ಗೊರವೆಂಕಗಳ ಜೋಡಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ, "ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಎಷ್ಟು ಸ್ಥಳವಿದೆ ನೋಡು" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಬಾಣದ ಗುರಿ ಹಿಡಿದಳು. "ಈ ಪ್ರೇಮದ ಪಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವಿ

ಯೇನು ?" ಎಂದು ಮೊಂಡನು ಎಗತಾಳೆಯಾಗಿ ಕೇಳಿದ. "ಮೋಡು" ಎಂದು ಅವಳು ಬಾಣಬಿಟ್ಟಳು, ಅದು ಎರಡು ಗೊರವಂಗಳ ನಡುವಿನಿಂದ ತೂರಿ ಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು. ಈ ಸಂಗತಿ ಆ ಪಕ್ಷಿಗಳಿಗೆ ಗೊತ್ತೇ ಆಗಲಿಲ್ಲ.

ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಮೊಂಡನೂ ಸವ್ಯಸಾಚಿಯೂ ಮೂಕವಿಸ್ಮಿತರಾದರು. ಬೇಡರ ಹುಡುಗಿ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ಮೊಂಡನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಳು.

ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಶಬ್ದವೇಧಿಯೂ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದಮೇಲೆ, ಆ ಮೂವರು ಬಿಲ್ಲಾಳುಗಳೂ ರಾಜ ವರ್ತನದ ಮಾತನ್ನು ಚೆಲ್ಲಿಗೊಟ್ಟು, ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರು."

ಬೇತಾಳವು ಹೀಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, "ರಾಜಾ, ಬೇಡರ ಹುಡುಗಿ ತನ್ನ ಬಿಲ್ಲುವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದಳಷ್ಟೆ? ಅವಳು ಮೂವರು ಬಿಲ್ಲಾಳುಗಳ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಗಳನ್ನು ಹಾಗೇಕೆ ಹೇಳಿದಳು? ಅವರು ಹಾಗೇಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋದರು? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ತಿಳಿದೂ ಹೇಳದೆ ಹೋದರೆ ನಿನ್ನ ತಲೆ ಯೊಡೆದುಹೋಗುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾಯಿತು.

ಅದಕ್ಕೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನೆಂದ: "ಬೇಡರ ಹುಡುಗಿ ಹೇಳಿದ ತೀರ್ಪಿನಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಾದುದೇನಿಲ್ಲ. ಉಳಿದಿಬ್ಬರಿ

ಗಿಂತಲೂ ಸವ್ಯಸಾಚಿಯೇ ದೊಡ್ಡ ಬಿಲ್ಲುಗಾರನೆನ್ನುಲು ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಮನಸ್ಸು ಮೂಡಿದರೆ ಅವನು ಉಳಿದಿಬ್ಬರ - ಚಾತುರ್ಯಗಳನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಿ ತೋರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವುಂಟು. ಆದರೆ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಅವನಹಾಗೆ ಸವ್ಯಸಾಚಿ ಎನಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಕುರುಡನು ಶಬ್ದವಿಲ್ಲದ ಗುರಿಯನ್ನು ಹೊಡೆಯಲಾರ. ಮೊಂಡನು ಬೇರೆ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದ ಕಾಲಿ ಎಂದಲೋ ಬಾಯಿಯಿಂದಲೋ ಬಾಣ ಹೊಡೆಯಲು ಕಲಿತವನು. ಸವ್ಯಸಾಚಿಯ ಹೊರತು ಉಳಿದಿಬ್ಬರೂ ಗುಂಗಾರರೇ ಹೊರತು ದೊಡ್ಡ ಬಿಲ್ಲುಗಾರರಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ಅವರು ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಏಕೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲವೆಂದರೆ, ಆ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಿಲ್ಲುಗಾರರಾಗಿ ತಿರುಗುವ ಇತರ ಬೇಡರಿಗೆ ಎಷ್ಟೆಲ್ಲ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಆ ಬೇಡರವಳೊಬ್ಬಳಿಂದಲೇ ಊಹಿಸಬಹುದು. ತನ್ನ ನಗರದ ಬಳಿಯ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಬಿಲ್ಲುಗಾರ ರಿರುವಾಗ ತಮ್ಮಿಂದ ರಾಜನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೆಂದು ಸವ್ಯಸಾಚಿಯೇ ಮೊದಲಾದವರಿಗೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೇ ಅವರು ಆ ಪ್ರಯತ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಹಿಂದಿರುಗಿದರು."

ಹೀಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ಪಕೃತಭಂಗವಾದ ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಬೇತಾಳವು ಶವದೊಂದಿಗೆ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಮರದ ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ನೇಹಾದತೊಡಗಿತು.

ಕೆಡಿ ಸುವವನೇ ಕೆಡುವನು

ಹಿಂದಿರು ಉರಿನಲ್ಲಿ ಸೀತಾಪತಿ ಮತ್ತು ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ ಎಂಬ ಇಬ್ಬರು ಆತ್ಮರು ವರ್ತಕರಿದ್ದರು. ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ನಾಡ ಸೀತಾಪತಿ ಉತ್ತಮ ಆತ್ಮರುಗಳನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ.

ಆದರೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ ದುರಾಶೆಯಿಂದ ಆತ್ತರಿಸಲ್ಲಿ ಕಲಬೆರಕೆ ಮಾಡಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಆದುದರಿಂದ ಅವನ ವ್ಯಾಪಾರವು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಇಳಿಮುಖವಾಗಿ ಕಡೆಗೆ ಬಿದ್ದುಹೋಯಿತು. ತನ್ನ ಹಾಗೆ ಕಲಬೆರಕೆಮಾಡಿ ಮಾಡುವಂತೆ ಅವನು ಸೀತಾಪತಿಗೆ ಹೇಳುವಳೂ ಅವನು ಹಾಗೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿಗೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ಆಸೂಯೆ ಹೆಚ್ಚಿತು.

ಸೀತಾಪತಿಯು ಬಂಗ ರಾಮನಿಗೆ ಮದಕರಿ ಮಡಗದ ಗಿಳಿ ಹತ್ತಿಸಿ ಅವನ ಮೂಲಕ ಸೀತಾಪತಿಯ ವ್ಯಾಪಾರ ಕೆಡಿಸಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡು, ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ ಆ ಮದಗನಿಗೆ ಆಗಾಗ ಹಣಕೊಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ರಾಮು ಕೂಡಾ ಆ ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಬಂದ.

ಹೀಗೆ ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ಕಳೆಯಲು ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ ರಾಮನೊಂದಿಗೆ, "ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೇವಿಗ ಅತ್ತರಿಸ ಸೀಸೆಗಳಿದ್ದರೆ ತಾ" ಎಂದ. ಮದ್ದು ಕೊಟ್ಟರೆ ತರುತ್ತೇನೆಂದು ಅವನು ಹೇಳಲು, ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟ. ರಾಮು ಸೀಸೆಗಳನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟ.

"ನಾನು ಕೊಡುವ ಹಣವೆಲ್ಲ ಏನುಮಾಡಿದೆ?" ಎಂದು ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ ರಾಮನನ್ನು ಕೇಳಲು, "ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾ ಬಂದೆ" ಎಂದ ರಾಮು. ತನ್ನ ಉಪಾಯ ನಡೆಯದೆ ಹೋದುದಕ್ಕೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ ಹತಾಶನಾದ.

ಬದುಕುವುದು

ಹಿಂದೂ ಊರಿನಲ್ಲಿ ವಿನಯನೇನು ಯುವಕನಿಗೆ ಸಾಲದಿಂದ ಇದ್ದುದೆಲ್ಲಾ ಹೋಯಿತು. ಬದುಕುವ ದಾರಿ ಕಾಣದೆ ರಾತ್ರಿ ನಿದ್ರೆ ಬಾರದೆ, ಎದ್ದು ಹೊಲ ಗದ್ದೆಗಳ ಬದಿಯ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಗರದಕಡೆಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇದ್ದ

ಈಗ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ದೃಶ್ಯವು ಕಂಡಿತು. ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕಳ್ಳನೊಬ್ಬ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ತಾನು ಆ ರಾತ್ರಿ ಕದ್ದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದ ಹಣವನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಹರಡಿ ಬಗ್ಗಿ ತಡವಿ ತಡವಿ, ಬಾಯಿಯಿಂದ ಸಂಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಮೆಲ್ಲನೆ ಗುಣುಗುತ್ತಾ ಎಣಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ವಿನಯ ಅದ್ದೇ ನಿಂತ.

ಹಣದ ಶಬ್ದ ಕೇಳುತ್ತಲೇ ವಿನಯನ ಕಣ್ಣು ಕಿಟಕಿಟು ಚುರುಕಾದುವು. ಅವನು ಬೆಕ್ಕಿನ ಹೆಜ್ಜೆಗಳಿಂದ ಕಳ್ಳ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಮರದ ಬುಡಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಡಗಿ ಕುಳಿತ. ದೂರದಿಂದಲೂ ಉಪಾಯದಿಂದ ಕಳ್ಳನ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲ ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದು ಅವನ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿತ್ತು.

ಕಳ್ಳ ಹಣ ಎಣಿಸುವುದನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, ಅದನ್ನು ಒಂದು ಚೀಲದಲ್ಲಿ ಹೂಕಿ ತಲೆಯ ಬುಡದಲ್ಲಿಟ್ಟು,

ಕೊಂಡು ಮಲಗಿ. ಎರಡುಸಾರಿ ಆಳಿಸಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಗೊರಕೆ ಹೊಡೆಯಲು ತೊಡಗಿದ.

ಕಳ್ಳನಿಗೆ ಗಾಢ ನಿದ್ರೆ ಬಂದಿರುವುದೆಂದು ಗಟ್ಟಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ವಿನಯ ಮೆಲ್ಲನೆ ಕೈ ಚಾಚಿ ಹಣದ ಚೀಲವನ್ನು ಎಳೆಯತೊಡಗಿದ. ಆಗ ಅವನ ಎಣಿಕೆ ತಪ್ಪಾಯಿತು. ಫಟೀಲನೆ ಅವನ ಕೈಯ ಮೇಲೆ ಬೆಟ್ಟು ಬಿತ್ತು. ಆ ಬೆಟ್ಟಿಗೆ ವಿನಯ ಹಣದ ಚೀಲವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಮುಗ್ಗಿರಿಸಿ ಬಿಡ್ತ.

ಕಳ್ಳ ಅವನ ಜುಟ್ಟು ಹಿಡಿದು ಎಬ್ಬಿಸಿ, “ಛ! ಒಂದು ಕಳ್ಳತನ ಕೂಡ ಹೇಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಹೆಡ್ಡೆ! ನಾಚಿಕೆಯಿಲ್ಲವೇ? ಮನಾದೀತು ನಿನ್ನಿಂದ?” ಎಂದು ಕೋಪದಿಂದ.

“ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಲು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೇನು?” ಎಂದು ವಿನಯ ಅಳು ಗೊರಲಿನಿಂದ ತಿರುಗಿ ಕೇಳಿದ.

“ನಿನ್ನ ಮುಖಕ್ಕೆ ಕಳ್ಳತನ ಬೇರೆಯೇ? ಕಳ್ಳ ನಾದವನು ಕಳ್ಳ ನೊತ್ತನ್ನು ಹೊರಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಮಲಗುತ್ತಾನೆಂದುಕೊಂಡೆಯಾ? ನೀನು ನಿಜವಾಗಿ ನೂರನೇ ಕಳ್ಳನಾಗಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದೆಯಾ? ನೀನು ಅಪ್ಪ ದೂರದಿಂದ ತಗ್ಗೇ ಬಗ್ಗೇ ಹೊಂಚಿ

ಬರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಭಲೇ ಕಳ್ಳನೇನೋ ಎಂದು ಬಹಳ ಆಶೆಯಿಂದಿದ್ದೆ. ಸಿಕ್ಕಬದ್ಧೆಯಲ್ಲಾ? ನೀನೆಂಥ ಕಳ್ಳ!" ಎಂದ ಕಳ್ಳ.

"ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದೆಯಲ್ಲಾ ನಿನ್ನ ಮಾತು? ನಿನಗೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಕಳ್ಳನೇಕೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ ವಿನಯ.

"ಉಂ. ಒಬ್ಬನೇ ಎಲ್ಲಾ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಒಳ್ಳೆಯ ಜತೆಗಾರನಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನಿನ್ನ ಹಡೇಬರೆಹ ಗೊತ್ತಾಯಿತು" ಎಂದ ಕಳ್ಳ.

"ಬಹಳ ಒಳ್ಳೇದು! ನಾನೇನೂ ಅಂಥ ಪಡಚೋಸಿ ಯೆಂದು ತೀವ್ರವಾಗಿಸಿಬಿಡಬೇಡ. ನಾನು ಕೂಡಾ ಬದುಕುವ ದಾರಿಯನ್ನೇ ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನನ್ನು ನಿನ್ನ ಜತೆಗಾರನಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡುಬಿಡು. ತೋರಿಸು ತ್ತೇನೆ ನನ್ನ ಕೈ ಚಳಕ." ಎಂದ ವಿನಯ.

"ನನ್ನನ್ನೇ? ನೀನು ಈ ವೃತ್ತಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೂಡ ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲ" ಎಂದ ಕಳ್ಳ. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ವಿನಯನು ನಿರಾಶನಾಗದೆ, "ಹಾಗನ್ನಬೇಡ. ನಾನು ಊರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಮಂದಿಗೆ ಮೋಸ ಕೊಟ್ಟು ಹೊರಟು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ ಗೊತ್ತಾ? ಸಾಲ ಮಾಡಿ, ಮಾಡಿ. ಯಾವುದನ್ನೂ ತೀರಿಸದೆ ಬಹಳ ಚಾತುರ್ಯದಿಂದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮೋಸಕೊಟ್ಟು ವಾರಾಂಗಿ ಬಂದವನು ನಾನು." ಎಂದ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ.

"ನಿನ್ನ ತಲೆ! ನಾಳೆ ಅವರೆಲ್ಲಾ ನಿನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಕೊಂಡು ಬರುವುದಿಲ್ಲವೇನು? ನಿನ್ನನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿಡುತ್ತಾರೇನು? ಒಂದುದಿನ ಸಿಕ್ಕಬೀಳುವೆ." ಎಂದು ನೆಗಾಡಿದ ಕಳ್ಳ.

"ಓಹೋ! ಅದುವೋ ನಿನ್ನ ಸಂದೇಹ? ಯಾರೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಮೋಸಕೊಟ್ಟು ಬಂದನೆಂದರೆ ತಪ್ಪಿಸಿ ಕೊಂಡು ಬಂದನೆಂದಿಲ್ಲವೇನೋ? ನಾನು ಸಾಲ ತೀರಿಸಬೇಕಾದ ಗಡು ನಿನ್ನಿಗೆ ಮುಗಿಯಿತು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದೊಂದು ಬಣ್ಣದಲ್ಲಿ ಮೂರು ನಾಲು ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟೆ.

ನಾನು ಅವರ ಎದುರು ತಲೆಯೆತ್ತಿ ತಿರುಗಬಲ್ಲೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಾನು ಮಾಡಿದ ಮೂರು ಮೋಸಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ನಿನ್ನ ಮೂರ್ಛೆ ಒರದಿದ್ದರೆ ಕೇಳು" ಎಂದು ವಿನಯನು ತನ್ನ ಮೋಸದ ಕರಾವಂತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದನು.

ನಿನ್ನೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ವಿನಯನು ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತ ಒಂದು ಸಂದು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತಲೇ ಸುಬ್ಬಾ ಶಾಸ್ತ್ರಿ ಎದುರಾಗಿ ಬಂದ. ವಿನಯನು ಶಾಸ್ತ್ರಿಯನ್ನು ನೋಡಬವನ ಹಾಗೆ ಮುಖವನ್ನು ಆಚೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ಮನೆಯನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ, ಏನೋ ಏನೇಕೆ ಹಾಕುವವನ ಹಾಗೆ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟ.

ಸುಬ್ಬಾಶಾಸ್ತ್ರಿ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ತೋಳು ಹಿಡಿದು, "ವಿನಯಾ, ವಿನಯಾ? ನನ್ನ ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಮುಖ ತಿರುಗಿಸಿ ಅತ್ತ ನೋಡುವಿಯಾ? ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಧೂಳು ಹಿಚ್ಚಿಬೀಕೆಂದು ಮಾಡಿದಿಯಾ?" ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿದ.

ಹಾರರಿಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತೋ ಇಲ್ಲವೋ? ನಿಮಗೆ ಹೇಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ? " ಎಂದ ವಿನಯ.

"ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯನಾದವನು ಅವೈತ್ತರಕ್ಕೆ ಹಾರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಬೇಕಾದರೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ದಿಕ್ಕ ಬಹುದು." ಎಂದ ಸುಬ್ಬಶಾಸ್ತ್ರಿ.

"ಅಲ್ಲಾ, ನಿಮ್ಮ ಓದಿಗೆ ವಿನಾಯಿತೋ? ಈಗ ನಾನೇ ಆ ಮಾಳಿಗೆ ಬೇರೆ ಹಾರಿ ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಏನತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ವಂಥ ಒದ್ದಿರಿ" ಎಂದ ವಿನಯ.

ಈ ಪಂಥದಿಂದ ಒಮ್ಮೆಗೇ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಮಸೂಲು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದುಕೊಂಡು ಸುಬ್ಬ ಶಾಸ್ತ್ರಿ ಒಪ್ಪಿದ. ವಿನಯನು ಹಾರಲು ನೋಡಿ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದು, "ಈ ಪಂಥದಲ್ಲಿ ನಾನು ಸೋತೆ. ನಾನು ನಿಮಗೆ ಏನತ್ತು ಕೊಡಬೇಕಷ್ಟೆ? ನೀವು ನನ್ನಿಂದ ಏನತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಪಂಥ ಗೆದ್ದಿರಿ. ಆ ಏನತ್ತಕ್ಕೆ ಈ ಏನತ್ತು ಸರಿಯಾಯ್ತು!" ಎಂದ.

ಸುಬ್ಬಶಾಸ್ತ್ರಿ ವಿನಯನ ಕೈಹಿಡಿದು, "ಏನು ಮಾಡು ಇದು? ಏನಕ್ಕೆ ಏನತ್ತು ಸರಿಹೋಯ್ತು ಅಂದರೆ ಏನರ್ಥ?" ಎಂದು ಕೇಳಲು, "ಅಹೋ ತಿಳಿಯೋದಿಲ್ಲ? ಏನತ್ತಕ್ಕೆ ಏನತ್ತು ಸರಿಯಾಗೋ ದಿಲ್ಲೇನು?" ಎಂದ ವಿನಯ.

ಸುಬ್ಬಶಾಸ್ತ್ರಿ ವಿನಯನನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋದ. ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿ ಮಂಚಗೋಕು. ವಿನಯನು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ, "ನೀವೇ ಹೇಳಿ ಸ್ವಾಮಿ, ಏನತ್ತಕ್ಕೆ ಏನತ್ತು ಸರಿ ಹೋಗುತ್ತೋ ಇಲ್ಲೋ?" ಎಂದ.

ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿ ಹುಬ್ಬು ಸುರುಗಿಸಿಕೊಂಡು, "ಸರಿಹೋಗದೇನಾದೀತು? ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿಕ್ಕೆ ಬಂದಿರಾ?" ಎಂದ.

"ಅದು ಹೇಗೆ ಸರಿಹೋಗುತ್ತ? ಅರ್ಥ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡರೆ ನಿಮಗೇ ತಿಳಿದೀತು" ಎಂದ ಶಾಸ್ತ್ರಿ ಎನೋ ಹೇಳಹೋದನು.

ವಿನಯ ಆಗತಾನೇ ಸುಬ್ಬಶಾಸ್ತ್ರಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ದಂತೆ ನಟಿಸುತ್ತ, "ಓಹಾ! ನೀವೋ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ? ನಾನು ಕೂಡಾ ಇಂತಹಾದೇ ಒಂದು ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸ ಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ ಆದರೆ ಈ ಮನೆಯ ಎತ್ತರ ಏಕಳ ಕಡಿಮೆ. ಯಾವ ಕಳ್ಳ ನಾದರೂ ಇಲ್ಲಿಂದಲೇ ಮಾಳಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಹಾರಿಬಿಡಬಹುದು. ಏನನ್ನೂವಿರಿ?" ಎಂದ.

"ನನ್ನ ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ಮನೆ ಕಟ್ಟುವವನೋ ನೀನು? ಮೊದಲಿ ನನ್ನ ಏನತ್ತು ರೂಪಾ ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮಾಡಾಡು" ಎಂದ ಸುಬ್ಬಶಾಸ್ತ್ರಿ.

"ಓಮ್ಮ ಏನತ್ತು ರೂಪಾತಾನೇ" ನನ್ನ ಮೂರನ ಸುಬಂಧಿಕಳಾದ ಮುದುಕಿಯೊಂದು ಸತ್ತು ಅತ್ತ ಯನ್ನೆನ್ನಾ ನನ್ನ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಮಾಡಿಹೋಗಿದೆ. ಅದ್ದ ರಿಂದಲೇ ಮನ ಕಟ್ಟುವ ಆದೋಚನೆ ತಲೆ ತುಂಬಿ ಹೋಗಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಏನತ್ತು ಒಂದು ಲೆಖ್ಪಿವ? ನೀವೇ ಬೇಡಿ. ಈ ಸ್ಥಳದಿಂದ ೨ ಮಾಳಿಗೆಗೆ ಬಿಡಾನೆ

ಅವ್ವರೋಳಗೆ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿ ಕೋಪದಿಂದ,
ಯಾವನೋ ಅದು ಬುದ್ಧಿಗಟ್ಟವ? ನಾನು
ಪೊಳ್ಳತ್ತೇನೆ, ಎವತ್ತಕ್ಕೆ ಎವತ್ತು ಸರಿಹೋಯಿತು
ಎಂತ. ನನ್ನನ್ನೇ ತಪ್ಪು ಹೇಳುವಯಾ? ಕಾಲು
ಮುರಿದು ಹಾಕಿಯೇನು. ನಡೆಯಬ್ಬ. ಈ ಕಡೆಗೆ
ಮುಖ ತೋರಿಸಬೇಡ” ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿದ.

ವಿನಯ ಸುಬ್ಬಾಶಾಸ್ತ್ರಿಯನ್ನು ಬಲವಂತವಾಗಿ
“ಓಂವ ದೂರ ಕರದಾಕೊಂಡು ಹೋಗಿ. “ಅವರೇ
ಪೊಳ್ಳಿದರಲ್ಲ? ಇನ್ನೂ ನಿಮ್ಮ ಮೊಂಡು ಹಟ ಕೋರಿ
ಸಿದರೆ ಕೊರಡೆ ಬಾರಿಸಬಿಡುತ್ತಾರೆ” ಎಂದನು.
ಕೊರಡೇ ಪೆಟ್ಟಿನ ಪೆದದಿಳಿಯಿಂದ ಸುಬ್ಬಾಶಾಸ್ತ್ರಿ
ತಣ್ಣಗಾಗಿದಿಟ್ಟ. ವಿನಯನೇ ಅವನನ್ನು ಅವನ
ಮನೆಯವರೊಗೂ ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದ. ಎವತ್ತು
ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲ ಹಾಗೆ ತೀರಿತ್ತು.

ವಿನಯನು ಮಾಡಿದ ಎರಡನೇ ಮಹಾಮೋಸ
ನಿಂತದಕ್ಕೆ ಆ ದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು
ಅಂಗಳ ಭಂಡಾರಿಯ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದ

ಭಂಡಾರಿ ರೋಪದಿಂದ ಅವನ ಕೈ ಹಿಡಿದು
“ನನ್ನನ್ನು ಪುಡುಕುವುದರಲ್ಲೇ ನನ್ನ ಚವ್ವಲಿ ಸವೆಯ
ಹೋಯಿತು. ಉಂ, ನನಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಎವತ್ತು
ರೂಪಾಯಿ ಕಕ್ಕ” ಎಂದನು.

“ಏಹ್! ಭಂಡಾರಿಯವರೇ. ನಾನೂ ಆ ಎವತ್ತು
ರೂಪಾಯಿಗಾಗಿಯೇ ಹೊರಟಿದ್ದೇನೆ. ನಿಮ್ಮ ಹಣ
ನನಗೆ ತಿಂದುಹಾಕಿರೇನೆಂದು ಮೂಡಿದಿರೇನು? ಅಲ್ಲ
ಕೊಡಿದಿರಾ? ಆ ಮನೆಯ ಜಗಲಿ ಮೇಲಿರುವ
ಮುದುಕನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಅವನಿಗೆ ಯಾರೋ
ಎವತ್ತು ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ದುಡುಕತೆ. ಬಂದಿದೆಯೋ
ಕೊಡೋಣ. ಬನ್ನಿ” ಎಂದ ವಿನಯ. ಈ ಮಾತು
ಕೇಳಿ ಭಂಡಾರಿಯ ರೋಪ ತಗ್ಗಿತು.

ಇಬ್ಬರೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರು. ಜಗಲಿಯಮೇಲಿನ
ಮುದುಕನ ಮುದುಕನೊಬ್ಬ ಒಳ್ಳೆಯ ನಿವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿವ.

ವಿನಯ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದ. ಯಾವಂ
ಯೊಬ್ಬಳು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆವಳು. ವಿನಯನು ಅವಳಿಗೆ
ಮುದುಕನನ್ನು ತೋರಿಸಿ “ಯಾವಾಗ ಕೇಳಿದರೂ
ಇನ್ನೂ ಎವತ್ತು ಬಲಿಲ್ಲ. ಅಂತ ಹೇಳುತ್ತಾ
ಇರ್ತಾರೆ. ನೀನು ಅವರ ಮೊಮ್ಮಗಳುತಾನೇ? ನೀ
ಗೇನಾದರೂ ಗೊತ್ತೇ?” ಎಂದ

“ಎವತ್ತಲ್ಲ, ಎಂಬತ್ತು ಬಂತು. ಅಷ್ಟು ಬಂದರೂ
ಬರೀ ವಿಸುಸಾರಿ ಮುದುಕ ಯಾರಿಗೂ ದಮ್ಮಡಿ
ಕೊಡುವವರಲ್ಲ. ನಾನು ಮಾಡೋದು ನಮ್ಮ ಕರ್ಮ”
ಎಂದಳು ಆ ಯುವತಿ. ಅವಳು ಮುದುಕನ ವಯಸ್ಸು
ಕುರಿತು ಹೇಳಿದಳು. ಹಣವನ್ನು ಕುರಿತೇ ಹೇಳುತ್ತಾ
ಳೆಂದು ಭಂಡಾರಿ ಅಂದುಕೊಂಡ

“ಅಂದರೆ ಬಂದ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲ ಭದ್ರವಾಗಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ
ಎಂದಾಯಿತು. ಎಂಬತ್ತು ಅಂದರೆ ಬಡ್ಡಿಯೂ
ಆಯಿತು. ವಿನಮ್ಮ, ನಾನು ಮತ್ತೆ ಬರುತ್ತೇನೆಂತ
ಹೇಳು ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಸಾಸಿಲ್ಲ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದು

ವಿನಯ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ನಟಿಸಿ ಹೂವಿನ
ಪೊದಕಗಳ ಹಿಂದೆ ಅಡಗಿಕೊಂಡು, ವಿನಯ ನಡೆಯು
ವುದೆಂದು ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತ.

ಮುಂದುಕೆ ಎಳೆವನೆಂದು ಭಂಡಾರಿ ಒಹಳಹೊತ್ತು
ಕಾದು ಕಡೆಗೆ ಅವನನ್ನು ತಟ್ಟಿದ. ಬೆಕ್ಕೋ
ನಾಯಿಯೋ ತನ್ನನ್ನು ಪರಚುವುದೆಂದು ತಿಳಿದು
ಮುಂದುಕೆ "ಶೂ ಶೂ" ಎಂದು ಕೂಗಿಸುವ
ಅವನ ಕಾಲ ಭಂಡಾರಿಯ ಪಕ್ಕಿಗೆ ತಾಗಿ, ಭಂಡಾರಿ
ಹಿಂದೆ ಮಗುಚಿ ಜಗಲಿಯಿದ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದ. ಮುಂದುಕೆ
ಯಾತ್ರ ನೆದ್ದೆಯಿಂದ ಎಳಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದ ಭಂಡಾರಿಗೆ ಒಹಳ ಕೋಪ ಬಂದಿತು.
ಯುವತಿ ಬಾಗಿಲಡೆಯಿಂದ ಹಗುರಿ ನೋಡಿ ಒಳಗೆ
ಹೊರಳು. ಭಂಡಾರಿ ಜಗಲಿಗೆ ಒರಗಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದ
ಮುಂದುಕೆ ಒರಗಿಸಿಕೊಂಡು ತೆರವು ಮುಂದುಕೆ
ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಟ್ಟಿ. "ಎಂಥ ನೆದ್ದೆಯೋ ಮೊದ್ದು
ಮುಂದುಕೆ? ಸನ್ನೆ ಲೆಕ್ಕ ಮುಗಿಸಿ ಅಮೇಲೆ ನೆದ್ದೆ

ಮುಂದೆಯ್ಯ ಕುಂಭಕರ್ಣ. ಏಳೋ! " ಎಂದ.
ಭಂಡಾರಿ ಕೋರಿಸುವ ಕುಟ್ಟಿದ್ದು ಮುಂದುಕೆಗೆ
ಯಾವ ಮುದುಕಕ್ಕೆ ತಗಲಿತೋ? ಅವನು ಭಯಂಕರ
ವಾಗಿ ನಿರಳ ಪ್ರಾಣವಿಟ್ಟು. "ಅಯ್ಯೋ! ಇವರಾಮೋ
ಅದ್ಭುತ ಕೋದ್ದೂ! " ಎಂದು ಯುವತಿ ಚೀರಿದಳು.
ಭಂಡಾರಿ ಮೇಷೋಲ್ಲ ಪದ್ಧು. ಕಡೆಗೆ ಮುಂದುಕೆನ ಉತ್ತರ
ಕ್ರಿಯೆಗೆ ಮುನ್ನುರು ರೂಪಾಯಿ ಮುಂದುಕೆನ ಮಗನ
ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು. ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನ. ಮಿಹಾರಣೆ, ಗಲ್ಲಿ
ಮುಂತಾದ್ದು ಬಾರದಹಾಗಿ ಪಾರಾದ. ವಿನಯನ
ಎಪ್ಪತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲ ಹಾಗೆ ತೀರಿತ್ತು.

ಮೂರನೆದಾಗಿ ಅದೇ ವಿನಯ ಸಾಯಂಕಾಲ ವಿನಯ
ಶೂರವರ್ಮ / ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದ. ಶೂರವರ್ಮ ಶ್ವಕ್ರಿಯ
ವೀರ. ಅದರ ಸೋರಗೊಂಡು ಎಲಿಬುಗಳ ಅಕ್ಕತಿ
ಯಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ. ಬೆನ್ನು ಗೂನು ಎದ್ದಿತ್ತು.
ಅದುದರಿಂದ ಮದುವೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಒಡ್ಡೀ
ವ್ಯವಹಾರ ಕಡೆಗೊಂಡಿದ್ದ. ವಿನಯ ಅವನಿಗೆ
ನೂರೈವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

"ಅರೇ! ಶೂರವರ್ಮರೇ. ಎಲ್ಲರ ಸಾಲವನ್ನೂ
ಕೊಟ್ಟು ತೀರಿಸಿ ಪಾಲಿಯಾದ ಮೇಲೆ ಘಟೀ
ಕೊಟ್ಟಿರಲ್ಲಾ? " ಎಂದ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದ
ಕೂಡಲೇ ವಿನಯ.

"ಮತ್ತೇನು ಮಾಡಲಿ? ಮನೆಗೆಲಸವಲ್ಲಾ
ನಾನೇ ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು
ಬರಲು ಸಮಯವೇ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಇಂದು ನೀನಾಗಿ
ಸಿಕ್ಕಿದೆ." ಎಂದ ಶೂರವರ್ಮ.

' ಅಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ. ಇಷ್ಟೊಂದು ವ್ಯವಹಾರ ಕುಶಲ
ರಾದ ನೀವು ಯಾಕೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲಾ? "
ಎಂದು ಕೇಳಿದ ವಿನಯ.

' ನನಗೆ ಯಾರು ಹುಡುಗಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ? "
ಎಂದ ಶೂರವರ್ಮ ನಿರುತ್ತಾಹದಿಂದ " ಹುಡುಗಿ
ಕೊಡದಿರಲಿಕ್ಕೆ ನಿಮಗೇನು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿವೆ? "

“ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪಾರ್ವತಮ್ಮ ಎಂಬ ಧನಿಕ ಹೆಂಗು
 ಸ್ವಾಳಪ್ಪ? ಅವಳಿಗೆ ತಾರೆ ಎಂಬ ಮಗಳಿದ್ದಾಳೆ.
 ಗೌರವಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ತಾರೆಯೇ! ಆ ಹುಡುಗಿ
 ಯನ್ನು ನಿಮ್ಮಂಥ ವರನಿಗೇ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು
 ಪಾರ್ವತಮ್ಮ ನೋಡುತ್ತಾಳೆ, ಹೋಗಿ ಕೇಳಿ ಎಂದು
 ವಿಷಯ. ಆ ಹೆಂಗಸಿಗೆ ಕೋರಿಕಳೆಂದರೆ ಬಹಳ
 ಮುದ್ದು ಭಕ್ತಿ, ಎಲ್ಲಾ ಕೋರಿಕಳೂ ಹಸುಮೂತನೇ
 ನಾಯಕಳೆಂದರೂ ಪ್ರಾಣ. ದೂರನ್ನಾದರೂ
 ಕೊಡಿಯ ಹಾಗಿರುವುದೆಂದರೆ ಅವಳು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳು
 ತ್ತಾಳೆ. ನಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಹಾಗೆ ನೋಡುತ್ತೇ
 ನೆಂದರೆ ಒಹಳ ಸಂತೋಷವಡುತ್ತಾಳೆ ಈ ವಿಷಯ
 ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ ” ಎಂದ ವಿಷಯ.

ತನಗೆ ಹೆಣ್ಣು ಕೊಡುವವರೊಬ್ಬರು ಇದ್ದಾರೆಂದು
 ತಿಳಿದಕೂಡಲೇ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಉಬ್ಬಿದ ಶೂರ
 ವರ್ಮ, ಅದೇ ಹುಡುಗನಿಂದ ನೆಟ್ಟಗೆ ಪಾರ್ವತಮ್ಮನ
 ಮನೆಗೆ ಹೋದ. ಅವಳು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಮೇಲೆ
 ಪಾರ್ವತಮ್ಮ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ,
 “ಯಾರು? ಏನು ಬೇಕು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

“ನಿಮ್ಮ ಮಗಳು ತಾರೆಯ ಮದುವೆಯಾಗಲು
 ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ. ಸ್ಥಿರ ಚರ ಸೊತ್ತು ಮುಂತಾದ
 ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಅಳಿಯನಾಗಬಿಟ್ಟು ಯೋಗ್ಯತೆ
 ಗಿದೆ. ಎಂದ ಶೂರವರ್ಮ.

“ಓ, ಬುದ್ಧೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ, ಪಾರ್ವತಮ್ಮ ಒಳಗೆ
 ಹೋಗಿ ಪಾಂತಿ ಮಾಡಿ, ಬೋಸೆಯ ಸಟ್ಟುಗವನ್ನು
 ಬಲೆಯ ಕೆಂಡದಲ್ಲಿ ತೂರಿಸಿಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಬಂದಾ.
 ಶೂರವರ್ಮನೂ, ಕೂತುಕೊಳ್ಳಲು ಬೇಕು. “ಹುಡು
 ಗಮ್ಮ ತಾರೆ ಅದ್ದಷ್ಟೆಂತೆ. ಅವಳನ್ನು ಯಾವಾಗ
 ಕೊಡಿದಿರಿ? ಅವಳನ್ನು ಕುರಿತು ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ
 ಏನು?” ಎಂದಳು.

ಶೂರವರ್ಮ ಹಲಾ ಕೋರಿಸುತ್ತ, “ನೋಡಿದ್ದೇನೆ
 3 ಕೊಡಿಯ ಹಾಗಿರುತ್ತಾಳೆ. ತಾರೆಯನ್ನು

ಕಡಿದು?” ಎಂದ “ಒಹೂ! ನೋಡಲೆ
 ನೋಡಿದ್ದೀಯಾ? ಸರಿಯಾದ ಮದುವೆಯಾದ ಮೇಲೆ
 ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಹೇಗೆ
 ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

“ನಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೆ ನೋಡು
 ತ್ತೇನೆ. ತನಗೆ ಪ್ರಾಣ ಕಡಿದು ಮದುವೆಯೋ?”
 ಎಂದ ಶೂರವರ್ಮ.

ಪಾರ್ವತಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಕೆಂಪು
 ಕಾಪಿ ದೇವತೆ ಸಟ್ಟುಗವನ್ನು ತಂದು ಶೂರವರ್ಮನ
 ಗುಣುಪ್ಪಿಗೆ ಕಾಯಿಸಿಟ್ಟು, “ಹೋಗಿಬಿಡಿ. ನಿನ್ನ
 ಮೂವಕ್ಕೆ ಮದುವೆಯೊಂದು ಕೇಡು” ಎಂದು
 ಬಯ್ಯಾ ಹೊಡೆಗೆ ಮಾಡಿ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಳು.

ಶೂರವರ್ಮ ತನ್ನನ್ನೂ ಯಾರೂ ನೋಡದಂತೆ
 ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ತಗ್ಗಿಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಎರಡು
 ಅವನಿರು ಬಂದು, “ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಹೋಗು
 ವಿರಲ್ಲಾ? ಪಾರ್ವತಮ್ಮ, ಒಹು, ಬೆಚ್ಚಗೇನೋ

ಗುರುತು ಮಾಡಿದಂತಿದೆ. ಏಕೆ? ಏನಾಯಿತು? ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ಹೇಳರಲ್ಲ?" ಎಂದ.

"ಸುಮ್ಮನಿರಯ್ಯ, ಇದೆಲ್ಲವೂ ನಿನ್ನಿಂದಲೇ ಆಯಿತು. ನೀನು ನನಗೆ ಕೊಡುವ ಸಾಲ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟೆ. ಈ ಸುದ್ದಿ ಮಾತ್ರ ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಬೇಡ. ಮಾನ ಹೋಗುತ್ತೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಶೂರವರ್ಮ ಒಗಯನಿಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ರೂಪಾಯಿ ಭಕ್ಷಿಸು ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟ.

ಒಂದೊಮ್ಮೆ ವಿನಯ ಕೂಡಾ ಪಾರ್ವತಮ್ಮನ ಕೈಯಿಂದ ಕಾಯಿಸಿಕೊಂಡವನೇ! ಅದಕ್ಕೇ ಹೀಗೊಂದು ಪರಿಹಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಬೆನ್ನಿನಲ್ಲಿರುವ ಗಾಯವನ್ನು ತಡವುತ್ತಾ ಊರು ಬಿಟ್ಟು ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲೆಡೆ ಬಂದು ಕಳ್ಳನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದಿದ್ದ.

ವಿನಯನು ಹೇಳಿದ ಈ ಬಗೆಯ ಘನವಾದ ಮೋಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಳ್ಳ ನಕ್ಕು, "ನಿನ್ನಂಥ ಕೂರ್ಖನು ಯಾರೂ ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳು ನಿನಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದ್ದುವೇ ಹೊರತು, ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆ ಅಂಶಯಗಳೇನೂ ಇದರಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಸುಬ್ಬಾಶಸ್ತ್ರಿ ಎಂಬ, ಅರೆಹುಚ್ಚ, ನಾಣಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಎದ್ದೆತ್ತಿಯಿಂದ ಎತ್ತಿ ಮನೆಗೆ ಮೂಲೆಗೆ ಬಿಡುವಂತಿತ್ತು. ಭಂಡಾರಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಂದಾಕಿ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಸತ್ತುದರಿಂದಲೇ ನಿನಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಯಿತು.

ಶೂರವರ್ಮ ಪಾರ್ವತಮ್ಮನಿಂದ ಅವಮಾನಿತನಾಗಿ ದಿಢರೇ ನಿನ್ನ ಮೂಗು ಒಕ್ಕಿ ತನ್ನ ಸಾಲ ವಸೂಲಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ನನ್ನ ಜತೆಗಾರನಾಗಿರಲಿಕ್ಕೆ ನಿನಗೆ ಯಾವ ಯೋಗ್ಯತೆಯೂ ಇಲ್ಲ." ಎಂದ.

ಕಳ್ಳ ಹೊರಟುಹೋದ ಮೇಲೆ ವಿನಯ ಅವರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದ. ಅವನಿಗೆ ಸಾಲಮಾಡಿ ಒದುಕಲು ಭಯವಾಯಿತು. ಅದೂ ಅಲ್ಲದೆ ತಿಳಿದವರಾರೂ ಸಾಲ ಕೊಡಲಾರರು. ತಿಳಿಯದವರು ಅಸಲೇ ಕೊಡರು. ಕಳ್ಳತನಕ್ಕೂ ತಾನು ನಿರುಪಯೋಗಿಯಾದ ಅಸ್ತಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಾದರೆ ಬದುಕುವ ದಾರಿ ಹೇಗೆ? ಸಾಯಲಿಕ್ಕಂತೂ ಇಪ್ಪುವಿಲ್ಲ.

ಬೆಳಗಾಗುವಾಗ ಜನರು ಗುಂಪುಗುಂಪಾಗಿ ಗದ್ದೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ವಿನಯನು ಗಬಕ್ಕನೆದ್ದು "ನಾನೂ ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಯಾವ ಕೆಲಸಕ್ಕಾದರೂ ಎರುತ್ತೇನೆ. ಆಗದೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

"ಹಾ, ಅದಕ್ಕೇನು? ಕಪ್ಪುಪಟ್ಟರೆ ಕೂಲಿ. ಯಾರ ಹಂಗು?" ಎಂದರು ಅವರು. ಅಂದಿನಿಂದ ವಿನಯನಿಗೆ ಬದುಕುವ ದಾರಿಯೊಂದು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಕಪ್ಪಾಳುಗಳ ಸ್ನೇಹ ಸಂಪರ್ಕಗಳಿಂದ ಜೊನ್ನೆ ದುಡಿದು ಶುಣ್ಣಲು ಕಲಿತು ಸುಖವಾಗಿದ್ದ.

ಶೀಘ್ರ

ಹೊಟ್ಟೆ ಗುರುವಿನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ರಾಮನೆಂಬ ಶಿಷ್ಯನು ವ್ಯಾಯಾಸನಿಗೆ ಒಂದು ನುಡಿಗಿಡ.

ಅವನು ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಗುರುಗಳು ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಸಾವಿರ ಪರಶಗಳನ್ನು ಗುರುದತ್ತಿಹೆಯಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದರು.

"ಈಗ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ನೊಂದಲನೇ ವ್ಯಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದಾಗ ಏನು ಸಾವಿರ ಪರಶ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ." ಎಂದ ರಾಮನು.

ಗುರುಗಳು ಅವಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿದರು.

ಅವನು ಹೊಟ್ಟೆಗೊಂದ ಕೊಡಲೇ ಗುರುಗಳು ಅವನ ಮೇಲೆ ಸಾವಿರ ಪರಶ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ವ್ಯಾಜ್ಯ ಮಾಡಿದರು. ಅಗ ವ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳು ರಾಮನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಅದಕ್ಕೆ ಏನು ಹೇಳುತ್ತೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

"ಗುರುಗಳು ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಸಾವಿರ ಪರಶ ಗುರುದತ್ತಿಹೆ ಕೇಳಿರುವುದು ನಿಜ. ನಾನು ನೊಂದಲನೇ ವ್ಯಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದರೆ ಕೊಡುವೆನೆಂದುವೂ ನಿಜ. ಈಗ ಏನು ನನ್ನಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಸಾವಿರ ಪರಶ ಕೊಡಿಸಿದರೆ ನೊಂದಲನೇ ವ್ಯಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಸೋತವನಾಗುತ್ತೇನೆ. ಅದುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಗುರುದತ್ತಿಹೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅವರು ಈ ವ್ಯಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೋತರೆ ಅವರು ಕೇಳುವ ಮೊತ್ತವನ್ನು ನೀವೇ ನಿರಾಕರಿಸಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. " ಎಂದನು.

ವ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಏನೂ ಕೋರದೆ ವಿಚಾರಣೆಯನ್ನು ನೂರು ಪರ್ಷ ಮುಂದುವರಿಸಿಟ್ಟರು.

ಆತ್ಮಂತ ಸಹನೆಯಿಂದ ಮನೆಯ ಜಾಕರಿಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ಇರುವ ಅವಕಾಶ ಕೂಡಾ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಶೀತಳಮತಿ ಯಾವಾಗಾದರೊಂದು ಸಾರಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದರೆ ಎರಡು ದಿನ ವಿಧ್ವರಣೆ ಇಲ್ಲದವಸಂತೆಯೇ ಹೊರಟುಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ. ಈ ಅಲ್ಪಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸುಲತ ಗಂಡನ ಕಿವಿಗೆ ದೂರು ಧೂಳುಗಳನ್ನು ಹಾಕುವವರಲ್ಲಿ. ಅಂತೂ ಗಂಡ ಬಂಧನಗಾಗಿ ಅವಳಿ ಗಾಗುವ ಒಂದು ಸಂತೋಷದ ಹೊರತು, ಉಳಿದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಒಹಳ ಭಾರವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು.

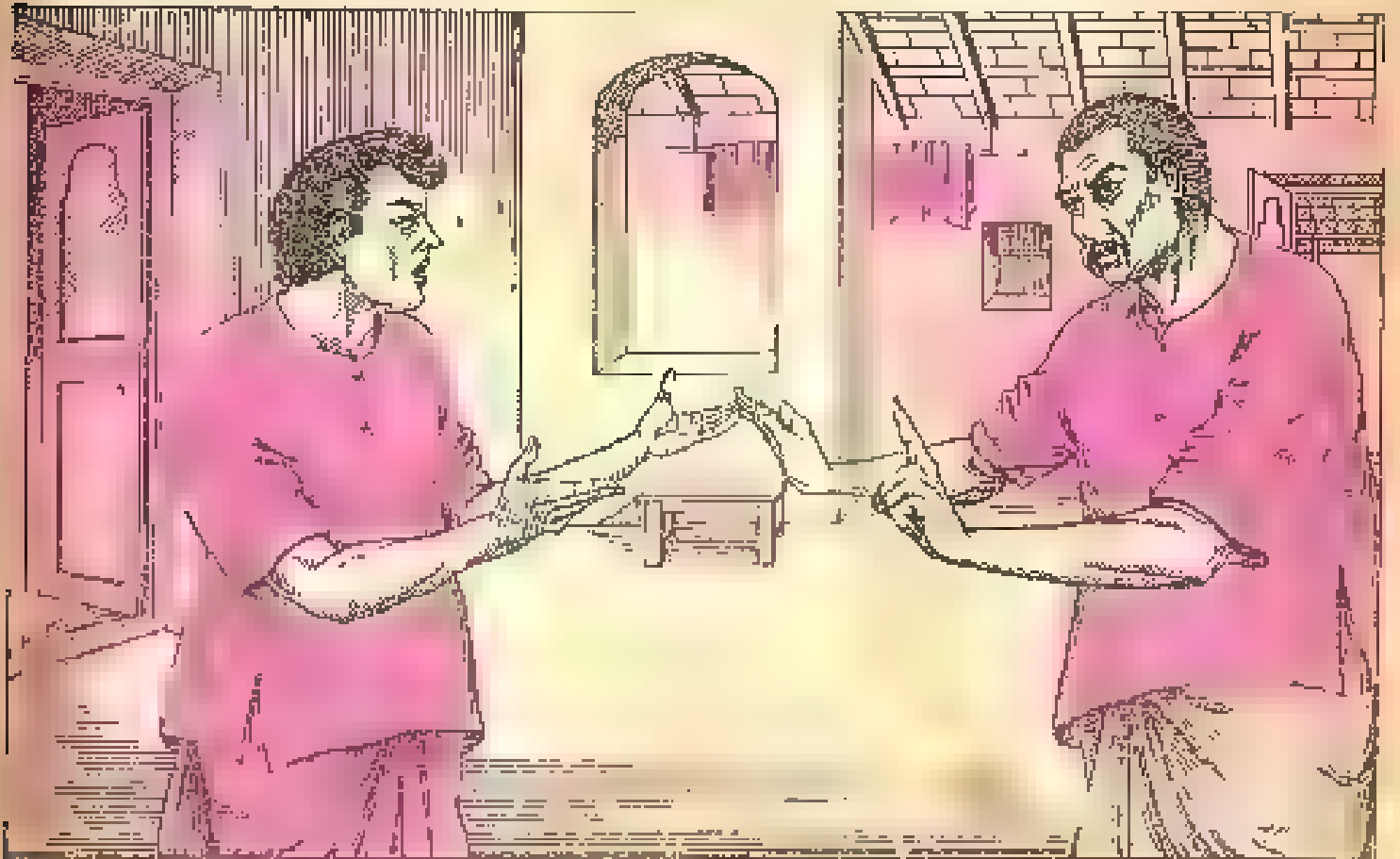
ಜನಕನು ಈ ಸೊಸೆಯನ್ನು ತೆರುವುವೆಗೆ ಕಳಿಸುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಅವಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವನೇ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಬೇಕಷ್ಟೆ? ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಸುಲತ ಒಂದುಸಾರಿ ಮಾತ್ರ ಯಾವುದಕ್ಕೋ ತನ್ನ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ತೆರುವು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬಂದಿದ್ದಳು.

ಹಾಗಿರಲು ಜನಕನಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಆಲೋಚನೆ ಸುಳಿಯತೊಡಗಿತು. ಮದುವೆಯಾಗಿ ಎರಡು ವರ್ಷ

ಗಳಾದರೂ ಅವಳ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಎನೂ ಹುಟ್ಟುವ ಲಕ್ಷಣ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂದೂ ಗೊಣಗತೊಡಗಿದ. ಒಂದೆರಡುಸಾರಿ ಮಗನೊಂದಿಗೆ "ಈ ಹೊಡತಿನ ಬಿಟ್ಟು ಇನ್ನೊಬ್ಬಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೋ. ಈ ಊರಿನ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯ ಗಂಗಾಧರನ ಮಗಳು ಸುಲೋಚನ ಲಕ್ಷಣವಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಗಂಗಾಧರ ಸ್ವೀಕರಿಸುವಾಗ ಬದು ಎಕರೆ ಹೊಲವನ್ನೂ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ನೆಗೆದೂ ಕೊಡುತ್ತಾನಂತೆ ಇದು ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂದರ್ಭ" ಎಂದ.

"ಸುಲತ ಏನು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದಳೆಂದು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಲಿ? ಸುಲೋಚನ ಎಷ್ಟು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹಡೆಯುವಳೆಂಬ ನಂಬಿಗೆ ಏನು? ನನ್ನೇ ಮಕ್ಕಳ ಗೀಟು ಇಲ್ಲವೋ ಏನೋ? ಬ್ರಹ್ಮ ಬರೆದರೆತಾನೇ ಎಲ್ಲಾ ಹುಟ್ಟುವುದು?" ಎಂದ ಶೀತಳಮತಿ.

ಅದರೂ ಜನಕನ ಆಶೆ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮಗನಿಗೆ ಎರಡನೇ ಮದುವೆ ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುವುದು ಅವನಿಗಿರುವ ಲೋಭದ ಕಾರಣವೆಂದಂತೆ.

ಗಂಗಾಧರನು ಮೊಲಗಳನ್ನೂ, ನಗದನ್ನೂ ಕೊಡುವೆ
ಕೆನ್ನಲು ಕಾರಣವಿದ್ದಿತು. ಅವನ ಮಗಳು ಸುಲೋಚನ
ಸುರೂಪಿಣಿಯಾಗಿ, ಅವಳ ಒಂದು ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಹೊ
ಬುದುಡೊಂದು ಲೋಪವಾಗಿತ್ತು.

ಸುಲತ ತೌರುಮನೆಗೆ ಹೋಗದಿದ್ದರೂ, ತಿಂಗಳಿ
ಗೊಂದು ಸಾರಿಯಾದರೂ ಅವಳ ತೌರಿಸಿಂದ
ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು ಅವಳನ್ನು ನೋಡಲು ಬರು
ತ್ತಿದ್ದರು. ಬರುವವರು ತರಕಾರಿ, ಮಿಠಾಯಿ, ಬಗೆ
ಬಗೆಯ ಹಣ್ಣು ತೊಡಲುವವನ್ನು ತರುತ್ತಿದ್ದರು.
ಅದುವರಿಂದ ಅವರು ಬರುವುದರಲ್ಲಿ ಜನಕನಿಗೇನೂ
ಅಭ್ಯಂತರವಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಬರುವವರ ಮೂಲಕ
ಸುಲತಳ ತಾಯಿ, ಮಗಳನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂದಿವೆ.
ಒಂದುಸಾರಿ ಬರಲಿ—ಎಂಬ ತನ್ನ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು
ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಜನಕನು ತನ್ನ
ಸೀಸೆಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ತನ್ನ ಮಾತು
ನಡೆಯದೆಂದು ಗೊತ್ತಿರುವ ಸುಲತ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದಳು.

ಒಂದುದಿನ ಸುಲತಳ ಚಿಕ್ಕವ್ವ ದೇವದತ್ತನು
ಸುಲತಳನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದ. ಆಗ ಅವನು
"ನಿನಗಾಗಿ ಕೊರಗುತ್ತ ನಿನ್ನ ತಾಯಿ ಹಾಸಿಗೆ
ಓಡಿದ್ದಾಳೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದ ಹೊರತು ಅವಳಿಗೆ
ಸುಖವಾಗದೆಂದು ವೈದ್ಯರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನೀನೊಮ್ಮೆ
ಹೊರಡಲೇ ಬೇಕು" ಎಂದ. ಈ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು
ಜನಕನ ಮುಂದೆಯೂ ಇಟ್ಟ.

ಸುಲತಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಲು ಇದು ಒಳ್ಳೆಯ
ಅವಕಾಶವೆಂದು ಜನಕನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಅವನು
ದೇವದತ್ತನೊಂದಿಗೆ, "ನಾನು ಒಂದು ಒಳ್ಳೆ ದಿನ
ನೋಡಿ ಸುಲತಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನೀವು
ಹೋಗಿ" ಎಂದ ದೇವದತ್ತ ಹೊರಟುಹೋದ

ಜನಕನು ದೀರ್ಘಾರೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಒಂದು ಕೆಟ್ಟ
ಉಪಾಯಕ್ಕೆ ತಲೆಹಾಕಿದನು. ತನ್ನ ಯೋಚನೆಯನ್ನು
ಕುರಿತು ಅವನು ಗಂಗಾಧರನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಲು, ಇದು
ದಿವ್ಯವಾದ ಮಾರ್ಗವೆಂದು ಅವನೂ ಒಪ್ಪಿದ.

ಜನಕನು ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಸುಲತಳೊಂದಿಗೆ,
"ಆಮ್ನಾ, ನಿನ್ನನ್ನು ನಾಳೆ ತೌರುಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸ
ಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಒಂದು ಪರತ್ತಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ
ನೀನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು" ಎಂದನು.

'ಹೇಳಿರಿ, ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ಮಾವಯ್ಯ'
ಎಂದಳು ಸುಲತ. ಆಗ ಜನಕನು ಒಂದು ಸೀಸೆಯನ್ನು
ಅವಳ ಕೈಗೆ ಕೊಡುತ್ತ, "ಈ ಸೀಸೆಯನ್ನು
ತೆಗೆದುಕೋ. ನೀನು ಮತ್ತೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವಾಗ
ಈ ಸೀಸೆಯೊಳಗೆ ಒನಾದರೂ ಒಂದು ಮಿಷಿತ್ರವನ್ನು
ತರಬೇಕು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಎಲ್ಲರಿಗೂ
ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ಕಾಣಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಲಾಗದೆ
ಹೋದರೆ ನಿನಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಒರಲೇಬಾರದು
ಶಿಶುಮತಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಮದುವೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ
ಎನ್ನುವಿ?" ಎಂದನು. ಸುಲತ ಮಾವಯ್ಯ
ಕೊಟ್ಟ ಸೀಸೆಯನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು

ನೋಡಿದಳು. ಚಿಕ್ಕ ಬಾಯಿಯಿರುವ ಗುಂಡಗಿನ ಸೀಸೆಯಾದು. ಅವಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಏನೋ ಆಲೋಚಿಸಿ, "ಪರೀಕ್ಷೆ ಅರ್ಥ ಪಾಯಿತು ಮಾವಯ್ಯ" ಎಂದಳು.

"ಈ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ನೀನು ಒಪ್ಪಿರುವೆಯಷ್ಟೆ?" ಎಂದು ಜನಕನು ಕೇಳಲು, "ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಮಾವಯ್ಯ, ನಾನು ಕೂಡಾ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಪರತ್ತು ಹೇಳೋಣವೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಪರತ್ತು ಅದಮೇಲೆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಸರಿಯಾಗಿರಬೇಕಲ್ಲವೇ?" ಎಂದಳು ಸುಲತ.

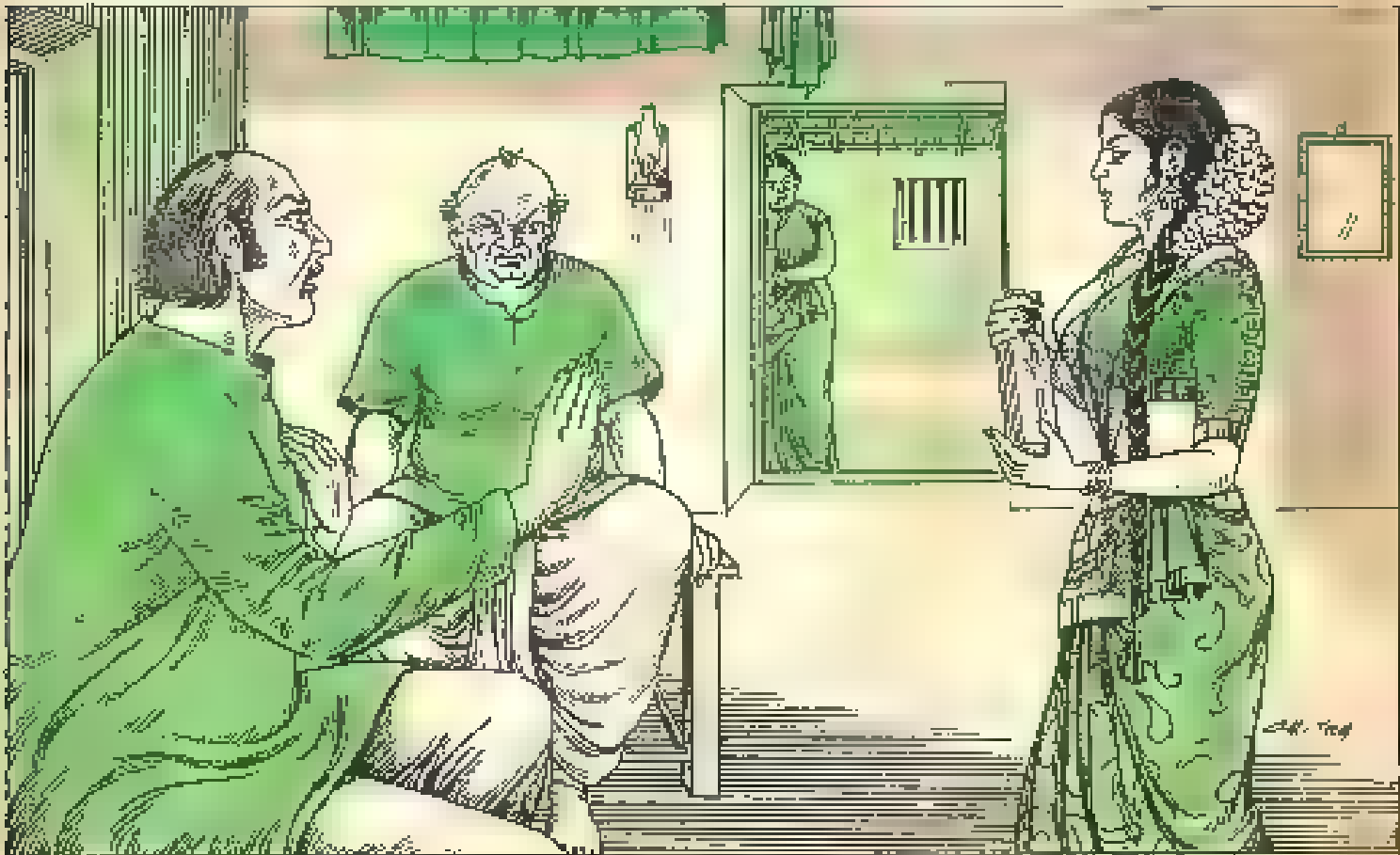
"ಓಹೋ! ಏನು ನಿನ್ನ ಪರತ್ತು?" ಎಂದು ಜನಕನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದ.

"ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಪರತ್ತನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿದರೆ ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಬಂಧಿಸ ಬಾರದು. ನನ್ನನ್ನು ನನ್ನವರೊಂದಿಗೆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿರಲು ಅನುಮತಿ ಕೊಡಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪುವಿರಾ?" ಎಂದು ಸುಲತ ಕೇಳಿದಳು. ಜನಕನು ತೀವ್ರವಾಗಿ

ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಕಡೆಗೆ ಸರಿ ಎಂದು ಒಪ್ಪಿದ. ಸುಲತ ತನ್ನ ಮಾವಯ್ಯನನ್ನು ದೇವರ ಕೋಣೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಶಾಸ್ತು ಮಾವಯ್ಯನ ಪರತ್ತಿಗೆ ಬದ್ಧಳಾಗುವೆನೆಂದು ಪ್ರಮಾಣ ಮಾಡಿ, ಮಾವಯ್ಯನಿಂದಲೂ ಹಾಗೇ ಪ್ರಮಾಣ ಮಾಡಿ ಸಿದಳು. ಅನಂತರ ಮಾವಯ್ಯ ಕೊಟ್ಟ ಸೀಸೆಯೊಂದಿಗೆ ತೊರುವನೆಗೆ ಹೊರಟಳು.

ಅಲ್ಲಿ ಅವಳ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಸೀಸೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, ತಂದೆಯೂ ತಾಯಿಯೂ "ಇದೇನು ಸೀಸೆ ಯಮ್ಮಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

"ವಿಚ್ಛೇದನೆ. ಮಾವಯ್ಯ ನನ್ನನ್ನು ಹೊರಗೆ ದೂಡಿಬಿಟ್ಟರು." ಎಂದು ಸುಲತ ಎಲ್ಲಾ ಸಮಾಚಾರ ವನ್ನೂ ಹೇಳಿದಳು. ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ ದೇವದತ್ತನೂ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಅವಳು ಹೇಳಿದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ, ಮುಗುಳು ನಕ್ಕು, "ಇಷ್ಟು ಸಣ್ಣ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ನೀನೇನು ಹೆದರ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಾನು ಕಠಿಣ ಇಂದ್ರಜಾಲ ನಿನ್ನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗವೇಳುವಂತಾಯಿತು. ಒಂದು ವಾರ ಇಲ್ಲಿ

ಎಲ್ಲರಿಗೂ. ಆ ಜನರನ್ನು ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸೀಸೆಯಲ್ಲಿ ಅದ್ಭುತವಾದ ವಿಚಿತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗುವೆಯಂತೆ” ಎಂದನು.

ದೇವದತ್ತನು ಅಗಲವಾದೊಂದು ಪಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಕಡಲೆ ಮೊಳಕೆಯ ಹುಳಿದ್ರಾ, ವಕವನ್ನು ಹಾಕಿ, ಸೀಸೆಯ ಬಾಯಿಗಿಂತಲೂ ದೊಡ್ಡ ಮೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಅದ್ರಾವಕದಲ್ಲಿ ಐದು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ನೆನೆಯಿಟ್ಟು, ಅಮೇಲೆ ಆ ಮೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ದ್ರಾವಕದಿಂದ ತೆಗೆದಾಗ ಅದು ಮೆತ್ತಗಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಆ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಮೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಅವನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಉಪಾಯವಾಗಿ ಸೀಸೆಯೊಳಗೆ ದೂಡಿಹೋಗಿಸಿ, ಅದರೊಂದಿಗೆ ಸೀಸೆಯೊಳಗೆ ಸ್ವಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ತಾಳೇರನ್ನು ಸುರಿದನು ಮೊಟ್ಟೆ ಸಜದೂವಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮತ್ತೆ ಮೊದಲಿನಂತೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಯಿತು.

ಅವಳು ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೊರಡುವ ದಿನ ಸಮಾಪಿಸಿತು. ಗಂಡನೂ ಜತೆಗಿರಲೆಂದು ಅವನಿಗೂ ಹೇಳಿಕಳಿಸಿದರು. ಹೆಂಡತಿಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿಯಿರುವುದರಿಂದ ಶೀತಳಮತಿ ಕೂಡಲೇ ಹೊರಟು ಬಂದ. ಹೀಗೆ ಸುಲತ ತನ್ನ ಗಂಡ, ತಂದೆತಾಯಿ ಚಕ್ಕಪ್ಪಂದಿ ರೊಂದಿಗೆ ಜನಕನ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟಳು.

ಮನೆಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಸುಲತ ಸೀಸೆಯನ್ನು ಮಾವಯ್ಯನಿಗೆ ತೋರಿಸಿ,

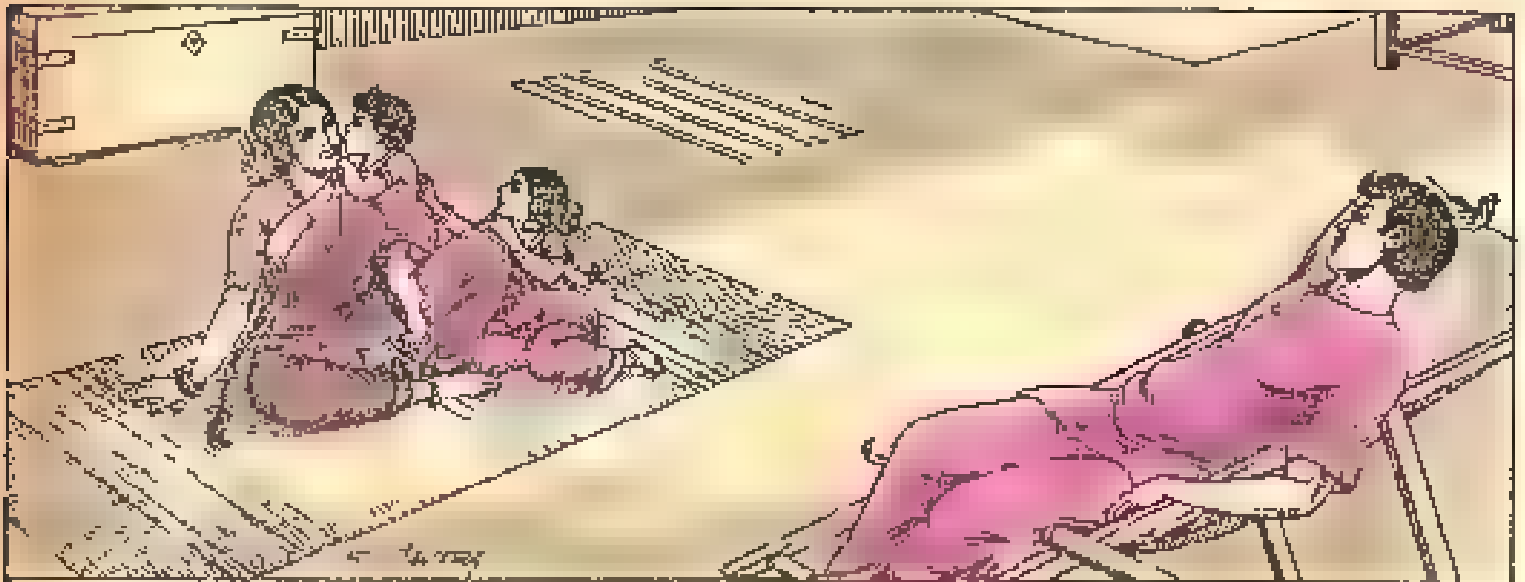
“ನೀವು ಸೀಸೆಯೊಳಗೆ ವಿಚಿತ್ರವನ್ನು ತರಲು ಹೇಳಿದಿರಿ. ಹಾಗೆಯೇ ತಂದಿದ್ದೇನೆ. ನೋಡಿರಿ ಮಾವಯ್ಯ” ಎಂದಳು.

ಜನಕನು ಸೀಸೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅದರೊಳಗಿರುವ ಮೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯಿಂದಲೂ ತಿರುಗಿಸಿ ತಿರುಗಿಸಿ ನೋಡಿದನು. ಸೀಸೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಒಡಕು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದರೊಳಗೆ ದೊಡ್ಡ ಮೊಟ್ಟೆ ಇದ್ದಿತು. ಸೀಸೆಯ ಅಷ್ಟು ಚಿಕ್ಕ ಬಾಯಿಯೊಳಗೆ ದೊಡ್ಡ ಮೊಟ್ಟೆ ಅದು ಹೇಗೆ ಹೊಕ್ಕಿತೋ? ಅವನಿಗೆ ಬಹಳ ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು.

“ಅದ್ಭುತವೆಂದು ಇದನ್ನು ಒಪ್ಪುವಿರವ್ವ ಮಾವಯ್ಯ?” ಎಂದು ಸುಲತ ಕೇಳಲು, “ಒಪ್ಪಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಅದ್ಭುತವೇ ಇದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು?” ಎಂದ ಸಾವಧಾನದ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ

“ಆದನ್ನೆಲ್ಲಾ ವಿವರಿಸುವ ಪರತ್ತೇನಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ” ಈಗ ನೀವು ಕೊಟ್ಟ ಮಾತಿನ ಪ್ರಕಾರ ನನ್ನನ್ನು ನನ್ನವರೊಂದಿಗೆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿರಲು ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಸಿ ಕೊಡಿ ಮಾವಯ್ಯ” ಎಂದಳು ಸುಲತ.

ಜನಕನು ಬೇರೆ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಹಾಗೇ ಮಾಡಿದನು. ಸುಲತ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಸಂಸಾರ ಹೂಡಿದಳು. ಮುಂದೆ ಅವಳಿಗೆ ಎರಡು ಮಕ್ಕಳಾದರು. ನಮ್ಮದಿಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ.

ಕಳ್ಳವೆವ್ವಗಳು

ಹಿಂದೂ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಕಳ್ಳರು ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗಿದ್ದರು. ಒಬ್ಬನು ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ತುಂಬ ನಿಪುಣ. ಎರಡನೆಯವನು ಸಿಕ್ಕಿಬೀಳದಂತೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಉಪಾಯ ಹುಡುಕುವುದರಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿವಂತ.

ಒಂದುಸಾರಿ ಆ ಊರಿನ ಪಂಡಿತರು ನೆರೆಯ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಮದುವೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಯಿತು. ಅವರು ಮುಂಚಿನ ದಿನ ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬೀಗ ಹಾಕಿ ಕುಟುಂಬ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ಹೊರಟುಹೋದರು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಗಮನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕಳ್ಳರಿಬ್ಬರೂ ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಪಂಡಿತರ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕರು. ಮನೆ ಯೊಳಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗುಟ್ಟು ಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೊರ ಬೀಳುವ ಉಪಾಯವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದರು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ರೈತ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಕಳ್ಳರಿರುವ ಜಾಡು ಹಿಡಿದು, "ಕಳ್ಳರು! ಕಳ್ಳರು! ಹಿಡೀರಿ! ಹಿಡೀರಿ!" ಎಂದು ಕೂಗತೊಡಗಿದ. ಅವನ ಕೂಗು ಕೇಳಿ ಅಸಹಮಂದಿ ಒಂದು ಪಂಡಿತರ ಮನೆಯನ್ನು ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದರು. ಹೊರಗಿನ ಗಲಾಟೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಒಳಗಿರುವ ಕಳ್ಳರು ಹೆದರಿ,

ಒಳಗಿನಿಂದ ಆಗಲಿ ಹಾಕಿ ನಡುಗತೊಡಗಿದರು. ಯುಕ್ತವರನಾದ ಕಳ್ಳ ಬೇಗನೇ ಧೈರ್ಯ ತಂದು ಕೊಂಡು ಎರಡನೆಯವನನ್ನು ನೋಡಿ, "ನಾವು ಹೆದರಿ ಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಶಾಭವಿಲ್ಲ. ಜನರು ಬಾಗಿಲು ಒಡೆದು ಒಳಗೆ ನುಗ್ಗುವುದರೊಳಗೆ ನಾವು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು." ಎಂದು ಒಂದು ಉಪಾಯ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿದ.

ತರುವಾಯ ಎರಡನೆಯವನು ಹೆಣ್ಣು ಕಂಠ ತಂದುಕೊಂಡು, "ಅದೇನು ಗುರಾಣಿ ಮಾಡಯ್ಯ?" ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೇಳಿದ.

ಮೊದಲನೆಯವನು ಕಂಠವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡು ಕೊಠ ಸ್ವರದಿಂದ "ಎಲೇ ಸುಗೀ, ಅವರಲ್ಲಾ ಹುಚ್ಚು ನರಮನುಷ್ಯರು. ನಾವು ದೆವ್ವಗಳೆಂದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ಅವರ ಹಾಗಿನ ಕಳ್ಳ ಮನುಷ್ಯರು ಅಂದುಕೊಂಡು ಗಲಾಟೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಉಂ, ನಾವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಬಂದಹಾಗಾಯಿತು. ಇದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಮನೆ ಅಂತ ಗೊತ್ತಾಗದೇ ಹೋಯಿತು. ಇಲ್ಲಿ ಕಿತ್ತು ತಿನ್ನಲು ಒಂದು ಕೋಳಿಯೂ ಇಲ್ಲ, ಮೇಕೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಛೇ! ಬೆಳಗಾಗಲಿಕ್ಕಾಯಿತು. ಬೇಗ ಆ ದೊಡ್ಡ ಗೌಡನ ಮನೇಗೆ ಹೋಗೋಣ

ನಿಡಿ. ಅಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಮೇಕೆಗಳಿವೆ. ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬ ತಿಂದು ಬೆಳಗಾಗುವುದರೊಳಗೆ ಮಾಯವಾಗಿ ಬಹುದು" ಎಂದ. "ಸರಿ, ಹೊರಡು ಮಾವಯ್ಯ, ನನಗೆ ಹಸಿವೆ ತಡಿಯೋಕ್ಕಾಗೋಲ್ಲ" ಎಂದ ಮೊದಲನೆಯವ ಹೆಣ್ಣು ದುರಿಯಿಂದ.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೊರಗೆ ನಿಂತು ಕೇಳಿದ ಜನರು, "ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ! ದೆವ್ವಗಳು! ದೆವ್ವಗಳು! ಈ ಸಮಾಜದ ಬೇಗನೇ ಹೋಗಿ ದೊಡ್ಡ ಗೌಡರಿಗೆ ಹೇಳಬಿಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವರ ಮೇಕೆಗಳೆಲ್ಲ ಬಾರಿಯಾದಾವು!" ಎಂದು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ತಾವು ಹೇಳಿಕೊಂಡು, ಒಂದು ನರಪಿಳ್ಳೆಯೂ ಉಳಿಯದಂತೆ ಎಲ್ಲರೂ ದೊಡ್ಡ ಗೌಡನ ಮನೆಗೆ ಓಡಿದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಹೊರಟುಹೋದ ಸುಳಿವು ತಿಳಿದು ಕಳ್ಳರು ಕಳವಿನ ಮೂಟೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಜಾರಿಬಿಟ್ಟರು.

ಅಲ್ಲಿ ಗಡದ್ದು ನಿದ್ದೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ದೊಡ್ಡ ಗೌಡ, ಜನರ ಕೋಪಾಪಲ ಕೇಳಿ ಗಡಿಬಿಡಿಯಿಂದಿದ್ದು ಒಂದು ಏನು ಏನೆಯೂ ಕೇಳದ.

"ದೆವ್ವಗಳು! ದೆವ್ವಗಳು. ಗೌಡ್ರೇ! ಪಂಡಿತರ ಮನೆಯಿಂದ ದೆವ್ವಗಳು ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗೇ ಹೊರಟಿವೆ!" ಎಂದು ಅಲ್ಲಿ ನಡೆದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದರು. ಒಬ್ಬರಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ, ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ವಹಿತು ಹೇಳಿದಾಗ, ದೊಡ್ಡ ಗೌಡನಿಗೂ ದೆವ್ವಗಳ ಭಯ

ಹಿಡಿಯಿತು. ಪತುಗಳ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬಲವಾದ ಕಾವಲು ಗಾರರನ್ನಿಟ್ಟು, ದೊಡ್ಡ ಮಾಂತ್ರಿಕನಿಗೆ ಕೂಡಲೇ ಜನ ಕಳುಹಿಸಿ ಕರೆಯಿಸಿದ.

ಇಬ್ಬರು ಮಾಂತ್ರಿಕರು ಓಡಿಬಂದರು. ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಪಟಪಟಿಸುತ್ತ, ಮಂಡಲ ಹಾಕಿ, ಮೊರಗಳನ್ನೂ, ಬೇವಿನ ಪಿಂಡಿಗಳನ್ನೂ, ಹೊಸ ಕಸ ಪೂರಕಗಳನ್ನೂ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ, ಏನೇನೋ ನಿವಾಳಿಸಿ ಮಂತ್ರ ಹಾಕುತ್ತಿರಲು ಬೆಳಗಾಯಿತು. ಗೌಡನು ಕೊಟ್ಟ ಕಾಣಕ ದಕ್ಷಿಣಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮಂತ್ರವಾದಿಗಳು ಹೊರಟುಹೋದರು.

ಮರುದಿನ ಪಂಡಿತನು ಕುಟುಂಬ ಸಮೇತ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವಾಗ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಅವನಿಗೆ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ನೋಡಿದರೆ, ಎಲ್ಲಾ ಬಳಿದುಹೋಗಿತ್ತು. ಪಂಡಿತರು ಕೋಪದಿಂದ ಊರಜನರನ್ನು ನೋಡಿ, "ಎಲ್ಲಾ ಮುಟ್ಟಾಳರು. ದೆವ್ವಗಳಂತೆ! ಇಷ್ಟುಮಂದಿ ಕೂಡಿ ಕೂಡಾ ಪನ್ನ ಮನೆ ಕೊಳ್ಳೆ ಬೋಗಿಸಿಬಿಟ್ಟಿರಿ!" ಎಂದು ಅರ್ಚನೆ ಮಾಡಿದರು.

ಈ ಸಂಗತಿ ದೊಡ್ಡ ಗೌಡನಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. "ಛೇ! ನನ್ನ ಬುದ್ಧಿಗೆ! ಸುಮ್ಮನುಮ್ಮನೆ ಮಾಂತ್ರಿಕರ ಹೊಟ್ಟೆಗಷ್ಟು ದಕ್ಷಿಣೆ ಸುರಿದನಲ್ಲಾ!" ಎಂದು ವಳಹಳಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಮಂದಮತಿ

ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗ ಬೆಳೆದು ದೊಡ್ಡವನಾಗುತ್ತಾ ಮಂದಮತಿ ಅವನ ಬುದ್ಧಿವಾಕ್ಯ, ವಿಳಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ಹೊಟ್ಟೆಯ ಪಾಡುಗಾಗಿ ಒಬ್ಬ ದರೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಿ ಕಡೆಗೆ ಒಂದು ಏವುಳಿ ಅಂಗಡಿ ಬಂದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿತ. ಒಬ್ಬರೂ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧವಿಟ್ಟು ಬೆಳ್ಳರೆ ಕೂಲಿ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದ.

ಒಂದುದಿನ ಮಂದಮತಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಯಾವ ಕೆಲಸವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಸುಮ್ಮನಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ವರ್ತಮಾನ ಅವನುಗೊಂಡು ಒಬ್ಬೆಯ ಥಾನು ಕೊಟ್ಟು 'ನೋಡವ್ವಾ, ಇದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮಾರಿಕೊಂಡು 'ನಾ' ಲಾಭದಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಪಾಲು ಕೊಡ್ತೇನೆ' ಎಂದು. ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಮಂದ ಮತಿಗೆ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ಚಾಚುಕಟ್ಟಿತೆ ಬರುತ್ತದೆಂದು ವರ್ತಮಾನ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿತ್ತು.

"ಇದನ್ನು ಎಷ್ಟಕ್ಕೆ ಮಾರಬೇಕು?" ಎಂದು ಮಂದ ಮತಿ ಯಜಮಾನನನ್ನು ಕೇಳಿದ.

"ಈಗ ಇಲ್ಲಿ ಈ ಒಬ್ಬ ನಾಥ ಮಂದಮತಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಈಚೆಗೂ

ಅದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ, ಮಾರಬೇಕು" ಎಂದ ವರ್ತಮಾನ. ಯಜಮಾನ ಹೇಗೆ ಮಾರಿದನೆಂಬುದನ್ನು ಅವನು ಗಮನಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಅವನಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಬರುತ್ತದೆಂದುಕೊಂಡು ಮಂದಮತಿ, "ಸು ಸು" ಎನ್ನುತ್ತ ಒಬ್ಬೆಯ ಥಾನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟ.

ಅವನು ಒಬ್ಬೆಯ ಥಾನನ್ನು ದೊಡ್ಡ ಪೇಟೆಗೆ ಒಯ್ದು ಬೀದಿ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದುಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಕುಳಿತ. ಯಾರಾದರೂ ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, "ಥಾನಿಗೆ ಹೇಗೆ ಬೆಲೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ "ಒಂದಾಣೆ ಆಚೆಗೂ ಈಚೆಗೂ ಅಗಿ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತೇನೆ" ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದ ಅದೇನೋ ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಾನೆಂದುಕೊಂಡು, ಕೇಳಿದವರು ನಗುತ್ತಾ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೆಲವರು ಅವನನ್ನು ಒಂದು ಮಾದರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿದರು.

ಅವನ ಮಾತಿನ ರೀತಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಒಬ್ಬನು ಮಂದಮತಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಶೂನ್ಯವೆಂದು ಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಎರಡು ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಅಣೆಗಳನ್ನು ಕೋರಿದ. "ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಒಬ್ಬ ಥಾನು ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡವ್ವಾ" ಎಂದು ಒಂದು ಅಣೆ ಆಚೆಗೂ

ಇನ್ನೊಂದು ಅಣೆ ಈಚೆಗೂ ಇರುವುದರಿಂದ
ಪ್ರಾಚಾರ ಸರಿಯಾಯಿತೆಂದುಕೊಂಡು ಮಂದಮತಿ
ಆ ಥಾನನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಅವನು ಕೊಟ್ಟ
ಎರಡು ಸಾಣ್ಣಗಳನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ.

ಈ ಮಂದಮತಿಗೆ ತುಂಬ ಹಸಿವೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು
ಒಂದು ಅಂಗಡಿಯ ರೊಟ್ಟಿಯ ಪರಿಮಳ ಅವನನ್ನು
ಆಕರ್ಷಣೆ ಮಾಡಿತು. ಎರಡಾಣೆಗಳಿಗೆ ಒಂದು
ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಂಡುಕೊಂಡು, ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ
ಕಾಗೆ ಕುಳಿತ. ಆ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಬಂದ
ಒಂದು ಕುತ್ರನಾಯಿ ಅವನ ಕೈಯಿಂದ ರೊಟ್ಟಿ
ರಸನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಓಡಿಹೋಯಿತು.

ಮಂದಮತಿ ಹಸಿವೆ ತಾಳಲಾಗದೆ ತನ್ನ ಯಜ
ಮಾನನಿಂದ ವರ್ತಕನಬಳಿಗೆ ಬೇಗಬೇಗನೆ ಹೋಗಿ
"ನೀವು ನನಗೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಥಾನು
ಕೊಟ್ಟಿರಿ. ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ಥಾನು ಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ
ಎಷ್ಟು ಮಾರಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೆ ಒಂದು ಥಾನು ಮಾರಿ ನನ್ನ
ಹೊಟ್ಟೆಗೂ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತು" ಎಂದ.

"ಸರಿ. ಇವತ್ತು ಕೊಟ್ಟ ಒಟ್ಟೇ ಥಾನು ಮಾರಿದ
ಹಣ ಕೊಡು. ನಾಳೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಥಾನು ಕೊಡು
ತ್ತೇನೆ." ಎಂದ ವರ್ತಕ.

"ಅದೇ ಹೇಳ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಒಂದು ಥಾನು ಮಾರಿ
ಸಿಕ್ಕಿದ ದಾಡ್ಡಿನಿಂದ ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಂಡುಕೊಂಡೆ.
ಅದನ್ನು ನಾಯಿ ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು.
ಪ್ರಮಾಣಮಾಡಿ ಹೇಳ್ತೇನೆ. ನಾನೊಂದು ಚೂರೂ
ತಿಂದಿಲ್ಲ" ಎಂದ ಮಂದಮತಿ.

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ವರ್ತಕನಿಗೆ ವಿಪರೀತ ಸಿಟ್ಟು
ಒಂದು, "ಏನೋ ನೀನು ಬೋಗಲೋದು? ಒಟ್ಟಿ
ಮಾರಿದ ಹಣ ತಂದು ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ಹೊಡೆದು
ಕೊಂಡು ಹಾಕೇನು. ವಾಗ್ರುತೆ! ಮೈಮೇಲೆ ಎಚ್ಚರದ
ಯೇನೋ" ಎಂದು ಕಣ್ಣು ತಿರುಗಿಸುತ್ತ ಮಂದ
ಮತಿಯ ಮೇಲೆ ಎಗರಾಡಿದ.

ಚಂಪನಾನು

ಮಂದಮತಿ ಹೆದರಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿಹೋಗಿ, ತನ್ನ
ರೊಟ್ಟಿ ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೋದ ನಾಯಿಯನ್ನು
ಹುಡುಕ ತೊಡಗಿದ. ತುಂಬ ಅಲೆದು ಹುಡುಕಿದ
ಮೇಲೆ ಆ ನಾಯಿ ಒಂದು ಮಿತಾಯಿ ಅಂಗಡಿ
ಬದಿಯ ಕುಪ್ಪೆಯಲ್ಲಿ ನೆಮ್ಮದಿಯಾಗಿ ವಿಜಲೆ
ನೆಕ್ಕುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದ.

ಮಂದಮತಿ ಆ ನಾಯಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹಾಯ್ದು,
"ಒಳ್ಳೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಹಣ ಕೊಡು. ಕೊಂಡು
ಬಿಡ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಕೂಗಿದ.

ನಾಯಿ ಮೊಂಚುನೆ ಅರಚಿ ಬಾಲ ಮಡಚಿ
ಓಡುತ್ತಾ ಒಬ್ಬ ಧೂಳಿನ ಮನೆಯ ಅವರಣದೊಳಗೆ
ನುಸುಳಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಅದರ ಹಿಂದೆಯೇ
ಮಂದಮತಿಯೂ ಅಲ್ಲಿ ಹೊಕ್ಕ.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆ ಮನೆಯ ಘಟಕ, ತದೇಶ
ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹಣ ಲೆಕ್ಕ ಮಾಡುತ್ತ, ಮೂಜೆ ಕಟ್ಟ
ಕಟ್ಟ ಒಳಗಿನ ಕಬ್ಬಿಣದ ಪಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಭದ್ರಪಡಿಸಿ

ಕೊಂಡಿದ್ದ. ಅವನು ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಒಳಗೆಹೋದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮಂದಮತಿ ಚಾವಡಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟ ಒಂದು ಮೂಟೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದು ಬೇಗ ಬೇಗನೆ ಸಾಗಿ ತನ್ನ ಯಜಮಾನನಿಗೆ ಆ ಮೂಟೆ ಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟ.

ಅವನು ಮಾರಿದ ಒಟ್ಟಿಯ ಧಾನಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಬೆಲೆಯೇ ಬಂದಿತೆಂದು ವತ್ಸಾಕನು ಸಂತೋಷವಟ್ಟು, ಅವನಿಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣಕೊಟ್ಟು, "ನಾಳೆ ಬಾ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಟ್ಟ.

ಇಷ್ಟರೊಳಗೆ ಯಾವನೋ ತನ್ನ ಹಣದ ಮೂಟೆ ಯನ್ನು ಕಿಡ್ಡುಕೊಂಡು ಹೋದನೆಂದು ಆ ಮನೆಯ ಧನಿಕ ಫಿರ್ಯಾದು ಕೊಟ್ಟುದರಿಂದ, ರಕ್ಷಕಳುಬರು ಕೊಂಪು ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮರುದಿನ ಮಂದಮತಿ ಯನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಹಿಡಿದರು ರಕ್ಷಣಾಧಿಕಾರಿ ಅವ ನನ್ನು ನೋಡಿ, "ನೀನು ಆ ಧನಿಕರ ಮನೆಯಿಂದ ಒಂದು ಹಣದ ಚೀಲ ಕೇಳದೆ ಒಯ್ಯೆಯಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

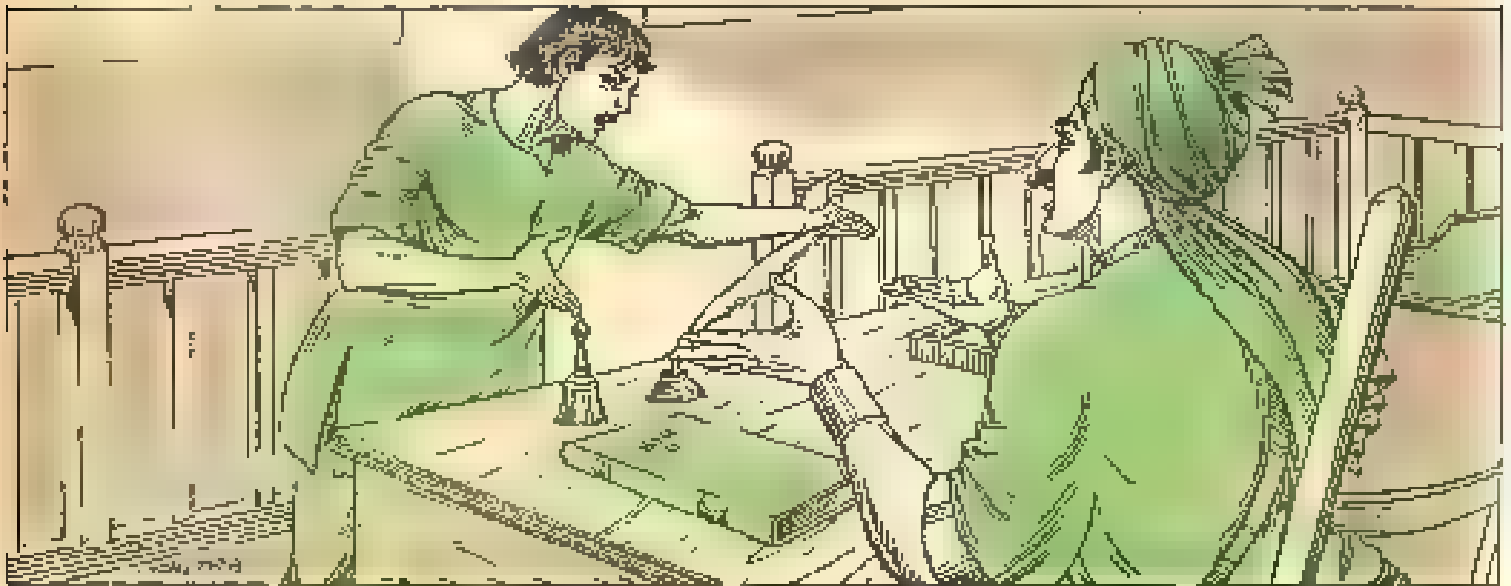
"ಹೌದು, ಒಯ್ದಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದ ಮಂದಮತಿ. "ಯಾವಾಗ ಒಯ್ದೆ?" ಎಂದು ಅಧಿಕಾರಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಲು "ನಾಯಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದ ದಿನ, ಅದೇ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅದೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ" ಎಂದು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟ ಮಂದಮತಿ.

"ನಾಯಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದದ್ದು ಯಾವಾಗ? ಸರಿಯಾಗಿ ಹೇಳು" ಎಂದು ಅಧಿಕಾರಿ ಕೇಳಿದ. "ಹಣದ ಚೀಲ ಎತ್ತಿಕೊಂಡೆನಲ್ಲಾ, ಅದೇ ದಿನ." ಎಂದ ಮಂದಮತಿ.

ಅಧಿಕಾರಿಗೆ ಎನೂ ತೋರದೆ, "ಏನ್ನ ಮನೆ ಯಲ್ಲಿದೆ?" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮನೆಯ ಎದುರಿನಲ್ಲಿದೆ." ಎಂದ ಮಂದಮತಿ. "ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮನೆ ಇರುವುದೆಲ್ಲಿ?" ಎಂದು ಅಧಿಕಾರಿ ಕೇಳಲು, "ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಎದುರಿನಲ್ಲೇ ಇದೆ" ಎಂದ ತಟ್ಟನೆ.

ರಕ್ಷಣಾಧಿಕಾರಿ ಹುಬ್ಬು ಗಂಟು ಹಾಕಿ, "ಅ ಎರಡು ಮನೆಗಳೂ ಎಲ್ಲಿವೆ ಅಂತ ಕೇಳೋದು" ಎಂದ. "ಹಿಂದೆ ಕೊಂಡು ಎದುರುಬದುರಾಗೇ ಇವೆ." ಎಂದ ಮಂದಮತಿ.

ಮಂದಮತಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲವೆಂದು ರಕ್ಷಣಾಧಿ ಕಾರಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ನಾಯಿಯ ಹಿಂದೆ ಹೋಗಿ ಯಾವುದೋ ಕುಪ್ಪೆಯಿಂದ ಏನನ್ನೋ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡ ಮೂರ್ಖನಿರಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡು ರಕ್ಷಣಾಧಿ ಕಾರಿ ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟ. ಮಂದಮತಿಗೆ ಮತಿ ಮಂದ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಮರೆವೂ ತಾಯಿ ಇತ್ತು. ತಾನು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ ಅಂಗಡಿ ಯಾವುದೆಂಬ ದನ್ನೂ ಮರೆತುಬಿಟ್ಟಿದ್ದ.

ಅಪ್ಪುವರ್ವನು

ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಒಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿವರವಾದ ವರ್ತನೆಯನ್ನು ಒಬ್ಬ ರಾಜನು ಆಳಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಅವನು ತನ್ನ ಪೂರ್ವಾಧಿಕಾರಿ ದಿನವನ್ನು ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ಹಬ್ಬವನ್ನಾಗಿ ಆಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ರಾಜನು ತನಗೆ ಅಪ್ಪುವರ್ವ ವಸ್ತುವನ್ನು ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟವರಿಗೆ ಹತ್ತುಸಾವಿರ ಬಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಬಹುಮಾನ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ.

ಅದೇ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರವರಣೆಂಬ ಮಂತ್ರವೈದ್ಯನಿದ್ದ. ಅವನು ಒಬ್ಬ ಕಾಲ ಸಂಶೋಧನೆ ನಡೆಸಿ ಅದ್ಭುತವಾದೊಂದು ರಸಾಯನವನ್ನು ತಯಾರಿಸಿದ. ಅದನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಯಾವ ರೂಪ ತಾಳಬೇಕೆಂದು ನೆನೆಯುತ್ತ ಕುಡಿದುಬಿಟ್ಟರೆ ಆ ರೂಪ ಒಂದುಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅಂಥವರಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಮೊದಲಿನ ರೂಪ ಬೇಕೆಂದರೆ ಅದಕ್ಕೊಂದು ಪ್ರತಿರಸಾಯನ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ತಯಾರಿಸಲು ಪ್ರವರನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ತನ್ನ ಅದ್ಭುತ ರಸಾಯನವನ್ನು ಯಾರ ಮೇಲೆಯೂ ಪ್ರಯೋಗಿಸದೆ, ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಅದರ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಹೇಳಿ, ರಾಜನು ಕೊಡುವ ಒಂದು ವರ್ಷದ ಬಹುಮಾನ

ವನ್ನು ಪಡೆದು ಧನ್ಯನಾಗೋಣವೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಆದರಂತೆ ಅವನು ಆ ರಸಾಯನವನ್ನು ಒಂದು ಪಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡ. ತದಂತೆ ರಾಜನಿಗೆ ತೋರಿಸಿ, ಅದರ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದನು.

“ಮಹಾರಾಜರೆ, ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿರೋಧವಾದ ರಸಾಯನ ತಯಾರಿಸಲು ಮುಖ್ಯವಾದೊಂದು ವಸ್ತು ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಇದನ್ನು ಈವರೆಗೂ ಯಾರ ಮೇಲೆಯೂ ಪ್ರಯೋಗಿಸಲಿಲ್ಲ. ತಾವು ಈ ರಸಾಯನವನ್ನು ಈ ವರ್ಷದ ಅಪ್ಪುವರ್ವ ವಸ್ತುವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲು ಬಹುಮಾನ ಕೊಡಿಸಿದರೆ ನನ್ನ ಶ್ರಮವು ಸಾಧಕವೆನಿಸುತ್ತದೆ” ಎಂದ ಪ್ರವರ.

“ಇದನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡದೆ ಅಪ್ಪುವರ್ವ ವಸ್ತುವೆಂದು ಹೇಗೆ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಹೇಳಲಾದೀತು? ನಿನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಇದನ್ನು ಕುಡಿಸಿ, ಇದರ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಿಬಿಡು” ಎಂದು ರಾಜನು ಪ್ರವರನ ಮಗನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಒರುವಂತೆ ಭಟರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಪ್ರವರನು ಬೇಡಬೇಡವೆಂದು ಎಷ್ಟೇ ಬೇಡಿಕೊಂಡರೂ ರಸಾಯನದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂಬ ಕುತೂಹಲದಲ್ಲಿದ್ದ ರಾಜನಿಗೆ ಅವನ

ಮುಖ ಕಿವಿಗೇರಲಿಲ್ಲ. ರಾಜಭಟ್ಟರು ಹೋಗಿ ಪ್ರವರಣ ಮಗಿ ತನ್ನೆರಡು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗನನ್ನು ರಾಜನ ಮುಂದೆ ತಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. ರಾಜ ಅವರೊಂದಿಗೆ, "ಓಹವ್ವ, ನೀಗಿ ವಕ್ರವಾಗಿ ಹಾರ ಬಿಡುವೆಯೇ? ಜುಲಿಯಾಗಿ ಓಡುವೆಯೇ?" ಒಬ್ಬರೇ ಸಂತೋಷ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವನು ನೆನಪು ಕೊಂಡೇ ಈ ಲಿಪಿವಿಧ ಕುರಿತು" ಎಂದನು.

ಪ್ರವರ ವೈದ್ಯ ಬಿಡುಬಿಡುಮಾಡಿ ರಾಜನ ಕೊಡುಗೆಯಿಂದ ರಾಜನು ಲಿಪಿವಿಧವನ್ನು, "ಓಹಿ ಬಿಡುಬಿಡು? ಹೆಗ್ಗಿವರೂ ನೀಗು ಪ್ರತಿರೋಧದ ಲಿಪಿವಿಧವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡು ಬಿಡುಬಿಡು ನೀಗು ಮಗನಿಗೆ ಬಿಡುಬಿಡು ರಾಜನ ಬರ ಮನೆ ನಡೆದಿರೂ ನೀಗು ವಕ್ರವಾಗಿ ಬಿಡುಬಿಡು ಮಗನು ಕೊಡ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ" ಎಂದ ರಾಜ.

ಪ್ರವರನ ಮಗನು ನೆನಪಿನಿಂದ ಒಂದು ಜುಲಿಯಾಗಿ ನೀಗಿ ವಕ್ರವಿಧ, ಅವನಿಂದ ಅವನು ಜುಲಿಯಾಗಿ ನೆನಪಿನಿಂದ ಆ ಲಿಪಿವಿಧವನ್ನು ಮುಟ್ಟು ಕುಡಿದು ಜುಲಿಯಾಗಿ ಬಿಡುಬಿಡುಮಾಡಿ.

ಪ್ರವರ ವೈದ್ಯ ನೀಗಿವರನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜ, "ನೀಗು ನೀಗುಮಾಡಿ? ಬಿಡುಬಿಡುಮಾಡಿ ಲಿಪಿವಿಧವನ್ನು ಪ್ರತಿರೋಧ ರಾಜನನ್ನು ಅವನು ಬಿಡುಬಿಡು ಕಂಡುಕೊಂಡು" ಎಂದ ನೀಗುಮಾಡಿ ಹೇಳಿದ. "ಅದಕ್ಕೆ ಬಿಡುಬಿಡು ಮುಟ್ಟು ನೀಗುಮಾಡಿ ದುರಿತು" ಎಂದ ಪ್ರವರವೈದ್ಯ ಹೇಳಿ ಬಿಡುಬಿಡುಮಾಡಿ.

"ಅದಾವು ಅಂತಹ ವಸ್ತು?" ಎಂದು ರಾಜನು ಕೇಳಲು, "ಬಿಡುಬಿಡು ವರ್ಷ ದಾಟಿ, ರಾಜನ ಪಂಚದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವನ ಬಿಡುಬಿಡು ಅವಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ಅವು ನೀಗಿದ ಮೊರತು ಪ್ರತಿರೋಧ ಲಿಪಿವಿಧ ತಯಾರಾಗಲಾರದು" ಎಂದ ಪ್ರವರ.

"ಅದೇನು? ನನ್ನ ಶತ್ರುವಾದ ನೀಗುಮಾಡಿ ರಾಜನಿಗೆ ವಕ್ರವಿಧ ವರ್ಷ ನೀಗುಮಾಡಿ ದಾಟಿ ಅವನ ಮೇಲೆ ದುರಿತು ನೀಗು ಅವನನ್ನು ಸೆರೆ ಕೊಂಡು ಅವನ ಬಿಡುಬಿಡುಮಾಡಿ ತುರಿತು ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಅವನವರವೇ" ಎಂದ ರಾಜ.

ಪ್ರವರ ವೈದ್ಯನು ಮುನಿಸುತ್ತು ಬೆಂಕಿಯಾಗಿ
ಹೋದ ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ
ಹೋದ. ರಾಜನ ಸೇವಕರು ಒಹುಮಾಸವನ್ನು
ಅವನ ಮನೆಗೆ ಸೇರಿಸಿದರು.

ವಿವರ್ಧರಾಜನಿಗೆ ಕೂಡಾ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ
ಜಯಸ್ಥಿರ ಒಬ್ಬ ಮಗನಿದ್ದ. ಆ ರಾಜಕುಮಾರನೂ
ಪ್ರವರನ ಮಗನೂ ಒಂದೇ ಗುರುವಿನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ
ಓದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಸ್ನೇಹಿತರಾಗಿದ್ದರು. ಒಂದು ದಿನ
ರಾಜನ ಮಗನು ತನ್ನ ಗೆಲೆಯನನ್ನು ನೋಡಲು
ಪ್ರವರನ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ಆಗ ಪ್ರವರನು
ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ "ಹುಳಾಗಿಹೋದ ರಸಾಯನ
ವನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ ಮಂಶನಾಶನವನ್ನೇ ತಂದುಕೊಂಡೆ.
ಈ ರಸಾಯನದಿಂದಲೇ ನಿನ್ನ ಗೆಲೆಯ, ನನ್ನ ಮುದ್ದು
ಮಗ ಹೀಗಾಗಿಬಿಟ್ಟ." ಎಂದು ಬೆಂಕಿ ರೂಪದ ತನ್ನ
ಮಗನನ್ನೂ, ಪಿಪ್ಪಳವನ್ನೂ ತೋರಿಸಿದನು.

ಬೆಂಕಿಯಾದ ಮಿತ್ರನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ತಾನು
ಕೂಡಾ ಬೆಂಕಿಯಾಗಿ ತನ್ನ ಮಿತ್ರನೊಂದಿಗೆ ಅಡಬೇ
ಕೆಂದು ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೆ ತೀವ್ರವಾದ ಕೋರಿಕೆ
ಯುಂಟಾಯಿತು. ಪ್ರವರನು ಯಾವುದಕ್ಕೋ ಒಳಗೆ
ಹೋಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವನನ್ನು ತಡೆಯುವವರಿರಲಿಲ್ಲ.
ಅಂತೆಯೇ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಪಿಪ್ಪಳವನ್ನೆತ್ತಿ ಬಿಡೆಯನ್ನು
ನನೆಯುತ್ತ ಕುಡಿದು ಬೆಂಕಿಯಾಗಿಬಿಟ್ಟನು ಅವನು

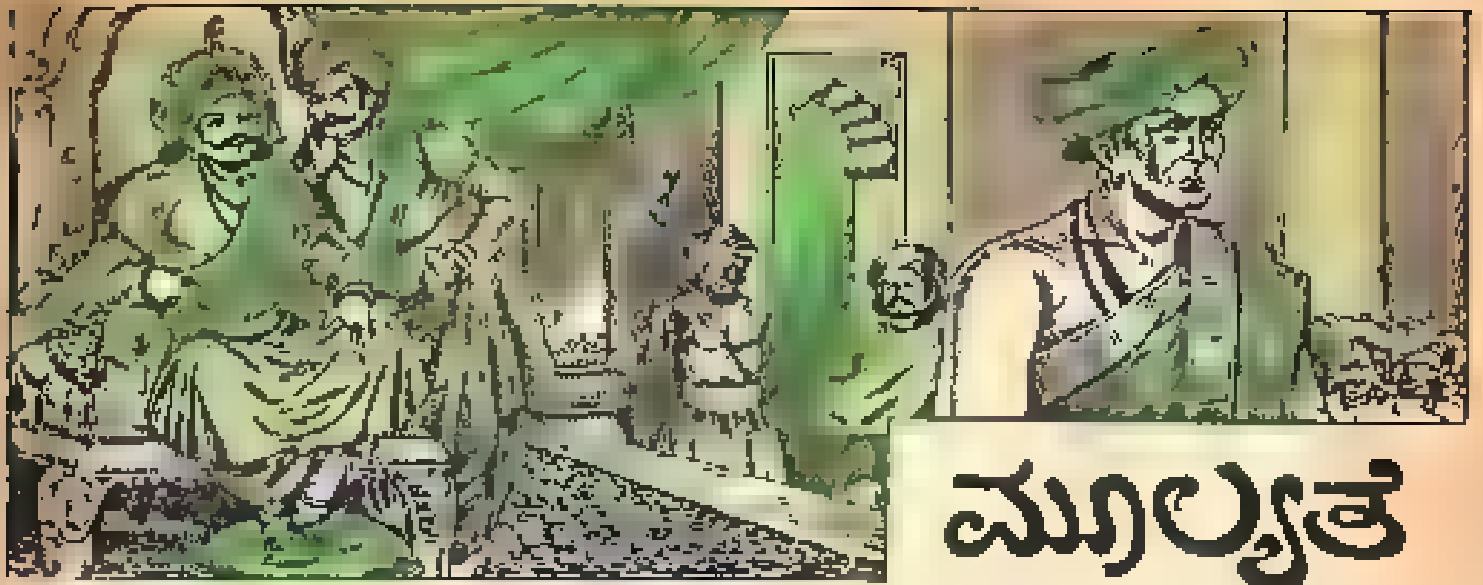
ನೋಡಿ ದೂರದಲ್ಲಿಿದ್ದ ಸೇವಕರು ಓಡಿಬಂದು ಬೆಂಕಿ
ಯಾದ ರಾಜಕುಮಾರನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ರಾಜನ
ಬಳಿಗೆ ಒಯ್ದು, ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದರು.

ತನ್ನ ಮಗನೇ ಬೆಂಕಿಯಾಗಿಯೋದುವನ್ನು ನೋಡಿ
ರಾಜನಿಗೆ ಅಕಾಶವೇ ಕಳಚಿ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದ
ಹಾಗಾಯಿತು. ಅವನು ಜಂಬಕ್ಕೆ ಕೋಸಲರಾಜನನ್ನು
ಜಯಿಸುವೆನೆಂದು ಹೇಳಿದನೇ ಹೊರತು ಕೋಸಲ
ರಾಜನನ್ನು ಜಯಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ಅವನಿಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನನ್ನು
ಸೆರೆಹಿಡಿಯುವ ಮಾತು ಹಾಗಿರಲಿ, ಕೋಸಲದ ಸೈನ್ಯ
ವನ್ನು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಎದುರಿಸುವ ಶಕ್ತಿಕೂಡಾ ವಿವರ್ಧ
ರಾಜನಿಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಪ್ರವರನ ಮಗನು ಬೆಂಕಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಾಗ
ಎನೂ ಸಂಕಟವಾಗದಿದ್ದ ರಾಜನಿಗೆ, ತನ್ನ ಮಗನೇ
ಹಾಗಾದ ಕೂಡಲೇ ಪ್ರತಿರೋಧದ ಔಪಧಕ್ಕಾಗಿ
ಅವಸರವಡಿಸಲೇ ಬೇಕಾಯಿತು. ತನಗೂ ಐವತ್ತು
ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯ ದಾಟಿದುದನ್ನು ನೆನೆದನು. ತನ್ನದೂ
ರಾಜಮಂಶವೇ. ಕೂಡಲೇ ರಾಜನು ತನ್ನ ಬುದ್ಧ
ಕಣ್ಣನ್ನೇ ಕಿತ್ತು ಪ್ರವರನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟನು.

ಪ್ರವರನು ಬೇಗನೇ ಪ್ರತಿರೋಧ ರಸಾಯನವನ್ನು
ತಯಾರಿಸಿ, ತನ್ನ ಮಗನಿಗೂ ರಾಜನ ಮಗನಿಗೂ
ನಿಜದೂಪ ಒರುವ ಹಾಗಿ ಮಾಡಿದನು. ಜಂಭ ಹೇಳಿ
ಕೊಂಡುದಕ್ಕೆ ರಾಜನು ಕಡೆತನಕ ಒಕ್ಕಿಡ್ಡನಾದ.

ಮೃಲ್ಯತೆ

ಹಿರಿದ ವಿಜಯನಗರವನ್ನು ಪಾಲಿಸಿದ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ದೇವರಾಯನು, ಫೋಜರಾಜನಂತೆಯೇ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಿಯನಾಗಿ, ಕವಿ ಪಂಡಿತರಿಗೆಲ್ಲ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹನಾಗಿದ್ದ.

ಅದೇ ವಿಜಯನಗರ ರಾಜಧಾನಿಯ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಸೋಮಶರ್ಮನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪಂಡಿತನಿದ್ದ. ಅವನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳ ತಕ್ಕಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಪಾಂಡಿತ್ಯವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಹೇಗಾದರೂ ರಾಯನಿಂದ ಬಹುವಾನ ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಆಶೆಯಾಯಿತು. ಅವಳಾಗಿ ಅವನು ಬಹಳ ಶ್ರಮಪಟ್ಟು ಕೆಲವು ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಛಂದೋಬದ್ಧವಾಗಿ ರಚಿಸಿ ರಾಯನ ಸಭಾಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ರಾಯನ ಸ್ನಾಧಿಯಲ್ಲಿ ತಾಸೊಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಕವಿಯೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು. ತಾನು ರಚಿಸಿದ ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಓದಿದನು.

ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನು ಕವಿಪೋಷಕಮಾತ್ರದಲ್ಲದೆ ಸ್ವತಃ ಕವಿಯೂ ವಿದ್ವಾಂಸನೂ ಆಗಿದ್ದನು. ಸೋಮ ಶರ್ಮನ ಪದ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸ್ವಾರಸ್ಯವೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಿದನು. ಆ ಪದ್ಯಗಳಿಗಾಗಿ ಅವನು ಪಟ್ಟ ಶ್ರಮವೂ ರಾಯನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಅದರೂ ಬಡ ಪಂಡಿತನಾದ ಅವನಿಗೆ ಸಾಧಾರಣ

ಮೊತ್ತದ ಒಂದು ಬಹುವಾನ ಕೊಡಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಸೋಮಶರ್ಮನು ದೊಡ್ಡ ಬಹುವಾನವನ್ನೇ ಎದುರು ನೋಡಿದ್ದ. ರಾಯನು ಕೊಡಿಸಿದ ಸಣ್ಣ ಬಹುವಾನ ನೋಡಿ ಅವನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು. ಕೃಷ್ಣ ದೇವರಾಯನು ಪಕ್ಷಪಾತ ಬುದ್ಧಿಯ ರಾಜನೆಂದು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದವರೊಡನೆ ಹೇಳಿದ. ತನ್ನ ಪದ್ಯಗಳಿಗೂ ದೊಡ್ಡ ಬಹುವಾನ ಪಡೆದ ಪಂಡಿತರ ಪದ್ಯಗಳಿಗೂ ಏನು ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ? ಪದ್ಯಗಳೆಲ್ಲ ಸಂಸಮಾನತಾನೆ? ಎಂಬ ನಿಂದನೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದ. ಇದು ರಾಯನಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಸೋಮಶರ್ಮನ ಮನಸ್ಸು ನೋಂದುವನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಯನಿಗೂ ಬಹಳ ನೋವಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಮಹಾಚಂತ್ರಿ ಶಿವಮೂರನು ರಾಯನ ಪತ್ನಿರ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಒನನೋ ಹೇಳಿ ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿದನು.

ಮರುದಿನ ಸೋಮಶರ್ಮ ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ. ಆಗ ಪತ್ನಿ ಸೀರೆಗಳನ್ನು ಮಾರುವ ವರ್ತಕ ಎಲ್ಲರೂ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಕಿಮ್ಮಿ ಗಂಟಿಸ್ಕಳಿಸಿ. "ಒಳ್ಳೊಳ್ಳಿ ಸೀರೆಗಳಿವೆ. ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಿರಾ?"

ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಸೋಮಶರ್ಮನ ಹೆಂಡತಿ ಪಟ್ಟಿಯ ಸೀರೆ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಎಂದಿ ಸಂದಲೋ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಂತೆಯೇ ಸೋಮ ಶರ್ಮನು ಅವಳಿಗಾಗಿ ವರ್ತಕರನ್ನು ಒಳಗೆ ಕರೆದು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಸೀರೆಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಲು ಹೇಳಿದನು. ಅವಳುಗಳಲ್ಲಿ ಅರಸಿನ ಬಣ್ಣದ ಒಂದು ಸೀರೆ ಸೋಮ ಶರ್ಮನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಹಿಡಿಸಿತು. ಆದರೆ ಸೋಮ ಶರ್ಮನಿಗೆ ಗುಲಾಬೀ ಬಣ್ಣದ ಸೀರೆ ಹಿಡಿಸಿತ್ತು. ನೋಡಲಿಕ್ಕೂ ಗುಲಾಬೀ ರಂಗಿನ ಸೀರೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹೊಡೆಯುವ ಹಾಗೆ ಒಹಳ ಅಬ್ಬರವಾಗಿತ್ತು. ಸೋಮಶರ್ಮ ಅವೆರಡರ ಬೆಲೆಯನ್ನೂ ಕೇಳಿದ

ಯಾವ ಸೀರೆಗಾದರೂ ನೂರು ನಾಣ್ಯಗಳೇ ಟಿಲೆ ಎಂದು ವರ್ತಕರು ಹೇಳಿದರು. ಸೋಮಶರ್ಮನಿಗೆ ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಬಾಯಿತು. ಅವನು ಗುಲಾಬೀ ಬಣ್ಣದ ಸೀರೆಗೆ ಬೆಲೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಇದ್ದೀತೆಂದು ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದ.

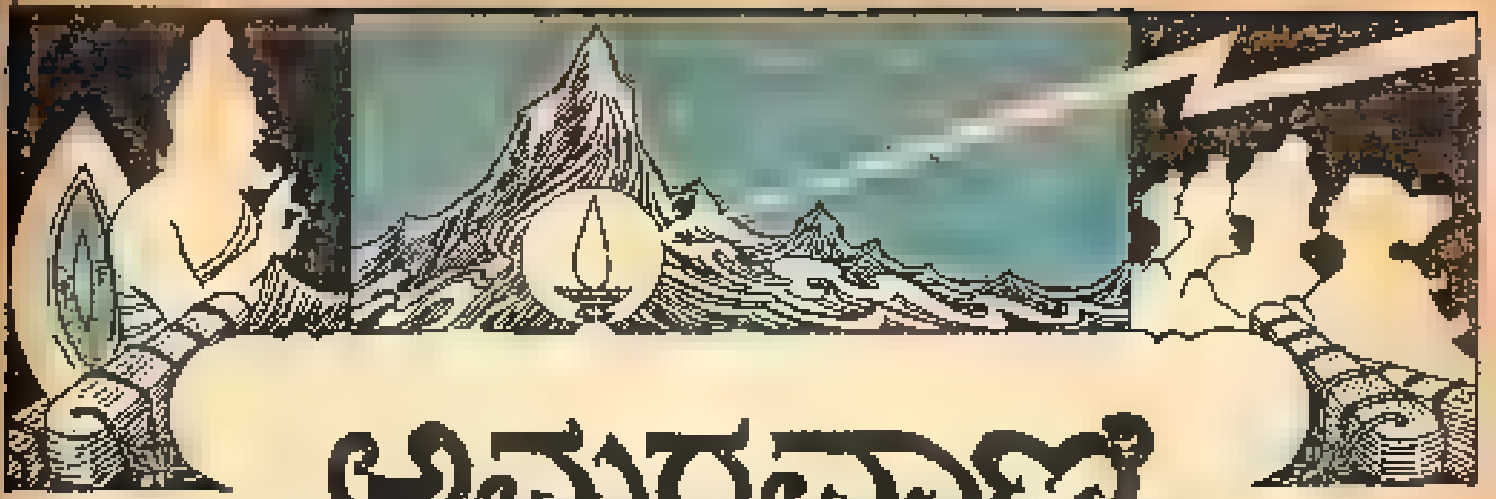
ಸೋಮಶರ್ಮನ ಹೆಂಡತಿ ಗಂಡನನ್ನು ಕುರಿತು ಗುಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ, "ಈ ವರ್ತಕರು ಮೋಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅರಸಿನ ಬಣ್ಣದ ಸೀರೆ ನಿಜವಾದ ಪಟ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ನೇಯ್ದದ್ದು. ಗುಲಾಬೀ ಬಣ್ಣದ ಸೀರೆ ನಾರು ಪಟ್ಟಿ ಇರುವ ನೇಯಿದ್ದಾರೆ. ಸೀರೆಗಳ ಸಮಾಹಾರ ನಿಮಗೇನು ಗೊತ್ತಿದ ?" ಎಂದಳು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸೋಮಶರ್ಮ ವರ್ತಕರೊಂದಿಗೆ, "ಇದಂತಹ ಆಸ್ಕಾಯ ? ನಿಜವಾದ ಪಟ್ಟಿ ಸೀರೆಯ ಬೆಲೆಯೂ, ನಾರು ಪಟ್ಟಿಯ ಬೆಲೆಯೂ ಒಂದೇ ಹೇಗಾದೀತು ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

ಅದಕ್ಕೆ ವರ್ತಕರು, "ಸೋಮಶರ್ಮನವರೇ ನಿನ್ನತಾನೇ ನಿನ್ನ ನಮ್ಮ ರಾಯರ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪದ್ಧವಾದರೂ ಒಂದೇತಾನೇ. ಒಪ್ಪಮಾನ ದಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇಕೆ ಎಂದು ರಾಯರನ್ನು ಸುದಿಸಿದಿ ರಲ್ಲಾ? ಹಾಗೆಯೇ ಯಾವ ಸೀರೆಯಾದರೂ ಒಂದೇ ಆಗಬಾರದೆ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಸೋಮಶರ್ಮನಿಗೆ ಮುನ್ನಾದಿನ ತಾನು ರಾಜಾಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನಡೆದುಕೊಂಡ ರೀತಿಯನ್ನು ನೆನೆದು ನಾಚಿಕೆಯಾಯಿತು. ಆ ಸಂಗತಿ ಈ ವರ್ತಕರಿಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಿತೆಂದು ಅವನು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತಿರುವಾಗ, ವರ್ತಕರು ತಮ್ಮ ಮುಂಡಾಸು ಮುಂತಾದ್ದನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಿ ನಿಜ ಸ್ವರೂಪ ತೋರಿಸಿದರು. ಕೂಡಲೇ ಸೋಮಶರ್ಮ ರಾಯ, ಮಂತ್ರಿಗಳ ಕಾರಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಸಮಸ್ಯೆಯ ತನ್ನ ಮಡುಕಿನ ಅಪರಾಧಕ್ಕೆ ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಿದ. ವಿಶಾಲ ಹೃದಯದ ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನು ಪಟ್ಟಿಯ ಸೀರೆ ಯನ್ನು ಸೋಮಶರ್ಮನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಒಪ್ಪಮಾನವಾಗಿತ್ತು. ತಮ್ಮ ರಸನೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಅಮರವಾಣಿ

ನ ಕರ್ತಾ ಕೃತ್ಯಜಿತ್ಯುತಿ
ನ್ನಿಯೋಗೇ ಚಾಪಿನೇತ್ಯುರಾ
ಸ್ವಭಾವೇ ವರ್ತತೇ ಲೋಕಾ
ತಸ್ಯ ಕಾಲಃ ಪರಾಯಣಮ್

ಯಾರೂ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಕರ್ತಾರಲ್ಲ; ಯಾರೂ ಯಾರನ್ನೂ ಪ್ರೇರೇಪಿಸಲು ಸಮರ್ಥರಲ್ಲ; ಲೋಕ ಸ್ವಭಾವವನ್ನನುಸರಿಸಿ ಎಲ್ಲಾ ನಡೆಯುವವರು. ಕಾಲವೇ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಪ್ರಧಾನ.

ನ ಕಾಲಃ ಕಾಲಮುತ್ಯೇಕ
ನ ಕಾಲಃ ಪರಿಹೀಯತೇ
ಸ್ವಭಾವಂ ಚ ಸಮಾಸಾದ್ಯಃ
ನ ಕಶ್ಚಿದತಿ ವರ್ತತೇ

ಕಾಲವು ಸ್ವತಂತ್ರವಾದುದು; ಅದು ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಒಳಪಡದು; ಅದನ್ನು ಅತಿಕ್ರಮಿಸಲು ಯಾರಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ನ ಕಾಲ ಸ್ವಾಸ್ತಿ ಬಂಧುತ್ವಂ
ನ ಹೇತುರ್ನ ಪರಾಕ್ರಮಃ
ನ ಮಿತ್ರಜ್ಞಾತಿ ಸಂಬಂಧಃ
ಕಾರಣಂ ನಾತ್ಮನೋ ವಹಃ

ಕಾಲಕ್ಕೆ ಬಂಧುತ್ವವಿಲ್ಲ; ಪರಾಕ್ರಮ, ಮಿತ್ರ, ಜ್ಞಾತಿ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನೂ ಅದು ಭೋಷೆದಾ; ಅದು ಸ್ವತಂತ್ರವಾದುದು.

ಚಂದಮಮಾ,
ಮೇ 1991

ಭಾಷೆ, ಮನರಂಜನೆ

ಸಂಪಾದಕರು :
ಕೆ. ಎಂ. ರಾಜೇಶ್ವರಿ

೮೦೯, (೮೦೯) ಸೆಕೆಂಡ್
ಬ್ಯೂರ್, ೨೫೦ ೦೦೦

ಬಿಸಿನೆಸ್ ನಡೆಯಲಾರದೆ

ಬಹುಮಾನ
ಪಡೆದ ಶಿಕ್ಷಣ

- ★ ಮೇಲಿನ ಪೋಟೋಗಳಿಗೆ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ಕೆಳ ನಿರ್ದೇಶನಕ್ಕೆ ತರುವಂತಿವೆ.
- ★ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ಬಂದಕ್ಷೆಯಾದ ಸರಿಹೊಂದುವಂತಿರಬೇಕು ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕು. ಗೆದ್ದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ಜೂನ್ ೭ರ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ.

ಚಂದಮಾಮಾ

ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಕಥೆಗಳು:

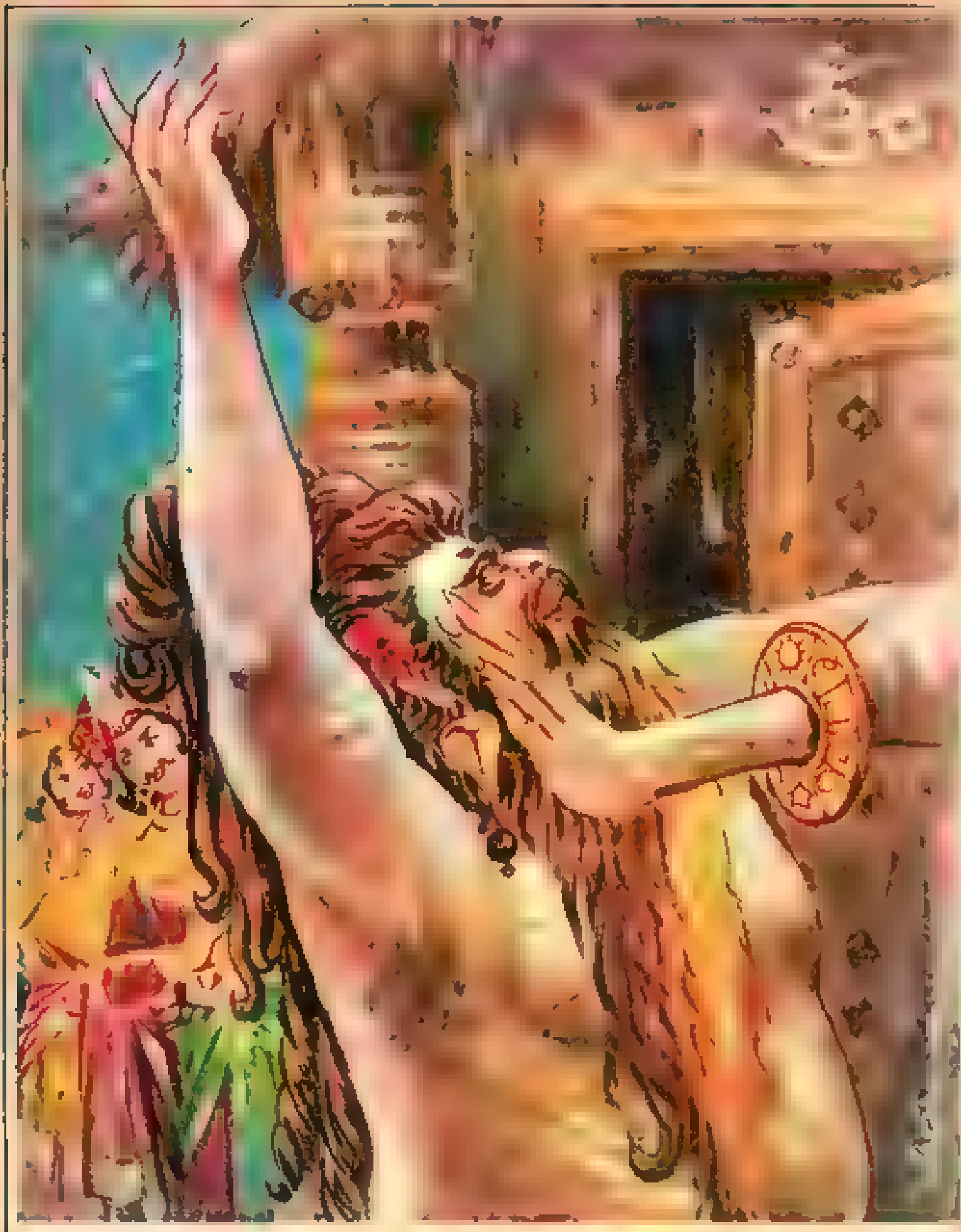
ಮಿತ್ರಭೇದ	..	೩	ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷಗಳು	..	೩೩
ಅಪಳಿಮಾತ್ಯನ ಕಥೆ	..	೪	ಬೇಟೆಗಾರನ ಮಗ	...	೩೫
ಮೂವರು ಬಿಲ್ಲುಳುಗಳು	..	೧೩	ಮಂದಮತಿ	..	೩೬
ಕಡಿಸುವವನೇ ಕೆಡುವನು	..	೧೪	ಅರ್ಜುನ್ ವಸ್ತು	...	೪೦
ಬದುಕುವ ದಾರಿ	..	೨೦	ಮೂಲ್ಯತೆ	...	೪೩
ತೀರ್ಪು	..	೨೨	ಮೀರ ಹನುಮಾನ್	...	೪೫
ಸೀಸೆಯಲ್ಲಿ ವಿಚಿತ್ರ	...	೨೩	ಅಮರವಾಣಿ	...	೫೩

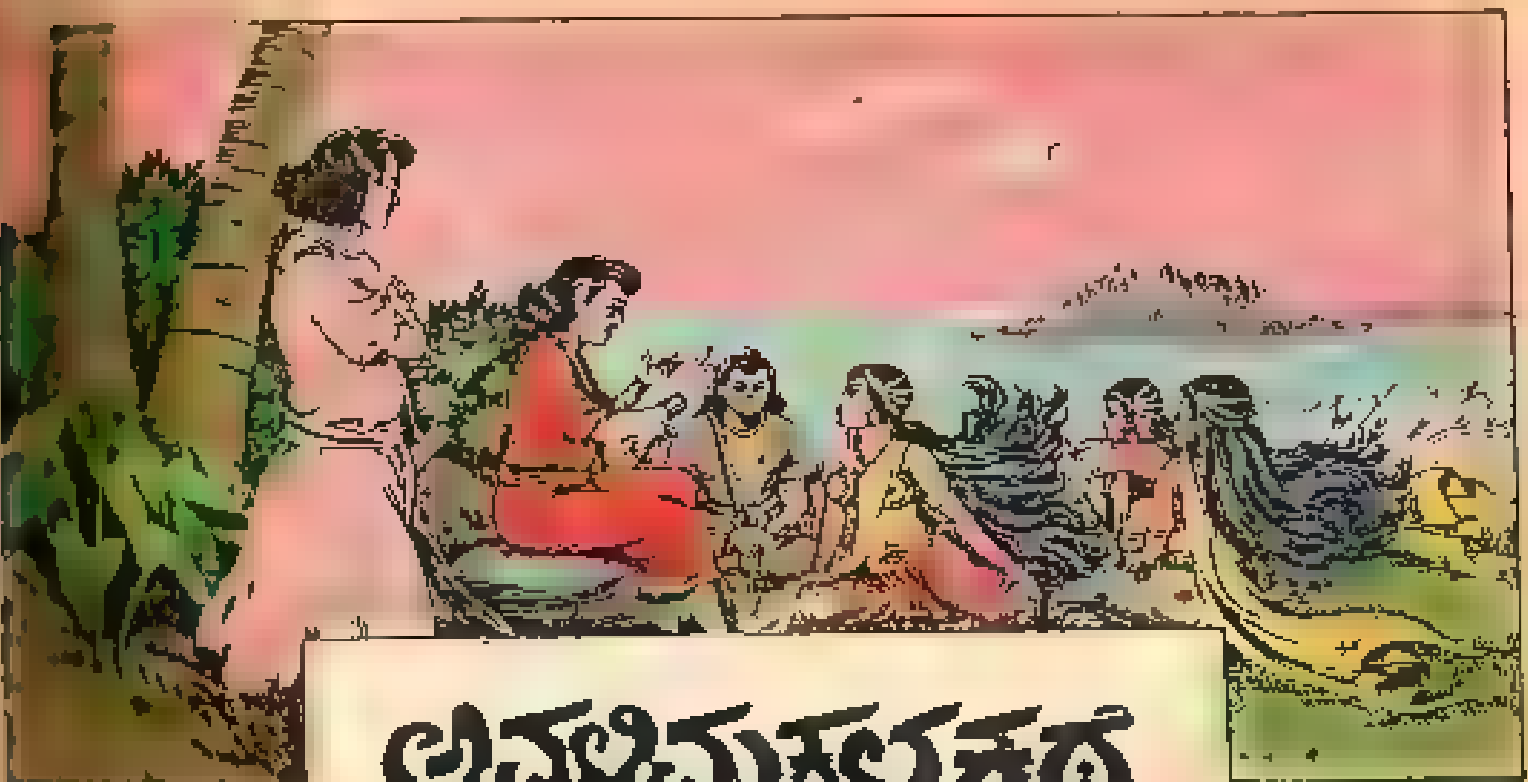
ಎರಡನೇ ಹೊದಿಕೆಯ ಚಿತ್ರ..

ರಬ್ಬರು ಬೊಂಬೆ

ಮೂರನೇ ಹೊದಿಕೆಯ ಚಿತ್ರ:

ಎಲೆಗಳ ಬೊಂಬೆ

ಅವಳಿಮಕ್ಕಳುಕಥೆ

೧೦

May 1975

ಮಾಂಸಕರ ಬಳಿಗೆ ಹೋದ ರಾಕ್ಷಸನು, ಬಗಾರೋ ಹೊಸ ಯುವಕರನ್ನು ಈ ಶಸ್ತ್ರವನ್ನು
 ತೋರಿಸುವುದು ತಿಳಿದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯ ಹಿಂದಿರುಗಿದ. ಅವರೊಳಗೆ ಸುಮಾರಿನಿಂತ
 ಮೂವ ಸಂಘಾ ನಿಶೇಧರು ತಮ್ಮ ನಿಜರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು. ಮೂವರು ಸಹೋದರರೂ
 ತಮ್ಮ ರಸಕ್ಕೆ ಸ್ವಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಉದಾಯವನ್ನು ತುಡುಕತೊಡಗಿದರು.]

• ಮತ್ತಿರುವ ಮಾಯಾ ಭಸ್ಮಗಳೂ
 • ಗೊಡ್ಡ ರಾಕ್ಷಸನ ನಿರಾಸವ್ಯವದಲ್ಲಿ
 • ವವನ್ನೂ ಬಿಡಲಾರವೆಂದು ತಿಳಿ
 • ಮೇ ಸಹೋದರರಿಗೆ ಒಂದು ತೋರವೆ
 • ಮೂಕರಂತಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪಮೊತ್ತು
 • ಮೂವರು ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತು
 • ಈ ಹುಡುಗಿಯರ ಮುಂದೆ
 • ದೇವ ಳ್ಲಾ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದ
 • ಗಾಬರಿಯೂ ಆಯಿತು ನಿಶೇಧಿಗೆ
 • ದೇವ ಳ್ಲಾ ನಿಂತು. "ಹೌದು.

ಈ ರಾಕ್ಷಸನಿಗೆ ಪ್ರಪಂಚದೊಳಗೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಅವಳಿ
 ಜವಳಿಗಳು ಹುಟ್ಟಿ ಧಾರೆಯೆಂಬುವವನ್ನು ಹುಡುಕ.
 ವುದೇ ಕೆಲಸವಾಗಿದ್ದರೆ, ನಾವು ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದು ಇಷ್ಟು
 ದೊಡ್ಡವರಾಗುವವರೆಗೂ ಅವನು ನಮ್ಮ ತಂಟೆಗೆ
 ಬಾರದೆ ಸುಮ್ಮನಿರಲು ಕಾರಣವೇನು?"
 ಮೂವರೂ ಒಸುಬನಿಯಿಂದ ತಮ್ಮ ಈ ಸಂದೇಹ
 ವನ್ನು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡರು.
 ಮರುದಿನ ಉದಯನನು ತಮ್ಮ ಈ ಸಂದೇಹ
 ವನ್ನು ಕುರಿತು, ಅವಳಿ ರಾಜಕುಮಾರಿಯೊಂದಿಗೆ
 ಹೇಳಿದನು. ಅವರಿಗೂ ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಶ್ಚರ್ಯ

"ಜಂಜಮಾಮ"

ವಾಯಿತು. "ಹೌದಲ್ಲ, ನಿಮ್ಮ ಸಂದೇಶವು ಯಥಾರ್ಥವಾಗಿದೆ. ಅವನಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಹುಟ್ಟು ಗೊತ್ತಾಗದಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಒಂದು ಕಾರಣದಿಂದ ಅವನು ನಿಮ್ಮ ತುಟಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲವೋ ಏನೋ" ಆ ಕಾರಣ..." ಎಂದು ಸುಭಾಷಿಣಿ ತನ್ನ ಮಾತನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಮೂವರು ಸಹೋದರರನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡತೊಡಗಿದಳು. ಅವನ್ನು ನೋಡಿ ಮೂವರೂ ಇನ್ನಷ್ಟು ಕೌತುಕವನಿಸಿತು.

"ಹೇಳು, ಶಂಕಿಸಬೇಡ. ನೀನು ಬಿಡಿಸುವ ಕಾರಣವು ನಿಜವಾಗಿದ್ದರೆ ನಾವು ತನ್ನ ಜಾಗೃತೆ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳಬಹುದಷ್ಟೆ?" ಎಂದ ನಿಶೀಥ.

ಆಗ ಸುಭಾಷಿಣಿ, "ಮತ್ತೇನಿಲ್ಲ, ನಿಮಗೇನಾದರೂ ಅಂಗೆ ಲೋಪವಿದೆಯೋ ಎಂದು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಯಾವುದೊಂದು ಪುಟ್ಟ ಅಂಗೆ ಲೋಪವಿದ್ದರೂ ಅಂತಹ ಅವಳಿಜವಳಿಗಳು ಈ ರಾಕ್ಷಸನ ಬರಿಗೆ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲವಂತೆ. ಬರಿಗಾಗಿ ಹುಡುಕುವಾಗ

ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಅವನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ತಾನೇ. ಆದರೆ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಯಾವ ಅಲೋಪವೂ ಇರುವಂತೆ ನನಗೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ನಮಗೂ ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿದೆ" ಎಂದಳು.

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ, ಮೂವ ಸಹೋದರರೂ ಒಂದೇ ಬಾಯಿಗೆ "ಹಾಗಾದರೆ ನಾವು ಮೂವರೂ ಒಂದೊಂದು ಲೋಪವೂ ಇದ್ದವು" ಎಂದರು.

ಅವೇಳೆ ಉದಯನನು ಹುಟ್ಟಿದಂದಿನಿಂದ ತನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಲೋಪವಿತ್ತೆಂಬುದನ್ನೂ, ಈ ಆ ಗಡ್ಡದ ಮಾಂತ್ರಿಕನ ಪುಣ್ಯದಿಂದ ಆ ಲೋಪ ಈಗ ಪೂರ್ತಿ ತೊಲಗಿದುದನ್ನೂ ರಾಜಕುಮಾರಿಯರಿಗೆ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದನು.

ಹೀಗೆ ಅವರು ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ ರಾಕ್ಷಸನು ರಾಕ್ಷಸನು ಬರುವ ಸೂಚನೆಯೂ ಲೋಪವಿಲ್ಲವೆಂದು ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ ನಡುಗಿರುವ ರಾಜಕುಮಾರಿಯರು ಮೂವರೂ ಕೈಕೈ ಒಬ್ಬರೊಬ್ಬರೂ ಕೊಳೆದೊಳಗೆ ಹಾರಿ ಮರುಕ್ಷಣ ಹೆಸಗಲಾಗಿ ತೇಲಿದರು.

ಆದರೆ ತ್ರಿವಳಿ ಸಹೋದರರು ಮಾತ್ರ ಈ ತತ್ವ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಾರದೆ ಹೋದರು. ಉದಯನನು ಬೇಗಬೇಗನೆ ತನ್ನ ವೇದನೆಯ ಬ್ರಹ್ಮಗಳ ದೃಷ್ಟಿಗಳಿಗೆ ತೆಗೆದು ಯಾವ ಭಸ್ಮವೆಂದು ನೋಡುವುದರೂ ರಾಕ್ಷಸನು ಒಂದು ಹದಿನೆಂಟು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವರ ನೋಡಿ ಗಬಕ್ಕನೆ ಮುಚ್ಚಿ ಬಾಚಿ ಕೋಳಿಮರಿಯ ಹದ್ದು ಹಿಡಿಯುವಂತೆ ಮೂವರನ್ನೂ ಹಿಡಿದು ಮೂವರೂ ಕಿಟಾರನೆ ಕಿರುಚಿಕೊಂಡರು.

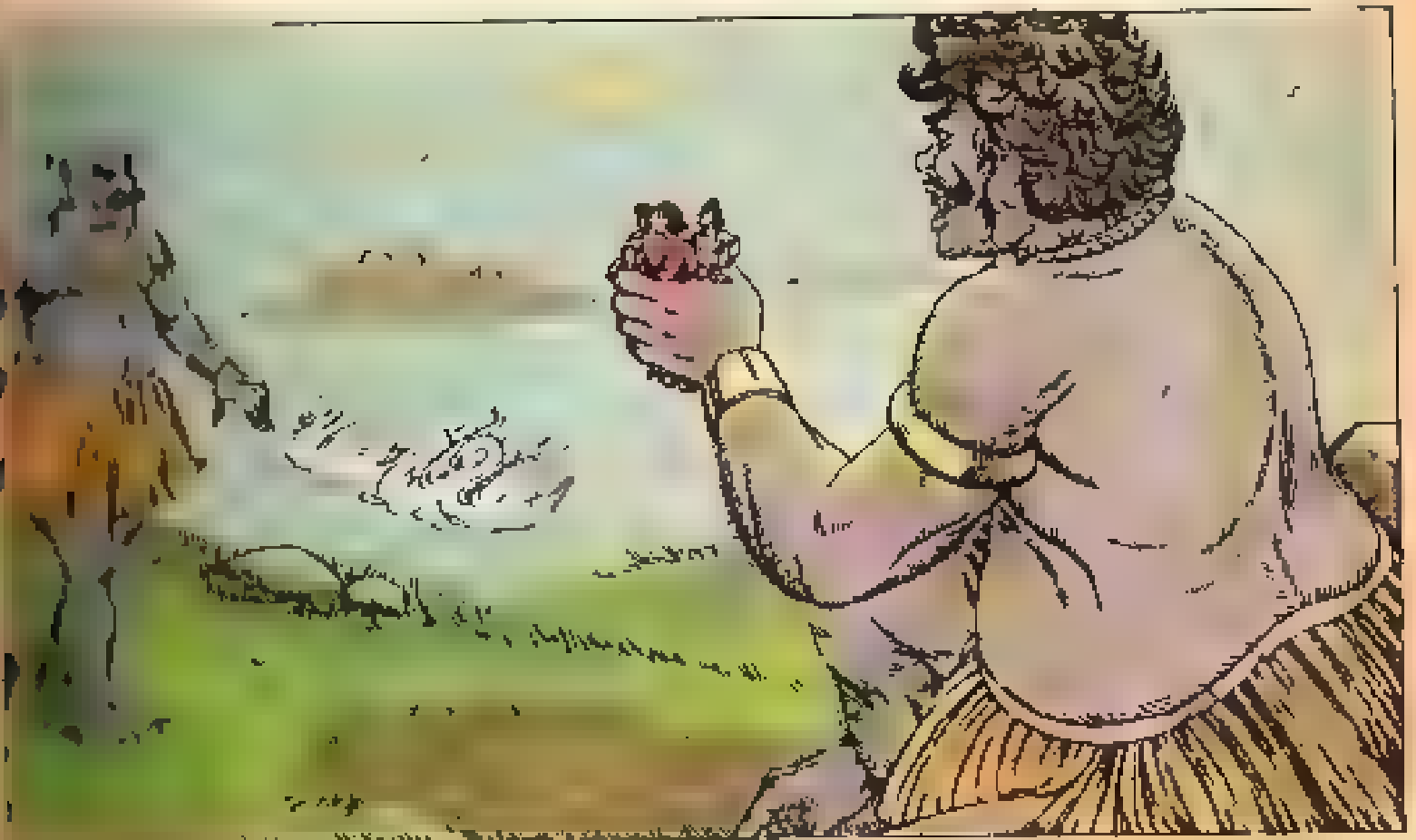
ರಾಕ್ಷಸನು ಹಿಡಿದು ಎತ್ತುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವರ ಮುಗಿದೇ ಹೋಗಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವನು ಎತ್ತಿ ತಮ್ಮ ದೇಹಕ್ಕೆ ಯಾವ ಗಾಯವೂ ಆಗದಂತೆ ಮತ್ತೆಗೇ ಹಿಡಿದಿದ್ದಾನೆಂಬುದನ್ನು ನೆನಪು

ಏಕರಿಗೂ ಧೈರ್ಯ ಬಂದಿತು. ಅವರಲ್ಲಿ
 ಕೆಲವರು ಅವರನ್ನು ಕುರಿತು, "ಎಳೇ ಪೂರರು!
 (ಎ) ನೀವು? ಈ ಸನ್ನಿಹಿತ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ನೀವು
 ಹೋಗಿ ಬಂದಿರಿ? ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಿರಿ? ಏತಕ್ಕಾಗಿ
 ಹೋಗಿ? ಸತ್ಯವಾದುದನ್ನೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಸುಳ್ಳು
 ಮಾತು ಹೇಳಿದರೆ ಇವಕ್ಕೆ ನೋವಲು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದವರ
 ಹೆಸರು ಯಾರೋ ಅದೇ ನಿಮಗೂ ಆಗುತ್ತದೆ.
 ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಬಾಯಿ ಬಿಡಿರಿ" ಎಂದ ಸಿಡಿಲ
 ಹಾಡು ಗರ್ಜನೆಯ ದನಿಯಿಂದ
 "ಅಕ್ಕಿ ಉರಿಯನನು" ಹೌದು ಹೌದು. ನಾವು
 ಬರೆಯುವುದೇ ಬೇಡಿತ್ತು. ಈ ಸ್ಥಳವು ಬಹಳ
 ಹೆಚ್ಚು. ನಮಗೇನು ಗೊತ್ತು? ನಾವೇನು
 ಮಾಡಿ? ಯಾರು ಹೇಳಿದರು? ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ಬಹಳ
 ಹೆಚ್ಚು ಸ್ಥಳ. ಹೇಗೂ ನಿನ್ನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದವೇರೆ
 ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದಿರಾ? ಹೌದು. ಅದರೂ ಏನೂ ಅರಿಯ
 ಏನು ಮಾಡುವುದು ಯಥಾರ್ಥವನ್ನು ಅರಿತು, ನಿನ್ನ
 ಹೆಸರು ಹೇಗಾಗಿ ಮಾಡಯ್ಯ. ಮಹಾಶಕ್ತನಾದ

ನಿನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ನಾವೇನು ಮಾಡಬಲ್ಲೆವು?" ಎಂದನು
 "ಓಹೋ! ಮೊನ್ನೆ ಹುಟ್ಟಿದ ನೀನಿಗೆ ಏನು
 ಕಾನೂನು! ನೀವುಗಳು ಸಾಧಾರಣದ ಕಿಡಿಗಳಲ್ಲ
 ನೀವು ಹೇಳಿ ಸನ್ನಿಹಿತದಿಗೆ ಬಿಡಬೇಡಿ; ಹಾಕಿ ಈಗ
 ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೀರಾ? ದೂಕಿ ಬಂದಿರಿ? ಬೇಗ
 ಬಾಯಿಬಿಡಿ" ಎನ್ನು ಗದರಿಸಿದ ರಾಕ್ಷಸ.

"ಅಲ್ಲಯ್ಯಾ, ನಮ್ಮನ್ನು ಹೀಗೆ ಗದರಿಸಲಿಕ್ಕೆ
 ನಾವೇನು ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೆವು? ಇದ್ದು ಸಣ್ಣ ನಮ್ಮಿಂದ
 ಏನುತಾನೇ ಸಾಧ್ಯವಾದೀತು? ನಾವೇನೂ ತಪ್ಪು
 ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಕಳ್ಳರಲ್ಲ. ಸುಳ್ಳರಲ್ಲ. ನಾವು ಇಲ್ಲಿಗೆ
 ಬಂದ ಕೆಲಸವೇನೆಂದರೆ..." ಎಂದು ಉರಿಯನನು
 ಹೇಳುವಾಗ, "ಮತ್ತೇನು, ನನಗೆ ಬಿಡಬೇಡಿ ಹಾಕಿ
 ಬೇಕೆಂತಲೇ!" ಎಂಬ ಶಬ್ದ ಸಮೀಪದಲ್ಲೇ
 ಹೊರಟು ಬಂತು.

ಸಹೋದರ ಕುಮಾರರು ಆ ಶಬ್ದ ಬಂದ ದಿಕ್ಕಿಗೆ
 ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದರು. ಮೊತ್ತಮೊದಲು ಅವರು
 ದೂರವನ್ನು ನೋಡಿ. ಮೋಸದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ

ಗದ್ದದ ಮಾಂತ್ರಿಕನ ಬಳಿಗೆ ಓಡಿಹೋದನು. ಅದೇ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ರಾಕ್ಷಸನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ

ಆ ರಾಕ್ಷಸನು ಬೇರೆ ರಾಕ್ಷಸನನ್ನು ನೋಡಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಇವರಿ ಸಮಾಚಾರ ಇನ್ನು ನನಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡು. ನಿನ್ನ ಕಾಲವು ಅಮೂಲ್ಯವಾದುದು. ನಿನ್ನ ಬಾಳಿಗೆ ಇವರು ಹೋಗಿದ್ದು, ನಾನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಇದ್ದೆ ಒಳ್ಳೆಗಳು ಸಿಕ್ಕಿದರು. ಇನ್ನೂ ಬಿಡು" ಎಂದನು.

ತಮ್ಮ ರಾಕ್ಷಸನ ಮಾತಿಗೆ ಅದ್ಭುತ ರಾಕ್ಷಸನು ತಲೆ ದೂಗುತ್ತ, "ಹೂಂ, ಈ ಒಳ್ಳೆಗಳ ಗೊಡವೆ ನನಗೆ ಇರಲಿ. ನನಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡಿದವರನ್ನು ನೋಡು. ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ನ್ಯಾಯ. ನೋಡಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮೂವರನ್ನೂ ಕೇಳಿ ಬಿಟ್ಟು ಹದ್ದಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹಾರಿಹೋದನು.

ಆ ಕೊಡಲೇ ತಮ್ಮ ರಾಕ್ಷಸನು ಮೂವರು ಸಹೋದರರನ್ನೂ ಎಳೆದೊಂಡು ತಾನು ಕಾಲಲು ಕಾಯುವ ಭವನದೊಳಗೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿಯೆ ಒಂದು ಹವಾರದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಹೊರಲು ಕುಳ್ಳಿ

ಕೊಡು. ಸ್ವಲ್ಪಮೊತ್ತ ಅವರ ಮುಖವು ನೋಡಿದನು. ಇವರನ್ನು ಹೆದರಿಸಿ ಬೆವರಿಸುತ್ತಾ ಮೃಗ ಬಿಟ್ಟರು. ಅವಕ್ಕಿಂತ ಒಳ್ಳೆಯವರನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸಿ, ಇವರ ಕೆಲಸಗಳ ಗುಟ್ಟು ತಿಳಿಸಿ ಬೇಕೆಂದು ಬಗಮ. "ಕಡಲೇ ಕಾಯಗಳಂತೆ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಲಿ. ನೀವು ತಮ್ಮ ಗದ್ದದ ಕುಳ್ಳಿಗಳು ನನಗೂ ಮೋಸಮಾಡಿತ್ತೀರಿ. ಕಡಲೇ ನಿನ್ನ ಕೈಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದೀರಿ. ನಿಮ್ಮ ಮಾಯೆ ಮೋಸಗಳೆಲ್ಲ ಸದಯವುಳ್ಳವೆಂದು ಇವರಿಂದ ತಿಳಿಯಿತು. ಈಗ ಮೊದಲು ನೀವು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಅದರ ಕೆಲವ ಸ್ವಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತೆಗೆದು ನಿನ್ನ ಮುಗಿಬಿಡಿ. ಅದೇ ಕೆಲವ ಸಂಗತಿ ಮಾತಾಡೋಣ. ನಾನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಕೇಳಿದರೆ ನಿಮಗೆ ಫಲವಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲವಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ಅಂಗೈಯನ್ನು ನಿನಗೆ ತಲೆಗಲ ಮೇಲೆ ಎತ್ತಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ಭಯಪಟ್ಟಿರಬೇಕು. ಹುಡುಗ ಮೊಗುವು ಮೋಕ! ಮೂವರ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಬಿಡಿ." ಎಂದನು.

ಆ ಮಹಾರಾಕ್ಷಸನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೇಳಿದ ಆ ಸಹೋದರರಿಗೆ ಬೇರೆ ಉಪಾಯವೇ ಇದೆ. ಕೊಡಲೇ "ನಾನು ತಮ್ಮ ಹತ್ತಿರವಿರುವ ಮಂತ್ರ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅವನ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟುಬಿಟ್ಟೆ. ರಾಕ್ಷಸನು ಕೊಡಲೇನನ್ನು ತೋರಿಸಿ, "ಈ ರಾಕ್ಷಸನಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು, ಈ ನೀವು ಬಿಟ್ಟಿರುವಂತರೂ, ನಾನು ಎರಳ ಕಾಣದಿಂದ ಇದ್ದ ಕಾವಲು ಕುಳಿತಿದ್ದೇನೆ. ಈವರೆಗೂ ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣು ತಪ್ಪಿಸಿ ಒಳಗೆ ನುಗ್ಗುವವರನ್ನು ಬಿಡಲು ಎಂದರೂ ನಿನ್ನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿಡುವಂತೆ ಗಲಾಗಿ ಹೋಗಿರುವವರು ಅಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರಾ" ಆ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಇದ್ದಿಗೆ ಒಂದು ನಿನ್ನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿಡಲೇ ಕಾಲಗಳಿಗೂ ನಿಜ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ, ನೀವು ನಾನು ಮೋಸ ಮಾಡಿದ ಕ್ಷಣದಿಂದ ನಾನೇನೂ ಮುಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ನೀವುಗಳನ್ನೂ ಎಳೆದೊಂಡು ನೋಡುವುದು

ಹೊನ್ನಾವಳಿ ೨.೦೫ ಭಾರ್ತಿ ಯವರು
ಅರಣ್ಯಕರ, ಮೂವರನ್ನೂ ಬಿಡು
ಬಿಡು. ಇವರನ್ನು ಬಿಡು ಬಿಡು ಬಿಡು
ಬಿಡು ಬಿಡು ಬಿಡು ಬಿಡು ಬಿಡು
ಬಿಡು ಬಿಡು ಬಿಡು ಬಿಡು ಬಿಡು
ಬಿಡು ಬಿಡು ಬಿಡು ಬಿಡು ಬಿಡು
ಬಿಡು ಬಿಡು ಬಿಡು ಬಿಡು ಬಿಡು
ಬಿಡು ಬಿಡು ಬಿಡು ಬಿಡು ಬಿಡು

ಅಷ್ಟು ಹಾಜರಾದಾಗಲೇ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಮುಖ
ಹಾಸವಾಗಿ, ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವ
ಹತ್ತಿರದ ಸಂಬಂಧಿಯನ್ನು ಕರೆಸಿಕೊಂಡು, ಒಂದೊಂದು
ಕುಳಿ ಮಾಡಿ, ಕೊಳೆದಂತೆ ಮಾಡಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಕಾಳು
ಹಾಕಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಕೊಳೆದಂತೆ ಮಾಡಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಕಾಳು
ಹಾಕಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಕೊಳೆದಂತೆ ಮಾಡಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಕಾಳು

ಅಲ್ಲೇ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ಎತ್ತರವಾದ ಆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದರೆ, ಏನು ಮೂರದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಬರುತ್ತಿದ್ದರೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ದಿನವೆ ಇವತ್ತಾಲ್ಪಿ ಗಂಟೆಗಳಿಗೂ, ಕಣ್ಣು ಕಾಯಿಂಟುವಂತೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಆ ರಾಜ.

ತ್ರಿವಳ ಸಹೋದರರು ಹೊರಟುಹೋಗಿ ಐದು ವರುಷಗಳ ಕಳೆದುಹೋದುವು. ಇಷ್ಟರವರೆಗೂ ಅವರು ಏನಾದರೊಬ್ಬ ಪಾಡು ಕೂಡ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ರಾಜನ ಅವಸ್ಥೆ ಹೇಗಿರಬೇಡ? ಕೇವಲ ಅಶಾಕಾದವ ತಂತು ಮೂತ್ರದಿಂದ ಅವನು ಅಚ್ಚರಮಟ್ಟಿಗೆ ಇದ್ದಾ ನೆಂಬುದೂ ಅಶ್ಚರ್ಯವೇ. ಆಗಾಗ ಅಸ್ಥಾನವೆ ಮೋತಿಷ್ಕನನ್ನು ಕರೆಸಿ ಮೋಷ್ಕ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಮೋತಿಷ್ಕನು ಹೇಳುವ ಧೈರ್ಯವೇ ಅವನನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿತ್ತು. "ಕುಮಾರಿಯರು ಎಲ್ಲಿಯೋ ಬದುಕಿರುವುದು ನಿಜ. ಸುಖವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಕ್ಷೇಮವಾಗಿ ವಾಪಾಸು ಬರುವುದೂ ಖಂಡಿತ.

...ನನ್ನ ಕಣ್ಣು... ಕಾಣ್ತು ಅವಸರವಾಗಿ... ಬರುತ್ತದೆ... ಬರುವವರೇ ತಾಳ್ಮೆ ಮಾಡಿ... ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿರಬೇಕು. ಅಷ್ಟೇ" ಎಂದು ಮೋತಿಷ್ಕನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ, ರಾಜನೂ ಸಂತಪ್ತನಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದ.

ಓಗಿದವನು ಓಗಿದವನ ಬೆಳಗ್ಗಿನ ಬಿಳಿ ಮುಸುಕು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮೂರನೆಯ ದಿನದ ಕುಮಾರಿಗಳು ದೇವೇಗದಲ್ಲಿ ಆರ ಸುನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವುದು ನೋಡಿ, ರಾಜನ ಹೃದಯವೇ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಆ ಕುಮಾರಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಮನುಷ್ಯರ ಅಕಾರಗಳು, ಕುಮಾರಿಗಳ ತಲೆ ಕಟ್ಟಿರುವ ಕಪ್ಪು ಹುಡುಗಗಳು. ಇಷ್ಟು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ರಾಜನು "ಹಾ!" ಎಂದು ಕೂಗಿ ನಡುಗುವ ಕೈಯಿಂದ ಕತ್ತಿಯನ್ನೆತ್ತಿ ತನ್ನ ಎದೆಗೆ ಚುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಸೋಡಿದನು. ಅಪ್ಪರೊಳಗೆ ರಾಜನ ಕೂಗು ಕೇಳಿ ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಸೇವಕರು ಬಂದು ಸೇರಿದವರೂ ರಾಜನು ಕಾಳವನು ಅದರ ಸ್ಪೃಹೆತಟ್ಟಿ ನೆಲವದೆ... ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟನು. ಅವನ ಶರೀರವೆಲ್ಲ ಪವರಿಹೋಗಿತ್ತು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಹಾಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ಏನಾಯಿತು?

ಸೇವಕರ ಶೈತ್ಯೋಪಚಾರಗಳಿಂದ, ರಾಜನಿಗೆ ಎಚ್ಚರ ಬರುವುದಕ್ಕೂ, ಆ ಕುಮಾರಿಗಳಿರಡೂ ಅಲ್ಲಿ ಬಂದು ಸೇರುವುದಕ್ಕೂ ಸಂಭೋಯಿತು. ರಾಜನ ಸೇವಕರ ಸಹಾಯದಿಂದ ತಿಳಿಗೆ ಬಂದು, ಆ ಕುಮಾರಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ.

ತಾನು ತ್ರಿವಳ ಸಹೋದರರಿಗೆ ಕೂಡ ಕುಮಾರಿಗಳೇ ಅವುಗಳು ಅದರ ಅವುಗಳ ವೇಷ ಬದಲವರು ಆ ಸಹೋದರರಲ್ಲ; ತನ್ನ ಸೇವಕರಾದ ಹಾಗಾದರೆ ಆ ಸೋದರರ ಗತಿ ಏನು? ಇನ್ನೂ ಈ ಕುಮಾರಿ ಎಲ್ಲಿ? ಇವರೇನು ಭಯಂಕರ ಪಾತಿ ತಂದರೋ? ರಾಜನು ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಓಣಿ ನೋಡುತ್ತ, "ಕುಮಾರಿಯರಲ್ಲಿ? ಆ ಸಹೋದರರು ಹುಡುಗರಲ್ಲಿ? ಈ ಎರಡು ಕುಮಾರಿಗಳು ನಿಮ್ಮ

ಸಿಕ್ಕುವುದು ? ಒಳ್ಳೆಯ ಸಮಾಜಾರ್ಥವನ್ನು ಮಾಡಲು ಕಂಡಿದ್ದೀರಾ ? " ಎಂದು ಅರಸರವರು ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಮೇಲೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದನು

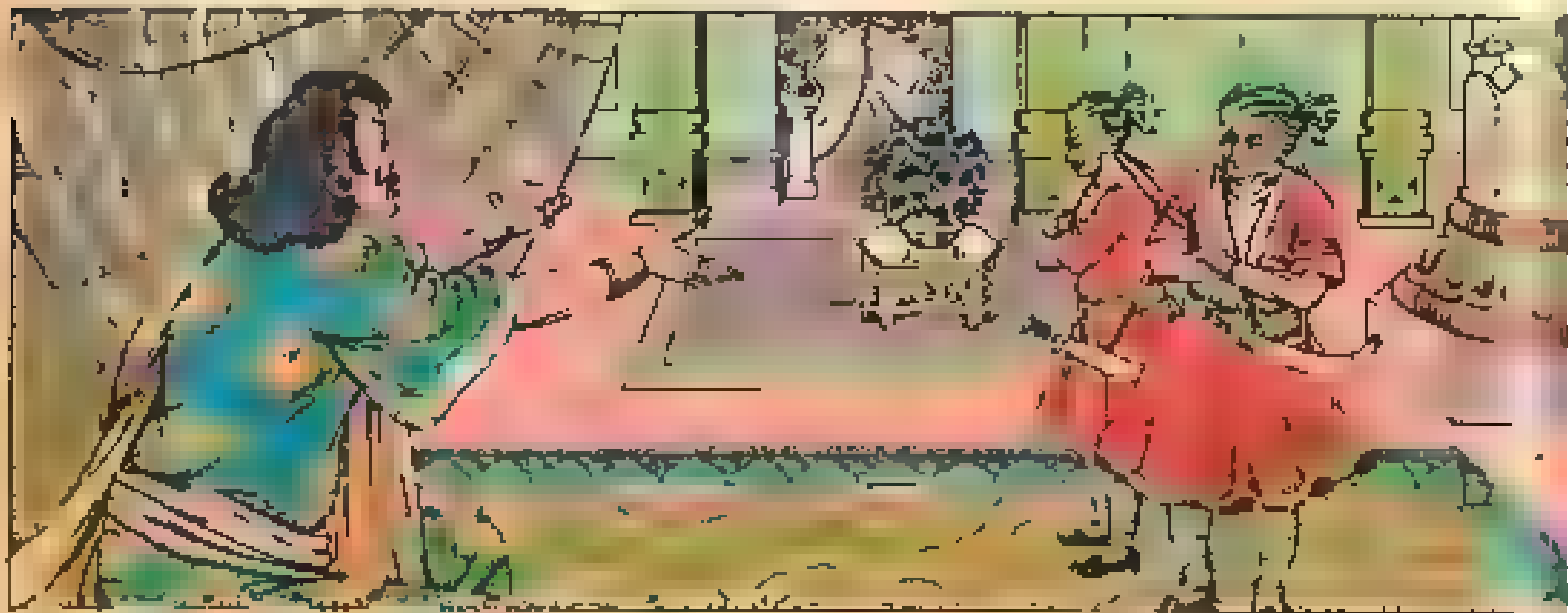
ಸೇವಕರಿಬ್ಬರೂ ರಾಜನಿಗೆ ಕೈಮುಗಿದು "ಮಹಾ ಪ್ರಭುಗಳೇ, ನಮ್ಮನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು. ಕುಮಾರಿಯರ ಸಮಾಜಾರ್ಥವಾಗಲಿ, ಅವರನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಹೋದ ಕುಮಾರರ ಸಂಕೀರ್ಣವಾಗಲಿ ನಮಗೆ ತಿಳಿಯದು. ನಾವು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗೊಲ್ಲೆಯೂ ವಿವಿಧ ವಿಚ್ಛೇದನಗಳಿಂದ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ, ಒಂದು ನೋಂದು ಮೈದಾನ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ಕುಮಾರಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿದವು. ಇವುಗಳ ಗುರುತು ಒಡಿದೆವು ಅವರಾದವರೂ ಸಮಾಜಾರ್ಥವೆನಿಸಿತು. ಒಂದು ಸಮ್ಮಂದ ಸಾಧ್ಯವಾದದ್ದನ್ನು ಹುಡುಕಿ ನೋಡಿದವು. ಒಂದುಮೇಲೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿರುವವೇನೋ ಅನಿಸಿತು ಇದ್ದುದರೂ ಒಂದು ಸಮಾಜಾರ್ಥವಾಗಿ ತಿಳಿಸುವುದು ಈ ಕುಮಾರಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದೆವು. ಬೇರೆಯೂ ಅಯ್ಯವು. ಒಂದು ದುಃಖ ದಿಂದಲೇ ಬಿನ್ನವಿಸಿಕೊಂಡರು.

"ಅಯ್ಯೋ ! ಇಷ್ಟೇನೂ ಹೆಚ್ಚು ಅದೃಷ್ಟ ? ಎಂದು ರಾಜನು ಅರ್ತನಾದ ಮಾಡಿ ಹಗೆ ಒಡೆದುಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ದುಃಖದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದನು. ಮಂತ್ರಿ, ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ ಮುಂತಾದವರು ಸಾಧ್ಯವಾದದ್ದನ್ನು

ರಾಜನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿದರು. ರಾಜನು ಸಂಧಾನಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಆ ಸೇವಕರನ್ನು ನೋಡಿ, "ಎಂತ ಕೈಲಾಗದವರನ್ನು ಹೀಗೆ ? ನಮ್ಮ ಕುಮಾರಿಯರ ಹುಡುಕಿ ಕಂಡುಬಂದಿದಾ ಕಂಡುಕೊಂಡು ಬರುವುದು ಬಿಟ್ಟು, ಒಬ್ಬಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಎಂದಾದರೂ ಅರ್ಥವೇನು. ಅವರನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಹೋದ ಸಹೋದರರ ಗಮನಾಯಿತೋ ಪಾಪ ? ಆ ವಿಳೆ ಮಕ್ಕಳು ಎಂತ ಆ ಪತ್ರಿಕೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದಾರೆ ? ಇಷ್ಟೇ ಈ ಕುಮಾರಿಗಳು ಅನಾಥವಾಗುತ್ತಿದ್ದವ ? ಇದ್ದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಯೂ ಆಸೆ ? ನನಗೂ ಬೇವಾದಮೇಲೆ ಆಶೆಯಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ನೀವು ತನ್ನ ಸಂಬಂಧ ಸೇವಕರು. ಪುನಃ ಹೋಗಿ. ಒಳ್ಳೆಯ ಸಮಾಜಾರ್ಥವಾಗಲಿ ತಿರುಗಿ ಬನ್ನಿರಿ. ಅಷ್ಟರವರೆಗೆ ನಾನು ಬದುಕಿರುತ್ತೇನೆ. ಇಷ್ಟೇನೂ, ಅದೃಷ್ಟದ ಕೈಯಿಂದ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟು. ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಲ್ಲಬೇಡಿ." ಎಂದು ಒಡಬಿಡಿಸಿದನು. ಆ ಸೇವಕರು ಏನೂ ಹೇಳದೆ ಮರಿದು ಹೊರಟುಹೋದರು.

ಈ ಸೇವಕರು ಒಬ್ಬ ಕುಮಾರಿಗಳನ್ನು ಮಂತ್ರಿ ವಾರ್ತೆ ಆ ಕಿವಿಗೆ ಈ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಅಂತಃಪುರದಲ್ಲಿ ಮೈಮರೆತಿದ್ದ ರಾಜನು ಕಿವಿಗೂ ಮುಟ್ಟಿ, ಅವಳ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹದ ಗೊತ್ತು.

(ಇನ್ನೂ ಇದೆ)

May 1975 ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ

ರಾಜ್ಯದಾದ್ಯಂತ ಕೇಳಿ ಬಂದಿದ್ದು ತುಸು ಕಾಲ
 ಗಿ ಕೆಲಸವಾಗಿ ಹೋದರು. ಆಗ ಅವರು ತನ್ನ
 ಒಂದು ಮೂಲೆ ಬಿಟ್ಟು ತಗಲಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಬಾಣ
 ಒಂದು ಒತ್ತಕೆಯೂ ಹೊಂದಿದ್ದರಿತು. ಸುಗ್ರೀವನ
 ಗೆ ತಾನು ಹೋಗಿ ಒಂದು ಹೇಳಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ
 ಗಿ ನಮ್ರ ಒಂದು ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಆಗ ತಾನು
 ಒಂದು ರೀತಿಯಾಗಿ ಮಾತನಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನೆಲ್ಲ
 ಒಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಬೇಗಬೇಗ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು.

ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸಮೀಪವಾದಂತೆ ಮೂರದಿಂದ ಲಕ್ಷಗ
 ಒಂದು ಸೋಡಿ ಅಲ್ಲಿಯ ವಾಸರು ಮಾವನೊ
 ಒಂದು ಮೂವತ್ತು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದುಕೊಂಡು ಕೆಲವು
 ಒಂದು ಮೂವತ್ತು ಮಾರಗಳನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಂದು
 ಒಂದು ಸ್ವಲ್ಪರಾಗತೊಡಗಿದರು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ
 ಕೆಲವು ಗೆಲುವು ಕೊಡುವ ಒಂದು ಕೊಡಗಿರು.
 ಕೆಲವು ಮೂವತ್ತುಮೂವತ್ತು ತೂತುಮೂವತ್ತು
 ಕೆಲವು ನೋಡಿ ಅವನ ಮೂಲೆ ಬೇಗಲು ಒಂದು
 ಕೆಲವರಾಗಿ ದಿಗಿಲಾಯಿತು. ಅವರು ತಮ್ಮ

ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಂದು ಕೆಲವು ಬೆಳಿ ಸುಗ್ರೀವನ ಒಳಗೆ
 ಒಂದಿಗರು ಒಂದಿಗರು ಕೆಲವರು ಒತ್ತಕೆ ಗುರುತು
 ಒಂದಿಗರು ಇನ್ನೊಂದು ಹೆವರಿ ಸುಗ್ರೀವನ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ
 ಲಕ್ಷಗನು ಕೊಡ ಬಂದಿದ್ದ ಮುಕ್ತಿರವ ಸಂಗತಿ
 ದನ್ನು ಅವಸರವಸರವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ತಾನೆ
 ಹೋದಿಗೆ ಸರಸಾಲಾಪದ್ವ ಮೈಮರತಿದ್ದ ಸುಗ್ರೀ
 ವನಿಗೆ ಅದಾವುದೂ ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಅದರ ಅಂಗದನು ಸಂಗತಿ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡು
 ಹೆವರುತ್ತಾ ಲಕ್ಷಗನ ಇದಿರಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವರನ್ನು
 ನೋಡಿ ಲಕ್ಷಗನು. "ಹೂಡುಗಾ. ನಾನು ಎಂದಿರವೆ
 ನೆಂದು ಸುಗ್ರೀವನಿಗೆ ತಿಳಿಸು. ರಾಮನು ಬಹು
 ದುಃಖದಲ್ಲಿದ್ದರವುದರಿಂದ, ನಾನು ಒಂದೆನೆಯದು
 ಹೇಳು." ಎಂದನು.

ಆಗದನು ಸುಗ್ರೀವನ ಒಳಗೆ ಒಂದಿಗೋಗಿ
 ಲಕ್ಷಗನು ಮಾತನಾಡಲು ಎಂಬಿರುವನೆಂದೂ, ತುಂಬ
 ಕೊಡವದ್ದಿರುವನೆಂದೂ ಹೇಳಿದನು. ಅಂಗದನ
 ಮಾತನಾದ ಸುಗ್ರೀವನು ಮರಣೆ ಅರಿವಿಗೆ ಬಂದನು

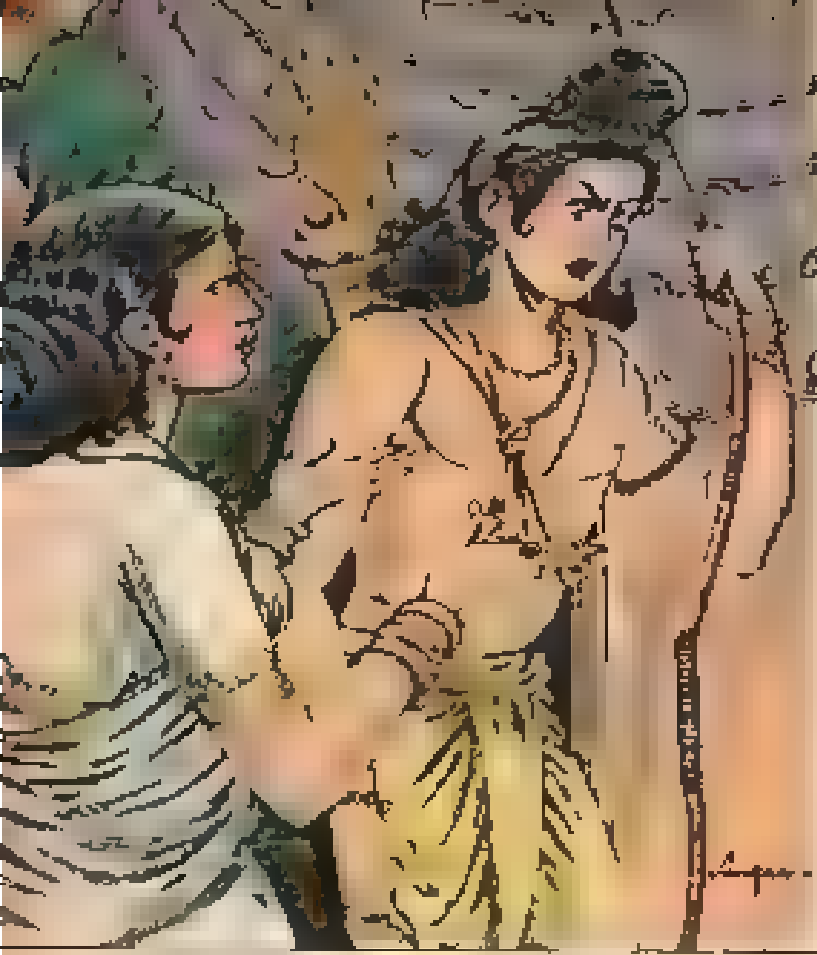

ನಾಗಿ, "ಓಹೋ! ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಕೋಪದಿಂದ ಬಂದಿರುವನೇ? ನಾನು ಯಾವ ತಪ್ಪು ಮಾಡು ಗಳನ್ನೂ ಹೇಳಿಲ್ಲವಲ್ಲ? ತಪ್ಪು ಕೆಲಸ ಕೂಡ ನಾನು ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾದರೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಿಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೋಪವೇಕೆ ಬಂದಿರಬೇಕು? ನನ್ನ ತಪ್ಪು ಗಳನ್ನೂ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಅವನ ಹಕ್ಕಿರ ಬೋ? ಬಾಡಿ ಹೇಳಬೇಕು. ಅವಳಾಗಿ ನಾನು ಹೆವರುವೆ ನೆಂದು ಯಾರೂ ಭಾವಿಸಬೇಡಿ. ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿರುವವಳಿಗೆ ನಿಪ್ಕಾರವಾಗಿ ಕೋಪ ಬಂದರೆ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಸುಕಟವಾಗುತ್ತದವ್ವ? ನನಗಿರುವ ಭಯವೇನೆಂಬರೆ, ರಾಮನು ನನಗೆ ಮಾಡಿದ ಕೃಪೆ ಕಾರಕ್ಕೆ ತಕ್ಕದಾದ ಪ್ರತ್ಯುಪಕಾರ ನಾನಿನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಅವಳಾಗಿ ರಾಮನ ಕೋಪಕ್ಕೆ ಹೆದರ ಬೇಕಾಗಿದೆ ಅವನಿಗೆ ಕೋಪ ಬಾರದಿದ್ದರೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣನೂ ಕೋಪ ಬರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ." ಎಂದು ತನ್ನ ಕುತ್ತಲೂ ಇರುವವರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಅಗಿ ಬುದ್ಧಿವಂತನಾದ ಹನುಮಂತನು ಬೀದಿ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಸಮಕ್ಷಮವಕ್ಕೆ ಸುಗ್ರೀವನೊಂದಿಗೆ "ರಾಮ, ನೀನು ರಾಮನು ಮಾಡಿದ ಕೃಪೆಕಾರವನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಬೇಕಾದುದು ಸುಮ್ಮನೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಮೈಮರೆತು ಕಾಲಗತಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ ಬಿಟ್ಟು ಸ್ವಲ್ಪ ತಪ್ಪಾಯಿತು. ಶರದ್ಕುಪ್ಪು ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಿರುವುದ್ದವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಗಿಲ್ಲ. ಇದೇ ತಕ್ಕದಾದ ಕಾಲ ಅವನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಬಂದಿರುತ್ತಾನೆ. ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕಳೆದು ಕೊಂಡ ಮೃದುವಿದ್ದಿರುವ ರಾಮನು, ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಕಟುವಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಮಾತನಾಡಿದರೂ ನೀನು ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ದುಡುಕುತಂದಿಂದ ನೀನು ಕೋಪಿಸಿ ಬಿಡದರೂ ಹೇಳಬಹುದಾದುದು. ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಮರೆತು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದ ತಪ್ಪೋದನ್ನು ಮಾಡುವುದರಿಂದ, ಈಗ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಡಲು ಬಂದಿದೆ. ಲಕ್ಷ್ಮಣನನ್ನು ಎಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನವಾಗಿ ಸುಮ್ಮನಿಡಿಸಿ ಮಾರುವುದರ ಹೊರತು ಬೇರಾರಿಯುವಂತೆ ನನಗೆ ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮುಷ್ಕಾಸದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಹಿತವನ್ನು ಬಯಸಿ ಈ ಮೂಲಕ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನೀನು ಈಗಲೇ ನಿನ್ನ ಮಗನು ಬಂಧುವಳಾದವರನ್ನು ಬಿಡಿಬಿಡಿಕೊಂಡು ಲಕ್ಷ್ಮಣನಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅವನು ಹೇಳಿದಂತೆ ನಡೆಯುವುದು ಒಪ್ಪಿಕೋ." ಎಂದನು.

ಕೂಡಲೇ ಸುಗ್ರೀವನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬರಲು ಅಂಗದನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಅದರಂತೆ ಅಂಗದನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನನ್ನು ಕರೆತಂದು ಬರುವಾಗ ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಕಿಷ್ಕಿಂಧೆಯಲ್ಲಿದ್ದವರ ಪ್ರಮುಖರ ಮೂಲಗಳನ್ನು ಕೋಡುತ್ತ ಸುಗ್ರೀವನನ್ನು ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದನು. ಆ ಮನೆ ಭವನದಂತೆ ಕಂಡುಬಂತು. ಸುಗ್ರೀವನ ಅಂಗದಿಂದ ವೇಗಿಯ ನಾದವು ಕೇಳಿಬರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅ

ಸುಂದರಿಯರಾದ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಅವೀಕರು ಅಲ್ಲದೆ ಕೊಡುವವರು. ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡುವಾಗ ಸುಗ್ರೀವನು ದೊಡ್ಡ ಭೋಗಭರಂಜನಂತೆ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಸೆವೆದೂ ಸ್ವಪ್ನವಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ರಾಮನ ದುಃಖವನ್ನೂ ಸುಗ್ರೀವನ ಸುಖವನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಿಗೆ ಕೋಪವು ಉಕ್ಕುತ್ತಿರಲು ಬಕ್ಷನ ಶಾರಣ್ಯವು ದೊಡ್ಡ ಧೃನಿಯನ್ನೆಬ್ಬಿಸಿದನು. ಅಶ್ವವು ಮಂಡಿಗದ ಕೋಣೆಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿ ಕೊಟ್ಟು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನಡುಗಿಸಿತು.

ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಬೆಳೆಸ ಧೃನಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಸಮಾಹಿಸಿಬಿಟ್ಟನೆಂದು ಸುಗ್ರೀವನ ಎದೆ ದಡದಡ ಹೊಡೆದುಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿತು. ತನ್ನ ನಾಲಿಗೆ ಸಾಗಿಹೋಗುವವನ್ನರಿತು ಅವನು ತಾರೆಯೊಂದಿಗೆ. "ತಾರಾ. ಈ ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಬಹಳ ಶಾಂತ ಸ್ವಭಾವ ವವನೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದ. ಈ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿದರೆ ಅವನಿಗೆ ಬಹಳ ಕೋಪ ಬಂದಿರುವ ಹಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅಹ್ಹು

ಕೋಪ ಎರಲು ಕಾರಣವೇನೋ? ನಾನು ಮಂಚಾರವಂತಹ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿರೂ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆಯೆಂಬುವುದಕ್ಕೂ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಮೊದಲು ನೀನು ಅವಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮಾತಾಡಿಸಿ ಅವನನ್ನು ಪ್ರಸಾದಗೊಳಿಸು. ಅದೇನೆ ನಾನು ಬರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು.

ಜಾಗೆಯಾದ ತಾರೆ ಕೂಡಲೇ ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಬಳಿ ಹೋದಳು. ಅವಳ ಕಣ್ಣು ಮುಖವುಗಳಿಗೆ ಇವಳು ಸುರೆಯ ಮತ್ತು ತೇಲಾಡುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅಂತೆಯೆ ಅಗತಾನೇ ಮಂಚದಿಂದಿದ್ದು ಬಂದವಳಂತೆ. ಅಸ್ತವ್ಯವಾದ ಉಡುಗೆ ಆಭರಣಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಂತ ಯನ್ನು ನೋಡಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡ.

ತಾರೆ ಅವನೊಂದಿಗೆ. "ಲಕ್ಷ್ಮಣಾ, ನೀನಿಗೆ ನನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಬರುವ ಹಾಗಿ ಯಾರು ಮಾಡಿದರು ಅಷ್ಟೊಂದು ಸಾಹಸ ಯಾರಿಗೆತಾನೇ ಬಂದಿತು" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

"ನೀನು ಗಂಡನ ಓತವನ್ನು ಬಿಡುವವಳು. ಅದು ನೀನಿಗೆ ತಿಳಿದುದೇ? ನಿನ್ನ ಗಂಡ ಯಾವಾಗ ಬರುವವನು ಮಾಡುತ್ತ. ಸ್ತ್ರೀಯರ ನಡುವೆ ಹುಚ್ಚೆಂದವಾಡುತ್ತ ಧರ್ಮಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಸಂಪ್ರದಾನ ಮಾಡುವುದೇ. ಉಪಕಾರಕ್ಕೆ ಪ್ರತ್ಯುಕ್ತ ಮಾಡುವ ಬಿಡುವುದೆಂದರೆ ಧರ್ಮಕ್ಕೂ ಅರ್ಥಕ್ಕೂ ಹಾನಿ ಮಾಡಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಆಯಿತು. ನನ್ನ ಹೀಗೆ ಉಪೇಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರೆ ನಾನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ನೀನೇ ಹೇಳು" ಎಂದು ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ತಾರೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ತಾರೆ. "ಲಕ್ಷ್ಮಣಾ, ನಿನ್ನ ಮನವೇ. ಆದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ ಆದರೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಸ್ವೇಚ್ಛನಾದವನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರ ಗತಿಯನ್ನು ತಪ್ಪಿದುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಕಳೆ ಮಾಡಬಹುದೇ? ಸುಗ್ರೀವನು ನಿಮ್ಮ ಗುರಿಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದಾನೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ತಡಮಾಡಿದ್ದ.

ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಿಸ್ಸಂತಹ ಮಹಾಪುರುಷನು ಅಲ್ಲನ
ಮೇಲೆ ಆಗ್ರಹ ತೋರಬಾರದು. ಅವನು ನಿಮ್ಮ
ಕೆಲಸವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಉದಾಸೀನ ಮಾಡಲು, ನಾನು
ಅವನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದುದೇ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ನೀನು
ಸುಗ್ರೀವನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ ಶಾಂತನಾಗಬೇಕು. ಎಂತಂತಹ
ಮಹಾಪುರುಷರೇ ಹೆಣ್ಣಿನ ಮೋಹದಲ್ಲಿ ಮೈಮರೆತು
ಹೋಗಿರುವಾಗ ಈ ಸುಗ್ರೀವನನ್ನು ಮೂತ್ರದವನು ?
ನೀನು ದಯವಿಟ್ಟು ಸುಮುಖನಾಗಿ ಒಳಕ್ಕೆ
ಬರಬೇಕು." ಎಂದಳು.

ಅವಳು ಮುಂದೆ ಹೋಗಲು ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಅವಳ
ಹಿಂದೆ ಹೋದನು. ಸುಗ್ರೀವನು ಮಹಾವೈಭವದಿಂದ
ಆಗಮಿಸುವ ಅಭರಣಗಳನ್ನೂ, ಪುತ್ಸಮಾಂಶ
ಗಳನ್ನೂ ಧರಿಸಿಕೊಂಡು ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ
ಉಳಿವೆ. ಅವನ ಸುತ್ತಲೂ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಅಪ್ಪರೂಪ
ಯಂತಹ ಸ್ತ್ರೀಯರಿದ್ದರು. ಸುಗ್ರೀವನು ತನ್ನ ಪತ್ನಿ
ರಾಮೆಯನ್ನು ಆಲಿಂಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದವನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನನ್ನು
ನೋಡಿ ಧಿಕ್ಕನೆದ್ದನು. ಅವನ ವೈಭವವನ್ನು ನೋಡಿ
ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಕಾಲರಾದ್ರವಂತಾದನು.

ಸುಗ್ರೀವನು ಸಿಂಹಾಸನದಿಂದೆದ್ದು ದಡದಡನೆ
ಕುಳಿಳಿದು ನಿಂತನು. ಅವನೊಂದಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಸ್ತ್ರೀಯರೂ
ಎದ್ದು ನಿಂತರು. ತನಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡುತ್ತ ನಿಂತ
ಸುಗ್ರೀವನೊಂದಿಗೆ. ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಹೀಗಿಂದನು :

"ಸುಗ್ರೀವಾ, ನೀನಿಗೆ ರಾಮನ ಮಾತಿನಂತೆ
ಪ್ರೀತಿಯು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಹೇಳುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು
ಕೇಳಿ, ರಾಮನಿಂದ ನಿನ್ನ ಕೆಲಸವು ತೀರಿಹೋದ
ವಿಷಯ, ನೀನು ರಾಮನ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನೋಡ
ಬೇಕೋ ಬೇಡವೋ? ಕೃತಘ್ನನಾಗುವೆಯಾ? ಅಸತ್ಯ
ಕಾರಿಯಾಗುವೆಯಾ? ಸೀತೆಯನ್ನು ಹುಡುಕಿಸಲು
ಇನ್ನೂ ಏನೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲವೇ? ಹೀಗೆ ಕುಡಿದು
ಮುರತು ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿರುವುದರ ಅರ್ಥವೇನು ?
ನೀನು ಇಂಥವನೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ ರಾಮನು ನಿನ್ನನ್ನು

ಕೊಂದನು

ಮಾನರ ರಾಜನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನೇ? ಈಗಲೂ
ನಿನ್ನನ್ನು ಒಂದೇ ಮಾರದಿಂದ ಮಾರಿಯು ಬಳಿಗೆ ಕಳು
ಹಿಸಲು ರಾಮನೇ ಬರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ."

ತಾರೆ ಮತ್ತೆ ಸುಗ್ರೀವನಿಗೆ ಅದ್ದು ನಿಂತು ಲಕ್ಷ್ಮಣ
ನೊಂದಿಗೆ. "ಲಕ್ಷ್ಮಣಾ, ಸುಗ್ರೀವನು ನೀನು
ಹೇಳುವಂತೆ ಕೃತಘ್ನನೂ ದ್ರೋಹಿಯೂ ಮುಷ್ಕನೂ
ಅಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು
ಅನುಭವಿಸಿ ಅನುಭವಿಸಿ, ಕಡೆಗೆ ಈಗತಾನೇ ಸುಖ
ಲಾಲಸನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ವಿತ್ರನ ಈ ತಪ್ಪನ್ನು ನೀನು
ಕ್ಷಮಿಸಬಹುದು. ರಾಮನಿಂದಲೇ, ರಾಮನ ಅನುಮತಿ
ಪಡೆದೇ ಹೀಗೆ ಸುಖದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದಾನೆ. ಈಗ ಎಚ್ಚಿತ್ತ
ಸುಗ್ರೀವನು ರಾಮನಿಗಾಗಿ ನನ್ನನ್ನೂ ರಾಮೆಯನ್ನೂ
ತನ್ನ ಸಮಸ್ತ ವಸ್ತು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಲು ಸಿದ್ಧನೇ.
ಸಂದೇಹಿಸಬೇಡ. ಸೀತೆಯನ್ನು ಹುಡುಕಿಸಿ ರಾಮನ
ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ರಾಮನ
ನೊಂದಿಗೆ ತಾನೇ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಹಾಗೆ

ನೋಡಿದರೆ ಊಗಲೇ ಅವನು ರಾಮಕಾಯಗಾಾಗಿ
ವಾನರನಿಗೆಲ್ಲಾ ಸಮಾಚಾರ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಅವರಲ್ಲಿ
ಒಂದು ಸೇರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಸುಗ್ರೀವನಿಟ್ಟ
ದಿನವೂ ಇದೇ ದಿನ. ಸುತ್ತುಮುತ್ತಿರುವವರೆಲ್ಲರೂ
ಇವತ್ತೇ ಬರಬೇಕೆಂದು ಅಜ್ಜೆಯಾಗಿದೆ. ನೀನು
ಕೋಪವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಪ್ರಸನ್ನನಾಗು" ಎಂದಳು.

ತಾರೆಯ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಮೆಕ್ಕ
ಗಾದನು. ಅವನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಎದ್ದ ಶಾಂತಿಯು
ಕಳೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಸುಗ್ರೀವನ ಮನಸ್ಸು ಸ್ಥಿಮಿತಕ್ಕೆ
ಬಂದಿತು. ಆಗ ಅವನು ಮುಂದೆ ಒಂದು ಲಕ್ಷ್ಮಣ
ನೊಂದಿಗೆ, "ಲಕ್ಷ್ಮಣಾ, ನನ್ನಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಲಸ್ಯ
ವಾಗಿರುವುದಾದರೆ ಕ್ಷಮಿಸು. ರೋಕದಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು
ಮಾಡದವರಾರಿದ್ದಾರೆ? ಹಾಗೆ ನನ್ನ ತಪ್ಪನ್ನೂ
ಮರೆತುಬಿಡು" ಎಂದನು.

ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಕೋಪ ಸಂಪೂರ್ಣ ಇಳಿದುಹೋ
ಯಿತು. ಅವನು ಸುಗ್ರೀವನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ.

"ಸುಗ್ರೀವಾ, ರಾಮನೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಲು
ನಿನ್ನ ಸಹಾಯವೊಂದಿದ್ದುಬಿಟ್ಟರೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ
ಪ್ರಶ್ನೆಯೇನು ಬೇಕು? ನೀನು ಈಗಲೇ
ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬಂದು, ಸೀತೆಯನ್ನು ನೆನೆದು ದುಃಖಿಸು
ತ್ತಿರುವ ರಾಮನನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸು." ಎಂದನು.

ಸುಗ್ರೀವನು ತನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರ್ದ ಹನುಮಂತ
ನೊಂದಿಗೆ ಹೀಗೆಂದನು: "ಹನುಮಂತಾ, ಪ್ರಪಂಚ
ದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ವಾಸರರನ್ನೂ ಕರೆಯಲು
ದೂತರನ್ನು ಕಳುಹಿಸು. ನಾನು ಈಮೊದಲು ಕಳು
ಹಿಸಿದ ದೂತರು ಬೇಗನೇ ಬರುವಂತೆ ಅವಸರಪಡಿಸು.
ನಡೆಯಲು ಉದಾಹರಣೆ ಮಾಡುವ ಸೋಮಾರಿಗಳನ್ನು
ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಎಳೆದು ತರಲಿ. ಇಂದಿನಿಂದ
ಹತ್ತು ದಿನಗಳೊಳಗೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಸೇರದಿರುವ
ವಾನರರಿಗೆ ಮರಣ ದಂಡನೆ ಕೊಡುವೆನೆಂದು ಪ್ರಕಟ
ಪಡಿಸು. ಇದು ನಿಜ" ಎಂದನು. ಕೂಡಲೇ ಹನು
ಮಂತನು ಸುಗ್ರೀವನ ಅಜ್ಜೆಯನ್ನು ಕ್ಷಿಂಘ
ಯಲ್ಲಿರುವ ವಾನರರ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಎಂಟು ದಿಕ್ಕು
ಗಳಿಗೂ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಅಮೇಲೆ ಸುಗ್ರೀವನು ಒಂದು ಚಿನ್ನದ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿ
ಯನ್ನು ತರಿಸಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣನನ್ನೂ
ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ರಾಮನ ಬಳಿಗೆ ಹೊರಟನು. ಅವನ
ಹಿಂದೆ ಅವನ ಪರಿವಾರವೂ ನಡೆಯಿತು. ಹೀಗೆ ಮಹಾ
ವೈಭವದಿಂದ ರಾಮನ ಬಳಿಗೆ ಹೊರಟ
ಸುಗ್ರೀವನು, ರಾಮನು ಅಷ್ಟು ದೂರದಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ
ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯಿಂದಿಳಿದನು. ಕೈಮುಗಿದುಕೊಂಡೇ ರಾಮನ
ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅವನ ಕಾರಿನ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ
ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದನು. ಕೂಡಲೇ ರಾಮನು ತನ್ನ
ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಸುಗ್ರೀವನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಎಬ್ಬಿಸಿ
ಗಾಢಾರಿಂಗಳ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಒಳಯಾತ್ರಿ
ಕೊಡಿಸಿ ತಾನೂ ಕುಳಿತನು. ಎಲ್ಲರೂ ರಾಮನಿಗೆ
ಕೈಮುಗಿದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು.

ರಾಮನು ಸುಗ್ರೀವನೊಂದಿಗೆ ಕುಶಲ ನಿಚಾರಿಸಿ
ಯುದ್ಧ ಕಾಲವು ಸಮಾಪ್ತವೆಂಬುದನ್ನು ಚಾಪಕ
ಪಡುವನು. ಆಗ ಸುಗ್ರೀವನು, "ರಾಮಾ, ವೀರಾಧಿ
ವೀರರಾದ ವಾನರರು ಕೋಟಿ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ
ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರೆಲ್ಲ ಕೂಡಿ
ರಾವಣನನ್ನು ಕುಟುಂಬ ಸಹಿತವಾಗಿ ಕೊಂದು
ಗತಿಯನ್ನು ಹುಡುಕಿ ನಿನಗೆ ತಂದು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ."
ಎಂದು ತಾನು ಅದುವರೆಗೆ ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು
ಅರಿತ ಮಾಡಿದನು. ಅವನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಮನು
ಗುಣೋಪದಿಂದ, "ಸುಗ್ರೀವಾ, ನಿನ್ನ ಸಹಾಯದಿಂದ
ನಾನು ಶತ್ರುವನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬಲ್ಲೆ" ಎಂದನು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಎತ್ತರದ
ವರೆಗೆ ಧೂಳಿ ಎಳುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರು.
ಅದು ಗುಂಪುಗುಂಪಾಗಿ ವಾನರರ ಸಮೂಹವು ಅಲ್ಲಿಗೆ
ಬರುವಾಗ ಅವರ ಪಾದಾಘಾತದಿಂದ ಎಳುವ
ಧೂಳು, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ನದೀತೀರಗಳಿಂದ, ಸಮುದ್ರ
ತೀರಗಳಿಂದ, ಬೆಟ್ಟಗಳ ತಪ್ಪಲಿಂದ ಹೊರಟು
ಹೊರಟು ಬರುವ ವಾನರರು ಕೋಟಿ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ
ಬಂದಿದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಂಪಗಿನ ವಾನರರು, ಬೆಳ್ಳಗಿನ
ವಾನರರು, ಕರಗಿನ ವಾನರರು, ಬೂದು ಬಣ್ಣದಲ್ಲಿರು
ವವರು ಗುಂಪುಗುಂಪಾಗಿ ಶತವಲಿ ಎಂಬ ವಾನರ
ಕ್ಷೀಷ್ಣ ಹಿಂದೆ ಬಂದರು. ಬಂಗಾರದ ಬಣ್ಣದಿಂದ
ಹೊಳೆಯುವ ತಾರೆಯ ತೆರೆಯಾದ ಮಹಾವೀರ
ಗುಡೇಗನು ಕೆಲವು ಕೋಟಿ ವಾನರರೊಂದಿಗೆ ಬಂದನು.
ಹಾಗೆಯೇ ಭಾರೀ ಗುಂಪಿನೊಂದಿಗೆ ರುದ್ರೇಯ ತಂದೆ
ತಾರನು ಬಂದನು. ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ಸಾವಿರ ವಾನರ
ರೊಂದಿಗೆ ಹನುಮಂತನ ತಂದೆ ಕೌಶಲಿ ಬಂದನು.
ಗಿಣಾಕ್ಷ, ಧೂಮ್ರ ಎಂಬ ವಾನರರು ವಾನರ
ಭಟ್ಟಾಕ ಸೇನೆಯೊಂದಿಗೆ ಬಂದರು. ವೈದ್ಯ, ದ್ವಿವಿಧ,
ಕರೀಮುಖಿ, ಗಜ ಎಂಬವರು ಅಸಂಖ್ಯಾತ ವಾನರ
ರೊಂದಿಗೆ ಬಂದರು. ಕಪ್ಪು ಬಣ್ಣದ ದೊಡ್ಡ ವಾನರ

ಸೇನೆಯೊಂದಿಗೆ ನೀಲನು, ಕೆಲವು ಕೋಟಿ ವಾನರ
ರೊಂದಿಗೆ ಗವಯನು ಬಂದು ಸೇರಿದರು. ಚಾಪು,
ಪಂಶನು ಹತ್ತು ಕೋಟಿ ಭಟ್ಟಾಕ ಯೋಧರನ್ನು
ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಗಂಧವಾದನನು,
ಅಂಗದನು ಸಹ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ವಾನರರ ಗುಂಪನ್ನು
ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದರು. ಒಟ್ಟಿನಮೇಲೆ ಪ್ರಪಂಚ
ದಲ್ಲಿರುವ ವಾನರ ಯೋಧರೆಲ್ಲರೂ ಕಿಷ್ಕಿಂಧೆಯನ್ನು
ತಲಪಿದರು. ಅವರೆಲ್ಲರ ಕೋಲಾಹಲ ಧ್ವನಿಯಿಂದ
ಆಕಾಶವು ತುಂಬಿತು.

ವಾನರ ಮುಖ್ಯರೆಲ್ಲರೂ ಸುಗ್ರೀವನ ಸುತ್ತಲೂ
ನಿಂತು ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದರು. ಸುಗ್ರೀವನು
ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ರಾಮನಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸಿ, ಅವರನ್ನು
ಕುರಿತು, "ನೀವು ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಸೇನೆಯನ್ನು ನದಿಗಳ
ಬದಿಯಲ್ಲಿಯೂ, ಪರ್ವತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವಿಡುಬಿಡಿ.
ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡಿರಿ" ಎಂದನು. ಆಮೇಲೆ
ಅವನು ರಾಮನ ಕಡೆಗೆ ತರುಗಿ, "ರಾಮಾ,

ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ನಡೆಯಲು ವಾಸರರು ಕೋಟಿ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಲ್ಲಿ ಕಾಮರೂಪಿಗಳಿದ್ದಾರೆ. ಪರ್ವತಾಕಾರರಿದ್ದಾರೆ. ಕಾಮಗಮನ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳವರಿದ್ದಾರೆ. ಭಯಂಕರ ಪರಾಕ್ರಮಶಾಲಿಗಳಿದ್ದಾರೆ. ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ನೀನು ಇಷ್ಟಬಂದ ಹಾಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸಬಹುದು. ನಿನ್ನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಜವದಾಟದಂತೆ ಪಾಲಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇವರೆಲ್ಲ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನನಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಆದರೂ ಅವರಿಗೆ ನೀನೇ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡು. ನನಗೂ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡು. ನಾವೆಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಆಜ್ಞಾಧೀನರು." ಎಂದನು.

ರಾಮನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಸುಗ್ರೀವನನ್ನು ಅಲಿಂಗಿಸಿಕೊಂಡು, "ಸುಗ್ರೀವಾ, ನನ್ನ ಸೀತೆ ಇನ್ನೂ ಬದುಕಿರಬಹುದೇ? ಇದ್ದರೆ ಎಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾಳೆ? ಈ ಸಂಗತಿ ನೋಡಲು ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕು. ಸೀತೆ ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಬದುಕಿರುವುದು ನಿಜವೆಂದು ತಿಳಿದುಬಿಟ್ಟರೆ, ಆಮೇಲೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ ಆಲೋಚಿಸಬಹುದು. ಅದುವರಿದ ನನ್ನ ಇಚ್ಛೆಗೆ ತಕ್ಕಹಾಗೆ ನೀನೇ ವಾಸರ ಪ್ರಮುಖರಾದವರಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡು" ಎಂದನು.

ಸುಗ್ರೀವನು ಪರ್ವತಾಕಾರದ ವಿನತನೆಂಬವನನ್ನು ಕರೆದು ಒಂದು ಲಕ್ಷ ವಾಸರರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಪೂರ್ವ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸೀತೆಯನ್ನು ಹುಡುಕಬೇ-

ಕೆಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ರಾವಣನ ಗಮನಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾದ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನೂ ಶೋಧಿಸಬೇಕೆಂದು ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಶೋಧನೆ ಮುಗಿಸಿ ಒಂದು ತಿಂಗಳಿನೊಳಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದುಬಿಡಬೇಕೆಂದೂ ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದನು.

ಆಮೇಲೆ ಸುಗ್ರೀವನು ಹೀಗೆಯೇ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿ ಕೆಲವು ವಾಸರರನ್ನು ದಕ್ಷಿಣ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ದಕ್ಷಿಣ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೋಗುವ ವಾಸರರಲ್ಲಿ ನೀಲಿ, ಹಸುಮಂತ, ಜಾಂಬವಂತ, ಸುಹೋತ್ರ, ಶರಣಿ, ಶರಗುಲ್ಮ, ಗಜ, ಗವಾಕ್ಷ, ಗವಯ, ಗುಷಭ, ನೈಂದ, ದ್ವಿವಿಧ, ವಿಜಯ, ಗಂಧಮಾದನ, ಉತ್ಸಾಹಮುಖಿ, ಅನಂಗ, ಅಂಗದ ಮೊದಲಾದ ವಾಸರ ಶ್ರೇಷ್ಠರಿದ್ದರು. ಅವರ ಹಿಂದೆ ಭಾರಿ ಸೈನ್ಯವೂ ಇದ್ದಿತು. ರಾವಣನ ರಾಜ್ಯವು ದಕ್ಷಿಣ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ಆ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಸುಗ್ರೀವನು ವಿಶೇಷ ಗಮನ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನು. ತರುವಾಯ ಸುಗ್ರೀವನು ತಾರೆಯ ತಂದೆಯಾದ ಸುಪೇಣನನ್ನು ಅನೇಕ ಮಂದಿ ವಾಸರ ವೀರರೊಂದಿಗೆ, ಪಶ್ಚಿಮ ದಿಕ್ಕಿಗೂ, ಶತವಲಿಯನ್ನು ಲಕ್ಷಮಂದಿ ವಾಸರ ವೀರರೊಂದಿಗೆ ಉತ್ತರ ದಿಕ್ಕಿಗೂ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಈ ಬಗೆಯ ತ್ವರಿತ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಮನಿಗೆ ಬಹಳ ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು.

(ಇನ್ನೂ ಇದೆ)

